

MASUM BİR YALAN

A. R. TORRE

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MASUM

BİR

YALAN

A. R. TORRE

MASUM BİR YALAN

Özgün Adı: The Good Lie

A. R. Torre

Çeviren : Uğur Mehter
Editör : Sibel Çelik
Kapak Fotoğrafı : Amazon Publishing
Kapak Uygulama : Ali Özer
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin

Türü: Gerilim

Kitap No: 2693

1. Baskı: Ekim 2024

ISBN: 978-625-366-177-9

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © A.R. Torre

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.

İkitelli OSGB Mah. Enkoop 1. Sok. No: 1B /-1 Başakşehir / İstanbul

Tel: 0212 485 21 25

Sertifika No: 46012

MASUM BİR YALAN

A. R. TORRE

Çeviren: Uğur Mehter

BÖLÜM 1

Nezih sokak hâlâ dehşetin sırlarını taşıyordu. Canary Island palmiyelerine zımbalanan kayıp ilanlarının renkleri solmuş, rüzgâr ve yağmurdan kenarları kıvrılmıştı. Sokağın sonundaki beyaz tuğlalı villanın önüne dolanan araba yolunda artık polis araçları yoktu. Basın arabaları ve kameralar zamanla başka hikâyelerin peşine düşmüştü. İyi niyetli meraklıları uzak tutmaya yarayan demir bahçe kapılarının önü artık tenhaydı. Güneşli Los Angeles'ta sessizliğin ağırlığı hissedilebiliyordu.

Scott Harden palmiye ağaçlarının sıralandığı kaldırımda sendeleyerek büyük bahçe kapılarına doğru ilerledi. Yürürken beyaz ev önünde salınıyor, gözlerinin kenarını yakan ter görüşünü bulandırıyordu. Haftalardır giymekten kirlenen markalı polo tişörtü sırtına yapışmıştı. Kandan kaskatı kesilmiş ipler yüzünden bilekleri yara bere içindeydi. Eve yaklaşırken adımları hızlandı, çok geçmeden koşmaya başladı. Göğsündeki yaradan kan süzülürken kapının yan tarafındaki güvenlik panelinin yanında tökezleyerek durdu. Şifreyi girerken tuşlarda kanlı parmak izleri bırakıyordu.

Kapılar yavaşça kayıp açılırken uğulduyordu.

Banyo aynasının karşısında Nita Harden, dişlerini fırçalamak için gücünü toparlamaya çalışıyordu. Bir zamanlar parfüm ve pahalı kozmetiklerle kaplı tezgâh artık bomboştu. Bir zamanlar iki haftada bir kuaför gören dalgalı sarı saçlarının diplerinde koyu gri kökler görülebiliyordu. Üzerine yapışan siyah yoga takımıyla, Beverly Hills sosyetesinin zirvesine tırnaklarıyla kazıyarak tırmanmayı başarmış eli yüzü düzgün sosyetik hanımlardan hiçbir eksiği yoktu. Oğlu kayıpkken nefesinin kötü kokması ne kadar önemliydi? Oğlunun cesedini birinin bulmasıyla sonlanacak korkunç bir bekleme oyunu oynanırken her geçen gün başka *herhangi* bir şeyin önemi olabilir miydi?

Kanlı Yürek Katili tutarlıydı. Scott gibi yakışıklı ve popüler çocukları kaçırıyor, kaçırdığı oğlanları bir iki ay tutuyor, boğduktan sonra parçalayıp çöp torbası gibi atıyordu. Scott'tan önce altı çocuk kaybolmuş, bulunan altı çıplak cesedin göğsüne bir kalp şekli kazılmıştı. Scott kaybolalı neredeyse yedi hafta olmuştu. Cesedinin bulunması ve kimlik tespiti için morga çağrılması an meselesiydi.

Güvenlik sistemi çınlamaya başladığında dişlerini fırçalamayı bırakıp dikkatini ön kapıya yönelterek özel şifre sesini dinledi. Evi inşa ederken her biri özel bir şifre ve çınlama seçmişti. Jaguar arabasıyla ne zaman bahçeye yaklaşırsa ya uzaktan kumandasını kullanır ya da minik çınlamalara neden olan şahsi kodunu panele girerdi. Kocasını UCLA'nın marşını seçmişti. Scott'inki basit bir çınlamaydı.

Oğlunun seçtiği çınlama büyük banyoda yankılanırken diş fırçası elinden düşerek lavaboda tıngırdadı. Yıllardır ezbere bildiği ve duyduğu anda Scott'ın kocaman sırtıtışını hatırlatan çınlamayla birlikte acı dolu bir çığlık attığında yüreği saf bir duygunun sızlamasıyla adeta yerinden çıkacaktı. Oğlu omzuna astığı sırt çantasıyla eve geldiğinde atıştırma bir şeyler hazırlaması için etrafında arı gibi vızıldardı.

Banyonun büyük penceresinden bahçeye baktı. Arkadaşlarından birinin, temizlik ekibinin ya da bahçıvanın arabasını görmeyi bekliyordu. Scott belki birine kendi şifresini vermişti. Yeşilliklerle çevrili araba yolunda hiçbir araç yoktu. Ellerini cama bastırıp bahçe kapısını görmeye çalıştı.

Kırık deniz kabuklarıyla kaplı araba yolunda biri bacağına sürükleyerek ilerlerken ardında upuzun bir çizgi bırakıyordu. Scott'ın dolabında hâlâ düzinelercesi askıda duran tanıdık gri poloyu fark edince yüreği ağzına geldi. Yüzünü göremiyordu, ama yürüyüşünü tanımıştı. Bir hışım döndüğünde küvetin bakır ayağına takılınca dizinin üzerine düştü. Acı ve duygu fırtınasıyla ağzından bir hıçkırık kaçtı, ama hemen ayağa fırlayıp yatak odalarına açılan kemerli kapıdan koridora koştu. Sahanlıkta neredeyse hizmetçilerden birini yere deviriyordu. Korkuluğa tutunup merdivenlerden aşağı koşarken dolan gözleri yüzünden neredeyse hiçbir şey göremiyordu.

Başını kocasının çalışma odasına çevirip, "George!" diye haykırdı. Kocasını genellikle evden çalışıyordu. "George!" Evde olduğuna ya da duyduğuna aldırmadan ön kapının ağır bronz kolunu çevirip arasından geçebileceği kadar kapıyı açarak dışarı fırladı.

Yalınayak koşarken kırık deniz kabukları canını yaksa da aldırmadı. Oğlunun adını haykırarak araba yolunda ilerliyordu.

Başını kaldıran Scott sendeleyerek durdu. Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirirken yüzünden bitkin olduğu anlaşılıyordu. Kollarını yavaşça kaldırdığında çarpışırçasına kucaklaştılar.

Bütün umutlar tükenmişken oğlu eve dönmüştü.

BÖLÜM 2

Sesli mesajı dinlerken, John Abbott'un sonunda karısını öldürüp öldürmeyeceğini merak ettim.

"Dr. Moore," diyordu hırsla titreyen ses. "Lütfen beni arayın. Beni onun için bırakacak. Terk edeceğini biliyorum. Bu işin geri dönüşü yok."

Ses tonuna bakılırsa, randevularına her zaman ütülü kıyafetleriyle beş dakika önce gelen ve çekleri şaşırtıcı düzgünlükte bir el yazısıyla yazan John perişan haldeydi. Mesajı sonuna kadar dinledikten sonra ekrana tıklayıp tekrar oynattım.

Ardından iç çekerek adamı aradım. Bir yıllık yüz yüze psikiyatrik terapiden sonra John'un patolojik kıskançlıktan mustarip olduğuna kanaat getirmiştım. İlk iki ayımızı karısı ve karısının bahçivana duyduğu sözüm ona ilgi üzerine konuşarak geçirmiştik. Davranış terapisine direniyordu ve fenotiyazin kullanma fikrine inatla karşı çıkıyordu. Haftalar süren telkinlerimden sonra önerim doğrultusunda bahçivani kovmasıyla mesele çözülmüştü. Ama adam şimdi kendine yeni bir endişe kaynağı bulmuştu. Komşusundan şüphelenmesi için hiçbir neden yokmuş gibi görünüyordu, o yüzden giderek şiddetlenen

karısını öldürme dürtüsü olmasa durumun endişe yaratması için hiçbir neden yoktu.

Cevap vermesini beklerken buzdolabını açıp bir kutu süt çıkardım. John Abbott'un birini öldürme kapasitesi tartışmalıydı. Yine de bir yıldır ısrarla bunu düşünmesi telaşlanmak için yeterli neden sayılabilirdi.

Karşı taraftan cevap gelmeyince telefonu tezgâha bıraktım ve büyük bir bardağa süt doldurduktan sonra sert dantel tülü aralayıp lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktım. Kedim uçuşan polenlerin arasında üstü açık arabamın kırmızı ön kaportasını tırmalıyordu. Cama vurup dikkatini çekmeye çalıştım. "Hey!"

Clementine duymazdan geldi.

Sütten kallavi bir yudum alıp cama daha sert vurdum.

Hiç orali olmuyordu.

Bardağı sudan geçirip bulaşıklığın üst rafına yerleştirdikten sonra cep telefonuma göz attım. John Abbott ilk kez cebimden aramıştı. Onayımı almadan golf planı bile yapamayan Rick Be-ekon'ın aksine John yardım istemeyi hep bir zayıflık ve yetersizlik olarak görmüştü. O yüzden bir salı sabahı telesekreterime mesaj bırakmış olması dikkate değerdi. Brooke'u iş üstünde mi yakalamıştı? Yoksa paranoyası ve kıskançlığı yeni bir zirveye mi ulaşmıştı?

Beni onun için bırakacak. Terk edeceğini biliyorum. Bu işin geri dönüşü yok.

John gibi bir adam için, özellikle karısıyla ilgili çarpık düşünceleri nedeniyle kaybetme korkusu dünyasını altüst edecek bir durumdu. Karısına takıntı derecesinde düşküdü ve şiddet tehlikesi taşıyan bu takıntı artık manyaklık sularında yü-züyordu.

Tekrar aradığımda cevap alamayınca endişelerim arttı. Ak-lıma üşüşen olasılıklar hiç hoşuma gitmiyordu. Çekleri düzgün

el yazısıyla yazdığı halde son bir aydır iki randevusuna gelmeyen eczacının, elinde kanlı bir bıçakla karısının tepesinde durduğu senaryo en fenası olurdu.

Hayır, diye kendime itiraz ettim. Bıçak olmazdı. John'un bıçak kullanması söz konusu değildi. Başka bir şey kullanırdı. Elini kullanmak zorunda kalmayacağı bir şey. Mesela zehir. Fantezilerini süsleyen cinayet aleti ancak zehir olabilirdi.

Mikrodalganın saatine baktım. Aramasının üzerinden iki saat geçmişti ve bu iki saatte her şey yaşanmış olabilirdi. Uyu-yakalmanın cezasıydı bu. Sabahın üçünde harika bir fikirmiş gibi gelen uyku hapı yüzünden telefonu duymamıştım.

Son bir kez ara, dedim kendime. Biraz daha bekleyecek, tekrar deneyecek, sonra gününe devam edecektim. Müşterilerime sıkça söylediğim üzere obsesyon asla dışarıdaki hayatı etkilemez, bilakis sadece içsel boğuşmaların yanı sıra şahsi davranış ve kararların kötüleşmesine neden olurlardı.

Hazırladığım tosttan ısırdığım lokmayı düşünceli bir şekilde çiğnerken yemek masama oturup cep telefonumdan bir bölüm *Seinfeld* izledim. Sonra tezgâhı silip ekmeği torbasına geri koyarak lavaboda ellerimi yıkadım.

Tekrar aradığımda John Abbott bu sefer telefonu açmadan kapattı.

John Abbott saatlerin ona çeyrek kaldığını göstermesine rağmen Breyer Eczanesindeki mesaisine henüz gitmemişti. O sırada ilk randevum için ofisime girmiştim.

Bu çok endişe vericiydi. Adam dakiklik konusunda adeta bir despottu. Öyle ki dakiklik konusundaki sonu gelmek bilmeyen nutukları yüzünden iki eczacı çırağı ağlayarak istifa etmek zorunda kalmıştı.

Rötar on buçuğa, ardından on bire uzandığında telefonunu hâlâ açmamıştı. Tezgâhın ardındaki üç eleman ne yapacaklarını tartışırken yetişkin bezi reyonuna asla ulaşmayan müşteri kuyruğu doğal takviyeler reyonuna kadar uzamıştı.

Öndeki kovboy şapkalı adam bembeyaz pala bıyığının altından genzini temizlerken sonunda Facebook üzerinden John'un karısına mesaj gönderilmesine karar verildi. Ardından on beş dakika kadar beklediler. Sonra kovulmasında sakınca görülmeyen en genç eleman, arabayla John'un evine gönderilmek üzere görevlendirildi.

Yirmi bir yaşındaki Joel Blanker, Arkansas'tan gelen yeni stajyerdi. *Dungeons and Dragons* oynamaktan, Latin hatunlardan ve ketçaba bulanmış kızarmış tavuktan hoşlanırdı.

Phil Ankerly karşında izlediği Ted Bundy belgeseliyle ilgili düşüncelerini paylaştığı sırada, Joel arabayı sokağa park edip eczacı asistanına mesaj atarak John'un arabasının beyaz bir sedanın arkasında evin önünde durduğunu bildiriyordu. Gelen emir basitti. Zili çalacak, John'a işe gelip gelmeyeceğini soracak, adam bağırmaya başlarsa oradan hemen sıvışacaktı.

Tek katlı evin önünde durup evin içinde çınlayan zili dinlerken Joel'in koltuk altları Los Angeles sıcağında terden sıırılsıklam oluyordu. Zile ikinci kez bastığında kapı açılmayınca arabanın etrafını dolaşıp nazikçe yan kapıyı tıklayarak bekledi. Sonra ellerini çekingen bir tavırlarla cama siper edip içeri göz attı.

Kanlı cesedi görünce gerilediğinde kösele ayakkabısı bir çıkıntıya çarpınca cep telefonu elinden kayıp bir sütunun dibinde durdu. Yeni temizlenmiş zeminde emekleyerek telefonunu aldıktan sonra da ekrana yapışan taze örümcek ağlarına aldırma-dan şifresini girip telaşa polisi aradı.

Sabahki ikinci randevumun ardından 45. Caddedeki spor salonuna gittim. Üstümü değiştirip koşu bandına çıktığımda John Abbott'un sesli mesajıyla ilgili endişelerim artık beynimin gerilerine kaymıştı. Hızı ayarlayıp televizyon kanallarını karıştırırken bir haber kanalında durdum. Sunucunun çenesinin hemen altında kalın harflerle KY KATİLİ yazıyordu. Bir ta-

raftan rahat bir tempoyla yürürken basın toplantısına dair akan yazıyı gözlerimle takip ederek olup biteni anlamaya çalıştım. O sırada boğazına kadar düğmelerini iliklediği gömleği ve haki pantolonuyla annesinin yanında mahcup bir ifadeyle sırıtan yakışıklı bir delikanlı ekrana geldi. Annesi beline sarılmıştı. “... *geri döndüğü için çok mutluyuz. Lütfen oğlumuzla geçirdiğimiz zaman zarfında özel hayatımıza saygı gösterin...*”

Düğmeye basıp koşu bandını durdurduğum gibi telefonuma sarıldım. Durduğum halde kalp atışlarım hızlanmıştı. Kanlı Yürek Katilinin son kurbanı kaçmış mıydı? Çoğu Los Angeles sakini gibi son üç yılını bu haberlerle geçirmiş, ortadan kaybolan her gencin trajik ölümüne tanık olmuştum. Kurbanlardan birinin son derece sağlıklı bir şekilde kaçmayı başarması akıl alır gibi değildi. Şu sıralarda kurbanın tipik olarak penisi hunharca kesilmiş, yere fırlatılan bir sigara izmariti gibi atılan çıplak cesedinin bulunması gerekirdi.

Benzersiz ve istikrarlı katil, öldürdüğü altı kurbanla işinde ustalaştığını kanıtlamıştı. Kurbanlarından birinin kaçmasına izin verecek kadar pervasız davranmış olabilmesi şaşırtıcıydı. Yoksa Kanlı Yürek Katilini taklit eden başka biri mi vardı? Delikanlı bir oyun oynayarak kaçırıldığı izlenimi yaratmış olabilir miydi? Katilin stratejisinde bir açık mı vardı? Telefonumun kilidini açıp son haberlere göz attım, sonra gözlerimi yine sessiz ekrana çevirdim.

“... *KY Katilinden kaçıp kilometrelerce koşuktan sonra evine ulaştı...*”

İşte her şey ayan beyan ortadaydı. İyi de Scott Harden nasıl kaçmıştı? Koşu bandından inip kalabalık kardiyo bölümünden hızlı adımlarla geçtikten sonra merdivenlerden en alt kata indim. Son basamağa ulaşmıştım ki ekranım parlarken kulaklığım çınladı. Ofisimden arıyorlardı. İkinci kulaklığı kulağıma takıp cevap verdim. “Efendim?”

“Dr. Moore?” dedi Jacob alçak sesle. Resepsiyon masasının arkasında tel gözlüğü burnundan kayan ve sivilce izleriyle kaplı alnından bir damla ter süzülen delikanlıyı gözümde canlandırabiliyordum.

“Selam Jacob,” diyerek kadın soyunma odasının kapısını açtım ve logolu yumuşacık havlulardan birini aldım.

“Seni görmek isteyen bir dedektif geldi. Ted Saxe. Acilmiş.”

Neon renklerindeki taytlarıyla yogacı bir kadın grubunun arasından geçmeye çalışıyordum. “Ne istediğini söyledi mi?”

“Söylemiyor ve gitmiyor.”

Hassiktir.

John Abbott’ın sesli mesajının üzerinden neredeyse altı saat geçmişti ve o saatten beri sessizlikten başka bir karşılık alamamıştım. Gerçekten bir şey mi olmuştu? Yoksa dedektif müşterilerimden biri için mi uğramıştı? “Hemen geliyorum,” diyerek telefonumu çenemin altına sıkıştırıp şortumu çıkarmaya koyuldum. “Ha... Jacob?”

“Evet?”

“Ofisime girmesine izin verme. Ve ne sorarsa sorsun, sakın bilgi verme.”

Piyano akordu yapan ve öğle yemeğinde köpek balığı şeklinde şekerlemeler atıştıran yarı zamanlı resepsiyonistimiz hemen, “Tamamdır,” dedi.

“Teşekkürler,” diyerek telefonu kapattım. Sonra şortum bileklerimde olduğu için kırmızı pamuklu tangamı herkese sergileyerek öylece dururken hızla John’un sesli mesajını bulup sildim. Ardından silinmiş mesajlara girip mıntıka temizliği yaptım.

İçgüdüsel davranıyordum. Psikiyatri eğitimim yaptığım şeyin suçunu, alkolik annemin öfkelenmesine neden olabilecek her şeyi saklamaktan ibaret çocukluğuma atabilirdi, ama bu mesele sinirli bir ev kadınının suratta patlayan tokadından çok

daha riskliydi. Dedektifin neden geldiğini bilmesem de John Abbott'ın karısına zarar verme olasılığı tokattan çok daha büyüktü. Sorgulanmam söz konusu olabilirdi. Hekimler Birliği beni mercek altına alabilirdi. Medya bana ve tam gizlilik talep eden müşterilerime odaklanabilirdi.

Sonuçta özgüven sorunu yaşayan iş manyakları değil, şiddet meraklısı yozlaşmış katiller üzerine uzmanlaşmışım.

Telefonumu bankın üzerine bırakıp şortumu çıkardım ve dolabımın şifresini girdim. Bir an önce ofisime gidip bu işi başımdan savmak için sabırsızlanıyordum.

Rozetini boynuna asan ucuz gri takım elbiseli Dedektif Ted Saxe uzun boyluydu. Ofisimin kilidini açıp adamı çalışma masama bakan açık yeşil koltuğa buyur ettim. “Oturun lütfen.”

İnatçılıktan ya da sırf gazezinden ayakta kalmayı tercih ettiğinde masamın arkasına geçip cüzdanımı çekmeceye attım ve tekerlekli deri sandalyeme çöktüm. “Nasıl yardımcı olabiliyim?”

Eğilerek tertemiz ahşap masamın ortasına şeffaf bir kanıt torbası bıraktı. Adım, unvanım ve ofis numaramdan ibaret gizemli kartvizitlerimden biri idi. Arkasına kendi cep telefonumu yazmıştım. Başımı kaldırıp adama baktım. “Bunu nerede buldunuz?”

“John Abbott'ın cüzdanında.” Kel başına kondurduğu pilot gözlüğünü gömleğinin düğmelerinden birine taktı. Herif artistin tekiydi. İnce yapılıydı, kaslıydı, simsiyah teniyle kimseye güvenmiyormuş gibi kaşlarını çatmıştı. “Bay Abbott'ı tanıyor muydunuz?” diye sordu.

John Abbott'la ilgili beynimi gıdıklayan endişeler birden paniğe dönüştü. Ne yapmıştı acaba? Kanıt torbasını bırakıp genzimi temizlerken bütün olasılıkları düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyordum. “Evet. Kendisi müşterim.”

Amerikan Psikoloji Birliği'nin Psikologların Etik ve İş Ah-

lakı İlkeleri gereği müşterilerin gizliliği her şeyden önce geliyordu. Bu gizlilik sadece müşterinin kendine ya da başkalarına tehlike oluşturmaması durumunda bozulabilirdi.

John Abbott'ın seanslarda karısına zarar verme isteğiyle ilgili kafa karışıklığı, teknik açıdan gizliliğin bozulabileceği bir alana düşüyordu. Sabahki sesli mesaj, polisi işin içine katmayı gerektirecek kadar sorunlu bir mesaj olarak tanımlanabilirdi. Ama sadece tek bir sesli mesaj almıştım. Öz güveni eksik bu adam, bıraktığı mesajda bir yıldır söylediklerinden farklı bir şey söylememişti. Brooke'u öldürme hayalleri kurması, bunu gerçekten yapacağı anlamına gelmezdi. Müşterilerimden birinin başka birini öldürme düşünceleri yüzünden her seferinde polisi arasaydım, sadece masum insanların hapse girmesine neden olmakla kalmaz, aynı zamanda müşterilerimden olurum.

Açıkcası birine zarar verme ya da öldürme isteği, insanın zihin sirkinin yaygın bir parçasıydı. Evet, başka biri hakkında asla kötü bir şey düşünmemiş ahlak azizleri yok değildi, ama insanların yüzde yirmisi hayatlarının bir noktasında birini öldürmenin artılarını ve eksisini düşünürdü. Bunların yüzde beşi hayalini eyleme geçirebilecek ahlaki esnekliğe sahipti. Sadece yüzde onluk bir grup bu düşünceye saplanıp kalıyordu ve bunların en iyi niyetlileri kendilerini düzeltmek için psikiyatristlere başvuruyordu. Özetle müşterilerim kötünün en iyileriydi ve onların samimi itiraflarını korumak benim görevimdi.

Her halükârda müşterilerimin düşünceleri ve eylemleri tamamen farklı şeylerdi. İnsanlar düşünce gücüyle öldürülemezdi. Her gün müşterilerimle oynadığım oyunda tek tehlike... bu düşüncelerin eyleme dökülmesiydi.

Ve şimdi karşımda bir dedektif dururken işaretler barizdi. John Abbott oyununda ben kaybetmiş, riskler kazanmıştı.

Saxe genzini temizledi. "John Abbott bu sabah işe gitmedi. İş arkadaşları endişelenince içlerinden biri iyi olup olmadığını anlamak için evine gitti. Polis o noktada arandı."

Elimi göğsüme götürüp ipek elbiseme dokunurken kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıyordum. Tam John'un gözaltında olup olmadığını soracaktım ki dedektif sözlerini sürdürdü.

"Cesetler mutfakta bulundu. Eczane çalışanı Bay Abbott'ı camdan görmüş."

Birden beynim durdu.

Cesetler? Bay Abbott?

"Anlaşıldığı kadarıyla Brooke Abbott kahvaltıda kalp krizi geçirmiş. Kocasını yanında yataarken bulduk. İntihar etmiş."

Kaşlarım çatıldı. "Ne? Emin misiniz?"

"Adamın karnında bir bıçak vardı. Bıçağın açısına bakılırsa kendisinin sapladığına inanıyoruz."

Geçen ay kalabalık bir markette karşılaştığım Brooke Abbott'ı gözümün önüne getirmemeye çalıştım. Güzel kadındı. Güzel bakıyor, sıcacık gülümsüyordu. Beni samimiyetle selamlarken, kocasına seanslar boyunca karısını öldürmenin neden kötü bir fikir olduğunu söylediğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir yıl süren terapinin ardından Brooke Abbott, John'un telesekreterime bıraktığı mesajdan sadece birkaç saat sonra kalp krizinden mi ölmüştü? Buna inanmak zordu.

"John size niçin gelmişti?"

Dilimi şaklattım. "Bu gizli bilgidir, Dedektif."

"Hadi ama," diye güldü. "Hastanız artık hayatta değil."

"Mahkeme emri getirin," dedim. "Bakın, özür dilerim, ama etik kurallar bunu gerektiriyor."

"Kuralları esnettiğinizden eminim," diye kıkırdadı. "Uzmanlığınızın hangi alanda olduğunu hepimiz biliyoruz Dr. Moore," dedikten sonra sonunda karşıma oturdu. Oysa artık gitme zamanının geldiğini düşünüyordum. "Ölüm Doktoru? Size böyle demiyorlar mı?"

Lakabı duyunca derin bir iç çektim. "Uzmanlığım şiddet eğilimi ve takıntılar üzerine, ama tedavi ettiğim tek hastalık tipi

bunlar değil. Müşterilerimin çoğu son derece normal ve keyifli insanlar,” diye ekledim düpedüz yalan söyleyerek. On yıldır hiç normal bir müşterim olmamıştı.

Pis pis sırtarak, “Katiller,” dedi. “Katilleri tedavi ediyorsunuz. Gelmiş, geçmiş, gelecek... Bütün katiller. Beni bağışlayın doktor, sadece gördüğümü söylüyorum.”

“Eh, dediğim gibi Bay Abbott hakkında hiçbir şey söyleyemem.”

“Onunla en son ne zaman konuşmuştunuz?”

Dans başlıyordu. Sabahki mesajdan halihazırda haberdar olma ihtimalini aklımdan çıkarmadan kelimelerimi özenle seçtim. “Son randevumuz iki hafta önceydi. Bu haftaki randevumuzu iptal etti. Ve bu sabah aramış. Hemen görmediğim için birkaç saat sonra geri aradım, ama cevap vermedi.”

Saxe’ın bu bilgi karşısında şaşırmaması, görüşme kayıtlarına çoktan baktıkları anlamına geliyordu. Neyse ki aradığımda telesekretere mesaj bırakmamıştım. “Aradığında ne dedi?”

“Sadece aramamı istiyordu.”

“Mesajı dinlemek istedim.”

İç çektim. “Sildim. Kusura bakmayın, önemli olabileceği aklıma bile gelmemişti.”

Anlıyormuş gibi başını sallasa da eldeki meseleye kalp krizi ve intihar gözüyle bakıyorsa anlamadığı kesindi. “Sizi kartvizite yazdığınız numaradan mı aradı?”

“Arkasındaki numaradan, evet. Cep telefonum.”

“Cep telefonu numaranızı bütün müşterilerinize verir misiniz?” diye kaşlarını çattı. “Tehlikeli olanlara bile?”

“Cep telefonundan bahsediyoruz,” diye sandalyemde arkama yaslandım. “Ev adresim ya da kapı şifrem değil. Suistimal ederlerse, onlarla bir daha görüşmem, olur biter. Gerekirse numaramı değiştiririm. Bu hiç zor değil.”

“Her gün cesetlerle karşılaşan biri olarak şunu söylemeliyim

ki Doktor... bence güvenliğinizi hiç ciddiye almıyorsunuz. Çekici bir kadınsınız. Her şey çatlağın tekinin, sizi takıntı haline getirmesine bakar. İşte o zaman ciddi bir sorunuz olur.”

“Öneriniz için teşekkürler,” dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. “Ama müşterilerim çatlak değil. Hepsi normal insanlar, Dedektif. Bazıları depresyonla, bazıları şiddet eğilimiyle boğuşuyor. Müşterilerim başkalarını korumak için bana geliyor.”

“John Abbott da bu yüzden mi geliyordu? Başkalarının canını yakmak istemediği için mi?”

Gülümsememi bozmadım. “Dediğim gibi... müşterilerim çeşitli nedenlerle buraya gelir. Bazıları sadece biriyle konuşmak ister. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsanız, mahkeme emriyle gelmeniz gerekiyor.”

“Eh, denemesem olmazdı,” diyerek ellerini pes edercesine havaya kaldırdı. O sırada gözleri pencereme kayd ve uzunca bir süre parkı seyretti. “Bunun intihardan başka bir şey olabilmesi için bir neden var mı?” O da John’un ölümünü sorguluyordu.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Bunu mahkemede de söyler miydiniz?”

“Kesinlikle.”

Sadece Brooke’u sorma lütfen.

Başını yavaşça salladı. “Soracak başka şeyler çıkarsa sizi ararım Dr. Moore,” diyerek koltuğun kollarından güç alarak ayağa kalktı. “Zaman ayırdığınız için teşekkürler.”

Lobiye kadar geçirirken bizi merakla izleyen Jacob’ı rahatlatırcasına gülümsedim. Sonra ofisime dönüp kapıyı kapattım ve titrek nefesimi saldı.

Bütün bunların tek suçlusunun ben olmam büyük olasılıktı. Tek bir işim vardı ve Brooke... hatta John açısından fena halde çuvallamıştım. Benim yüzümden iki kişi ölmüştü.

BÖLÜM 3

“Senin suçun değildi,” dedi Meredith, Brüksel lahanalarıyla doldurulmuş ton balıklı sandviçinin üzerinden gözlerini kısarak bana bakarken. “Bunu çok iyi biliyorsun.”

“Duygusal can simidi için teşekkürler, ama yanılıyorsun,” diyerek çatalımı kavunlu *prosciutto* parçasına sapladım. “Karısını öldürmek istediği için benden yardım bekliyordu. Karısını öldürdü ve intihar etti. İşimi düzgün yapsaydım, şimdi ikisi de hayatta olacaktı.”

“Pekala... her şeyden önce, karısını öldürdüğüne dair elinde hiçbir kanıt yok,” dedi ağzındaki lokmayla. Saçmalıklar listesine başladığını gösterircesine bir parmağını havaya kaldırmıştı. “Kadın kalp krizi geçirmiş.”

“Kalp krizi tetiklenebilir,” dedim çatalımı bırakarak. “Adam eczacıydı. Zor bir iş değil.”

“O zaman dedektifi ara. Otopsi yapsınlar.” Sandviçi ağzının önünde bekliyordu.

“Yapamayacağımı biliyorsun,” dedim hınçla sesimi alçaltarak. Bir taraftan kalabalık kafede etrafıma bakınıyordum.

“Yapabilirsin,” diye üsteledi. “Sadece yapmak istemiyor-

sun. Çünkü o zaman ben haklı çıkarım, haliyle sen de kendi kendine yarattığın suçluluk duygusundan vazgeçip mutlu ve verimli bir hayat yaşamaya devam etmek zorunda kalırsın.”

Tam da bu yüzden psikiyatristlerle arkadaş olmak kötü bir fikirdi. Birbirimizi analiz etmeden sıradan bir öğle yemeği bile yiyemiyorduk.

Tabağımın kenarındaki desenleri incelerken, “*Yapmama-lyım,*” diye düzelttim. “Yapmamam için bir sürü neden var.” Öğle yemeği boyunca bunun ne kadar korkunç bir fikir olduğu üzerine beyhude konuşabilirdim. Yanılıyorsam ve Brooke’un ölümü doğalsa, müşterimin adını kirletmeye çalıştığım için milletin diline düşerdim. Haklıysam ve müşterim karısını gerçekten öldürdüyse, bütün hayatım didiklenir, müşterimin dosyalarını polise vermek zorunda kalabilirdim. Peki ne için? Kendi ölüm fermanını imzalayan bir adama katil damgası yapıştırılsın diye mi? Bu, kamu kaynaklarının ve zamanının boşa harcanmasından başka bir şey olmazdı.

Bitki çayını yudumlayan Meredith omuz silkti. “Her neyse. Akıl mezarlığını biraz eşele. Sana numarasını verdiğim adamı aradın mı? Şu ustayı?”

“Ustayı filan *aramadım,*” diyerek ekmek dilimini ikiye böldüm. “Çöpçatanlığın için teşekkürler, ama hayatımda zaten yeni bir erkek var ve başka kimseye ihtiyacım yok.”

“Bir paket *Mr. Clean* bulaşık süngerini erkekten sayılmaz,” diye kaşlarını çatarak bluzuna düşen bir Brüksel lahanası parçasını aldı.

“Eh, neredeyse... on sekiz aydır evime kardeşim haricinde giren ilk erkek.” Gözlerimi kısarak beni depresyona sokan hesabı yaptım. “On sekiz ay! Yani doğru yolda bir adım atmış sayılırım.”

“Mimmo’yu tam da bu yüzden araman gerekiyor. Daha önce hiç İtalyan biriyle olmuş muydun?” Alçak sesle bir ısıklık çaldı. “Tatlım, inan bana... tam bir ruhsal deneyim. Hem çok tatlı.”

“Diyorsun,” diye soğuk bir kavun parçasını ağzıma attım.

“Ah duydun mu?” dedi birden, Mimmo’yu unutarak. “Kanlı Yürek Katilini yakaladılar.”

John Abbott’ın ölüm haberinden sonra bu konuyu unutmuş-tum. “Konuyu tam olarak bilmiyorum. Ne oldu?” diye soğuk suyumdan bir yudum aldım. “Çocuk kaçmış galiba?”

“Aynen. Şu Beverly High öğrencisi. Hani yedi hafta önce kaybolmuştu? İşte...” Çayından bir yudum alıp duraksadı, ardından yumruğunu ağzına götürerek aksırdı. “Çok pardon.”

“KY kurbanı,” diye üsteledim.

“Çocuk adamdan kaçıp Beverly Hills’teki evine dönmeyi başarmış. Aile mirasyedi oğulları döndüğü için kafayı yemiş falan filan. Sonra polisi aramışlar. Meğer çocuk katilin kim olduğunu biliyormuş.” Meredith parmağını bana doğrulttu. “Meğer katil... çocuğun Beverly High’daki öğretmeniymiş.”

“Vay canına,” diye öne eğildim. “Nasıl biriymiş?”

“Yalnız yaşıyor. Hiç evlenmemiş. Noel zamanı alışveriş merkezindeki Noel Baba kadar zararsız görünen biri. On yıl önce yılın öğretmeni seçilmiş.”

“İlginç,” derken düşünüyordum. “Neden Beverly High öğrencilerinden birini kurban seçtiğini merak ettim. Genellikle ilk kurbanlar en kolay ve yakın olanlar arasından seçilir.”

Omuz silkti. “Katiller senin için. Ben ofisimde orgazm açılışı çeken futbol anneleriyle gayet mutluyum.”

“Aklıma gelmişken...” Saatime göz attım. “Kırk beş dakika sonra randevum var, o yüzden kalksak iyi olur.”

“Benim de kuru temizlemeciye uğramam gerekiyor,” diyerek elini kaldırdığında hazırda bekleyen garson önlük cebinden adisyonu çıkarıp masaya bıraktı.

Adisyona uzandım. “Ben öderim. Danışmanlık için teşekkürler.” Masaya birkaç banknot bıraktıktan sonra suyumdan son bir yudum alarak ayağa kalktım. Acele etmem gerekiyordu. Bir katil özentisi muhtemelen lobimde oturmuş, on santim topukları olan stilettosuyla yerde ritim tutarak beni bekliyordu.

BÖLÜM 4

“Biliyorsun, çoğu katil işe yakın bir aile üyesi ya da ahbabıyla başlıyor.”

Bunu söyleyen, parlak sarı elbisesinin üzerine beyaz bir hırka giyen ve turkuaz mavisi topuklarının arasına özel tasarım bir çanta sıkıştıran Lela Grant’ten başkası değildi. Randevumuzun ilk otuz dakikasında kocasından şikâyet etmiş, golf kulübünün öğle yemeğine bir salata barı eklenmesi fikrini heyecanla anlatmış, verandası için almayı düşündüğü iki şezlong seçeneğinin fotoğraflarını göstermişti. Beyaz ve yeşil minderli bambu şezlongu seçmek gibi zorlu bir seçim yaptıktan sonra, nihayet onu neden tedavi ettiğim konusuna döndük. Yengesine yönelik şiddet içeren fanteziler kuruyordu.

“Evet, istatistikleri biliyorum,” derken defterimin kenarına minik güller çiziyor, bir taraftan da John’la Brooke’un cenaze töreni için bir çelenk yaptırmam gerektiğini aklıma yazıyordum.

“Mesele çok yakınımızda yaşaması. Kocam Noel yemeği için oraya gitmek istiyor. Ne diyebilirim? Artık iyi bir bahanem kalmadı. Sarah’nın evi bizimkinden büyük, çocuklar dayılarını

aylardır görmedi ve kocam yengemin yaptığı limonlu pastayı dilinden düşüremiyor. Ay, sonuçta *limonlu* pasta işte. Ne kadar özel olabilir ki?”

Omuz silktim. “Pasta sevmem.”

“Eh, pasta pastadır. Bunu söylediğimde herif alındı. Yüzlerce pasta yaptım, ama hiç kendinden geçercesine pastalarımı övmedi. Asıl benim alınmam gerekir. Doğrusunu istersen Gwen... pastayı dans adımlarıyla sofraya getirdiğini görünce üzerine atlamadan masada öylece oturmam mümkün değil. Masada kaç bıçak olacağının farkında mısın?” Endişeyle nefesini tuttuğunda dolgulu dudakları balon gibi şişti. Anlattıklarına rağmen alnında tek bir kırışık oluşmamıştı.

“Bıçağı kapıp ona saplamazsın,” dedim sabırla.

“Sanırım saplarım. Bunu kaç kere hayal ettiğimi bilemezsin.” Beynindeki kan banyosunu hayal ederken Lela’nın yüzüne tuhaf bir sakinlik yerleşmişti. Birden dudakları aralandı. “Bana hasta raporu falan gibi bir şey yazamaz mısın? Yani bu yemeğe gitmekten kurtulmak için?”

“Noel’e iki ay var,” dedim. “Zamanı geldiğinde bakarız,” diye ekledikten sonra konuyu değiştirmeye karar verdim. “Senden Sarah’yla ilgili güzel şeyler duymak hoşuma giderdi.”

“Nasıl yani?”

“Onda hoşlandığın bir şeylerden bahset. Mesela bütün olumsuzlukları silen olumlu bir yan gibi bir şey.”

Delirmişim gibi baktığında ellerimi defterimin üzerinde birleştirip sabırla bekledim. Olmayı ne kadar isterse istesin, Lela bir katil değildi. Sadece canı sıkılmıştı, televizyonda kadın katillerle ilgili çok fazla belgesel seyretmişti ve yengesinden nefret ediyordu. Hepimiz birilerinden nefret etmez miydik? Şahsen hayatımda olmasını istemediğim en az üç kişi sayabiliyordum. Ne yani? Et bıçağını kaptığım gibi boğazlarına mı saplayacaktım? Hayır. Aynı şekilde Lela da bunu yapmazdı. Sadece

ilginç olma fikrinden hoşlanıyordu. Bir sırrı ve caniliğe gizli bir eğilimi olması düşüncesi, canı sıkıldıkça manyakça tutunduğu gündüz düşlerinden ibaretti.

“Sana ev ödevi vereceğim,” diyerek kalemimi aldım. “Haf-taya gelmeden önce Sarah’yla ilgili hoşuna giden ya da takdir ettiğin üç şey bulmanı istiyorum.” İtiraz edeceğini anladığım anda elimi havaya kaldırdım. “Üç şey bulamayacağını söyle-me. Bulmaya çalış. Bulamazsan önümüzdeki hafta randevuyu erteleriz.”

Karpuz rengi dudaklarını sıkıntıyla büzdü.

İçini rahatlatmak için gülümseyerek ayağa kalktım. “Bence bugün güzel ilerleme kaydettik.”

Eğilip çantasını yerden alırken, “Bu ödevden nefret ediyorum,” dedi.

Gülmemek için kendimi tutarak ona duygusal bir koltuk değneği uzattım. “Dürtülerini kontrol altında tutacaksak, Sa-rah’ya bakışını değiştirmek üzere beynini yeniden eğitmemiz gerekiyor. İnan bana, bu tedavin açısından önemli.”

Evliliğin de buna bağlı, diye ekledim içimden.

“Peki,” diye oflayarak ayağa kalktı. “Teşekkürler Doktor.”

“Bir şey değil,” diyerek doğrulurken göğsüme oturan yep-yeni ve hiç tanıdık gelmeyen tehlike duygusunu yutmaya çalıştım. Brooke Abbott’ın güvende olduğunu düşünürken yanılmıştım. Lela Grant’te de bir şeyleri gözden kaçırıyor olabilir miydim?

BÖLÜM 5

Siyahlara bürünmüş hiç tanımadığım insan denizinde herkesin John'dan bir aziz gibi bahsetmesini dinliyordum.

“Noel arifesinde sırf benim için eczaneyi açmıştı. Biri spor salonunda çantamı çalmıştı ve kalp ilaçlarım bitmişti...” Yaşlı kadın elini kocaman göğsüne taktığı kelebek şeklindeki altın broşa götürdü.

Ah, kalp ilacıyla imdada yetişen aziz John... Aslında endişelenilmesi gerekenler hep en iyi insanlardı. Kadınların derisinden yaptığı elbiselerle nam salan katil Ed Gein, kasabanın en iyi adamı olarak bilinirdi. İki yüzden fazla hastasını öldüren Dr. Harold Shipman, ev ziyaretlerine giderek hastalarını nazikçe avuturdu. Çoğu katil için masumiyet oyununun bir parçasıydı. Onlara göre canavarı masumiyet maskesinin ardına saklamak, herkesten daha zeki, dolayısıyla çok daha üstün olduklarını kanıtlayan başarılı bir kandırmacaydı.

“Yağmurlu havalarda gazetemı getirir, bastonumla dışarı çıkmak zorunda kalmamdan endişelendiğini söylerdi...” Bacakları kelepçeli daha genç bir adam alçak sesle konuşuyordu.

Grubun etrafını dolaşıp kahve makinesine yöneldim.

“Birbirlerine ne kadar âşık oldukları aşikârdı. Biliyorsun, bu yıl on beşinci yıllarını kutlayacaklardı...” Birbirine sokulmuş diğer bir grupta, açık kırmızıya boyadığı kısa saçlı bir kadın konuşuyordu.

Tabii, tabii... John on beş yıl boyunca eleştirileriyle karısını didiklemiş, havadan sudan sohbetler ve zararsız arkadaşlıklar yüzünden karısına etmediğini bırakmamıştı. Bir yıllık terapide John’un özgüven eksikliği ve kontrol manyaklığı sorunlarını sadece yüzeysel olarak ortaya çıkarabilmişim, ama anladığım kadarıyla Brooke’un davranışları duygusal gelgitleri doğrudan etkiliyordu.

On beş yıldır evliydim, buna rağmen John’un karısına karşı karmaşık duyguları sadece geçen yıl şiddet eğilimine evrilmişti. Bana ilk geldiğinde, bir tartışmada karısının boğazına sarılıp bayıltana kadar sıktağı için yardım istemişti. Bu eylem onda cinsel endorfin salgılanmasına neden olurken karısının duygusal olarak geri çekilmesine yol açmıştı. Bunun büyük köpeklerden kaçan bir çocuktan farkı yoktu. Kulaklar havaya kalkmıştı, kuyruk seğiriyordu ve kovalamaca başlamıştı.

John engelli komşularına gazetelerini götürebilir, kalp ilacı için hafta sonu eczaneyi açabilirdi, ama aynı zamanda karısını öldürebilecek özel ilaç karışımları da hazırlayabilirdi. Hatta sadakat ve güven konusunda *ders vermek* için sıcak bir günde onu arabasının bagajına kilitlemek gibi hayalleri vardı.

İlk boğazlama olayı haricinde diğer bütün fantezileri düzenli seanslar ve reçeteli ilaçlarla kontrol altına alınmıştı, ama John ilaçları genellikle ya da hiç almıyordu.

Baş sağlığı dileyenlerin oluşturduğu uzun kuyruğun sonunda durdum. En başta aileden üç kişi vardı. Kuyruk ağır ağır ilerlerken onları izliyordum. Acaba içlerinden biri John’daki canavarı görmüş müydü?

“En iyisi boğmak olurdu. Yani zevk açısından. Gözlerine

hakarken ne olup bittiğini anladığını görme fikri hoşuma gidiyor. Başka türlü olursa, çektiği acıdan dikkatinin dağılmasından korkarım.”

Son dört günü seanslarımız üzerine düşünerek geçirmiştım. Her gece kaydını aldığım görüşmelerimizi dinliyor, karısının canını yakma yollarını anlattığı sırada sesinin heyecandan nasıl titrediğine odaklanıyordum. Şimdi düşününce aslında bir sürü işaret vardı. İlk seansımızla sonuncusu arasında şiddet eğilimi giderek artmıştı. Bunu duymuş, notlar almıştım, yine de danışmanlığımın onu doğru yolda tutacağına inanarak aptallık etmiştim. Brooke’u öldüren aslında benim egom olmuştu.

Rimeli yanaklarına süzülen kadın John’un kardeşiydi. Önüne geldiğimde, “Başınız sağ olsun,” diyerek yana kayıp aynı sözleri ağabeyine tekrarlardım. İkisi de John’un iri yarı yapısıyla tezat oluşturunca zayıftı ve ondan daha eğitimli görünüyorlardı.

“Bayan Caldwell.” Beti benzi atmış, yüzündeki keder çizgileri derinleşmiş ve omuzları çökmüş kadını başımla selamladım. Brooke’un annesi idi.

Bu benim eserim. Kızının artık hayatta olmamasının tek nedeni benim.

Hastamın başkaları için tehdit oluşturduğuna inansaydım, doktorluğumun zorunlu kıldığı sessizliği bozabilir, Polise gidebilir, John’un söylediği her şeyi paylaşılabildim.

Ama sonra? İkisini de sorguladıktan sonra John’u bırakırlardı. Polis, öldürmeyi sadece aklından geçiren birini tutuklayamazdı. Haliyle onu bırakırlardı ve Brooke onu terk ederdi. Öte yandan John onu her halükârda yine öldürebilirdi.

Kendimi haklı çıkarmaya çalışıyorum.

Sorun, psikolog olduğum için kendi bokumun kokusunu kolayca alabilmemdi.

Cenaze evinden kimseye çaktırmadan erken çıkıp kendimi iki blok uzaktaki bir bara atarak bilardo masasının arkasındaki izbe bir köşeye oturdum. Yan duvardaki nişan tahtası eğri duruyordu. Bar boş sayılırdı. Plastik sandalyeye oturup bayat fıstıklarla dolu metal kabı önüme çektiğimde karnı burnunda garson kadın pervasız bir esnemeyle paytak paytak yanıma geldi. En büyük boy birayı isteyerek onu defalarca masama gelip gitmekten kurtarmış olacaktım.

“Yiyecek bir şey?” diye sorarken siyah takım elbiseme bakış, bu türden müşterilere alışık olmadığının işaretiydi.

“Sadece bira,” diyerek zoraki gülümsedim.

“Kongre falan mı var?”

“Pardon?” Kapıyı işaret ettiğinde bardaki tabureye tüneyen takım elbiseli adamı gördüm. “Hayır.”

Garson kadın omuz silkti. “Tamam. Fıstık istersen, haber ver.”

Müzik kutusunda sabah sabah Amarillo likörü içmekle ilgili bir şarkı tıngırdıyordu. On yıldır barlara uğramamıştım. Muhtemelen hâlâ yalnız olmamın bir nedeni de buydu. Hayatın büyük bir bölümünü psikiyatristler ve psikotik hastalarla geçirirken sevgili yapmak zordu. En son gittiğim barda, piyanist pahalı armatürlerin altında narin melodiler çalıp herkes sessizce sohbet ederken tütsülenmiş bir kadehte ikram edilen ev yapımı baharatlı bir içki içmiştim.

Burası tam tersine, hataların yapıldığı ve kederlerin boğulduğu bir yerdi. Zaten tam da bu yüzden önünde durup kapıyı açmaya karar vermiştim. Son iki saatimi içkiyle boğabilirsem, belki Brooke Abbott’ın tabutu yanında hıçkıran annesini düşünmeden uykuya dalabilirdim.

“Buyur.” Garson kadın *Bud Light* şişeleriyle dolu metal buz kovalarını masaya bıraktı. “Müşteriler gelmeye başlarsa, bara geçmen gerekecek. Masalar iki ya da daha fazla sayıdaki gruplar için.”

Başımı salladım. Mekân dolduğunda çoktan dışarı fırlamış, bir taksiye el ediyor olurdum. Buzların arasından çektiğim şişenin kapağını çevirerek açtım ve beynimin soğuktan uyuştüğünü hissedene kadar biray ı başıma diktim.

İki şişe sonra tuvalete uğrayıp tekrar yerime oturduğumda şişeler hâlâ buzda beni bekliyordu. Yağlı yemek menüsünü alıp kısa listeye göz attım.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama çok uzun zaman önce büyük bir hata yapmak üzere olan kadınlara engel olmaya ant içmiştim.”

Menüden başımı kaldırdığımda benim kadar yorgun görünen biriyle karşılaştım. Gerçi alnında beliren endişe çizgileriyle yakışıklılığı iyice belirginleşen adam benden daha iyi görünüyordu. “Ne hatasıymış bu?” diye sordum.

“Balık kızartmasını düşünüyorsun, değil mi?” Dudağı bir sırtıyla kıvrılırken güzelim dişleri görünür gibi oldu. Yaş ıt sayılırdık. Kırkına merdiven dayamıştı. Parmağında yüzük göremeyince ilgim arttı. Yani ilişki falan istediğimden değildi. Tek istediğim, suçluluk duygularımı bastıracak bir hata yapmaktı. Beynimi uyuşturacak kadar seksi bir hata... Pahalı takım elbise ve baygın bakışlar hatamın ikramiyesi olacaktı.

“Aslında istiridye düşünüyordum,” dedim.

Yüzünü ekşitti. “Son bir saattir menüdeki her şeyi deneyen biri olarak tavuk kanadından başka bir şey önermem.”

“Bana uyar,” diyerek menüyü bıraktıktan sonra elimi uzattım. “Gwen.”

“Robert.” Sağlam tokalaşıyordu, ama üstünlük taslamıyordu. “Kötü bir gün müydü?”

“Kötü bir haftaydı.” Masaya buyur ettim. “Sen?”

“Aynı.” Otururken dizi dizime çarptı. “Konuşmak ister misin?”

“Tabii ki hayır.” Buz kovasından çektiğim şişeyi uzattım. “Bira?”

Şişeyi aldı. “Söylemeden edemeyeceğim... birileri askıntı olmadan uzun süre tek başına içen güzel bir kadın hiç görme-miştim.”

“Sanırım yaydığım *sakin yaklaşma* sinyali son derece açık,” diye etrafıma bakındım. “Üstelik burada kimse yok.”

“Hem de böyle bir mekânda!” dedi gözlerini pörtleterek.

Güldüm. “Öyle. Ama nedense ruh halime uydu.” Öne eğilip şişemi kavradım. “Bu koyu renkli camda bütün kederlerimizi uykuya yatırıyoruz,” diye efkârla gülümsedikten sonra ekledim. “Babam böyle derdi. Gerçi Bud Light değil, viski içerdi.”

Dikkatle beni süzdü. “Burada ne yapıyorsun? Buralardan-mış gibi görünmüyorsun.”

Nazik denemesine gülümsemeden edemedim. “Züppe olduğumu mu söylüyorsun?”

“Çantanda hijyenik el temizleyici taşıyorsun ve müzik kutusunda Taylor Swift şarkısı çaldın,” dedi. “Buralara uymadığını söylemek hafif kalır.”

Beni izlediği düşüncesiyle içim ısındı, ama hemen ardından kendime neden orada olduğumu hatırlattım. Kendimi cezalandırıyor, kefaretimi ödüyordum. İki kişinin ölümünden sorumluydum. “Buralardaydım,” dediğimde garsonla göz göze geldik. “Sen?”

Yüzünü ekşitti. “Cenaze töreni.”

Şaşkınlıkla duraksadım. “Abbott mı?”

Kaşını kaldırdı. “Evet. Sen?”

“Aynen.” Suratım asıldı. “Seni orada görmedim.” Gerçi kalabalığa pek dikkat etmemiştim.

“Erken ayrıldım. Cenazeleri sevmem. Özellikle son zamanlarda sevmiyorum.” Yüzü gölgelendi. “Ölümlerle dolu kötü bir yıl geçirdim.”

Mayın tarlasından kaçınmak için psikiyatri eğitimi almış olmama gerek yoktu. Adam bariz bir şekilde acı çekiyordu ve

çektiği acının nedeni gittiğimiz cenaze töreniyse, suçluluk duygularımın körüklenmesi işten bile olmazdı. Başımı hafifçe sallamakla yetindim.

Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. “Hangisiyle arkadaş-tın? Brooke? John?”

Arkadaş? Ne söylesem yalan olurdu. “Brooke,” derken içimden bunun doğru olmasını diliyordum.

Başını salladı. “John eczacımdı.”

“Vay canına,” diyerek biramdan bir yudum aldım. “İyiymiş. Eczacımın adını bile bilmem. Cenazesine katılmak aklıma bile gelmezdi.”

“Oğlum diyabet hastasıydı,” dedi usulca. “Düzenli müşteriysidik.”

Ah. *Hastasıydı. Ölümle dolu kötü bir yıl...*

Çocuk diyabeti için birileri yeni bir tedavi bulmadıysa, karışındaki gözlerde gördüğüm keder benim için yeterli bir cevaptı. “Eh,” diye bardağımı kaldırdım. “John ve Brooke’a.”

“John ve Brooke’a.” Şişelerimizi tokuşturduktan sonra birasını gözünü bile kırpmadan başına dikti.

Masaya gelen garson kadın, boş kovayı kenara çekti. “Bir isteğiniz var mı?”

“Evet. Bir düzine tavuk kanadı lütfen. Çok acı olmasın.”

“Bir kova bira daha,” diyen Robert kolunu yandaki sandalyeye attığında açılan ceketinin altından pahalı yeleği göründü. Terzi elinden çıkmış bir takım elbise giyiyordu. Manşetinin altından Rolex saati göz kırpyordu. Böyle bir mekâna uygun olmadığı halde katıksız bir özgüvenle rahat bir ortam yaratıyordu. İş adamı ya da avukat olabilirdi. Muhtemelen ikincisiydi.

“Aslında abartmasam iyi olur,” diyerek saatime göz attım. Yedi buçuk olmuştu ve içkiyi yeterince abartmışım.

“Hepsini ben içerim,” diyerek cebinden iki hap çıkarıp birini ağzına attı, sonra diğerini önümdeki peçetenin üzerine bıraktı. “Bunu iç. Yarın daha iyi uyanmana yardımcı olur.”

Dokunmadan yuvarlak beyaz hapa baktım. “Ne bu?”

“B6. İçmeden önce, sırasında ve sonrasında içmen gerekiyordu, ama her halükârda işe yarıyor,” diye başıyla hapi işaret etti. “Hadi iç. Isırmaz.”

Peçeteyi ona doğru ittim. “Hayatta olmaz. Sende kalsın.”

Kıkırdadı. “Ya ilaca karşısın ya kendini cezalandırmak için içiyorsun ya da bana güvenmiyorsun.”

“Son ikisi,” diyerek biramdan küçük bir yudum aldım. “Alınma.”

“Alınmadım.” Hapi dilinin üstüne yerleştirip yutmadan önce bembeyaz düzgün dişleri görünüp kayboldu. “Kendini niye cezalandırıyorsun?”

“İşle ilgili bir hata yaptım,” derken masanın üzerinde çevirdiğim şişenin bıraktığı terli izi seyrediyordum.

“Büyük bir hata olmalı.”

“Öyleydi.”

“Tahmin edeyim,” diyerek başını yana eğip takım elbisemi süzdü. “Muhasebecisin.”

Üst dudağım hoşnutsuz bir ifadeyle kıvrıldı. “Hayır.”

“Film yapımcısı?”

Güldüm, çünkü bu şehirde herkes filmlerde olmak istiyordu. “Hayır. Psikiyatristim.”

“Ah. O zaman kesinlikle ilaç karşıtı değilsin,” derken beni süzmeye devam etti. “Pahalı saat, pahalı çanta, şehrin izbe bölgelerinde akşamüstü barlara girme rahatlığı. Özel bir muayenehanen olmalı. Dur tahmin edeyim... İçsel fırtınalar yaşayan ev hanımlarını tedavi ediyorsun?”

“Özel muayenehane, evet. Ev hanımları, hayır.” Gözlerimi kıstım. “Polissen, pek iyi sayılmazsın.”

“Kesinlikle polis değilim. Mahkemede diğer tarafta oturuyorum.” Meydan okurcasına sırtıttı. “Savunma avukatıyım.”

İlgim zirve yaparken sırtımı dikleştirdim. “Beyaz yaka suçları?”

“Çoğunlukla suçlular.”

“Los Angeles’ta?”

“Ve Orange’ta.”

“Kişisel suç mu? Yoksa mülk suçları mı?”

Birasının üstünden baktı. “Birden sorulara doyamaz oldun.”

“Çok kez bilirkişilik yaptım. Yollarımızın kesişmemiş olması şaşırtıcı.”

“Yılda binlerce dava görülüyor,” dedi yavaşça. “Karşılaşmamız şaşırtıcı olurdu. Uzmanlığın ne?”

Bu sohbet için fazla sarhoştum. Genzimi temizleyip kendimi toparlamaya çalıştım. “Kişilik bozuklukları ve şiddet eğilimi.”

“Her saniye biraz daha ilgi çekici hale geliyorsun Dr. Gwen.”

“Kanatlar?” Kovboy şapkalı adam elinde bir sepetle masaya gelmişti. Barda vahşi batı konseptini fazla zorladıklarını düşünmeden edemedim.

Elimi kaldırdım. “Benim.”

Evim daha yakındı. Tökezleyerek taksiden inip karanlık kaldırımında yürürken ve evime çıkan taş basamakları tırmanırken parmaklarımız kenetlendiğinde sürekli gülüyordum. Veranda-mın bir ucundaki salıncaktan Clementine miyavlayınca Robert gözlerini karanlığa dikerek, “Güzel kedicik,” dedi.

Duymazdan gelerek kapıyı açtım. Hemen arkamdaydı. Ceketimi çıkarmaya yardım ederken elleri hatlarımı yokluyordu. Enseme bir öpücük kondurduğunda başımı geriye attım. Dudaklarını ihmal edilmiş bir noktaya yumuşak bir şekilde bastırmasıyla sırtımda yarattığı arzu dolu ürpertilerin tadını çıkarıyordum. Son cinsel ilişkim görücü usulü bir randevunun sonucu olmuştu. Yarım yamalak bir ereksiyon ve bastırılmaya çalışılan esnemeler sonucunda gözümü saatten ayıramamış, uyumaktan başka bir şey istememiştim.

Antrenin lambası, Alcatraz Adası’nın yağlı boya tablosun-

daki turkuaz renkleri parlatıyordu. Beni lacivert duvara ittiğinde dudaklarımız birleşirken gömleğimin üzerinden göğüslerimi avuçladı. İyi öpüşüyordu, kendinden emin, ama nazikti. Haliyle sırtımı duvara dayayıp kontrolü ona bıraktım. Topuklu ayakkabılarımı ayağımdan fırlattığım için bluzumun üst düğmesi açılırken boyum artık daha kısaydı.

“Hadi.” Yana kayıp elini tutarak koyu renkli ahşap merdivenlerden yatak odama çıktım. Kapıyı ittiğimde tertemiz yatağım ve düzenli odam bir sakinlik ve güven dalgası yayıyordu. Oturma odasıyla antre için dramatik ve koyu renkler seçmiş olsam da yatak odam duvarlardan nevresim takımlarına ve ceviz yer döşemesinde uzanan yumuşacık pelüş halıya kadar bembeyazdı. Tek renk, yatağımın başucundaki düzgün roman yığınının, taze zambaklardan ve tuğlaya işlenmiş ayna parçalarıyla parıldayan büyük şömineden geliyordu. Şömineye bir servet ödemiştin ve her kuruşuna değmişti.

Odadan etkilendiyse bile Robert hiçbir şey söylemedi. Beyaz işlemeli yorganın üzerine yayılıp ona döndüğümde suskundu.

Ceketini yavaşça çıkardı, sonra gömleğinin düğmelerini çözdü. Bana düşünmem, analiz etmem ve geri adım atmam için zaman tanıyordu. Belki alkolün etkisiydi, belki de bir yılı aşkın süredir bir erkekle birlikte olmadığımındandı, ama hiçbir tereddüdüm yoktu. Pantolonumun düğmelerini açıp sıyırarak çıkardım.

Yanıma uzandığında yatağım biraz daha göçtü. Teninin sıcaklığını ve öpüşmemizi şimdiden özlemiştim. Sıcak bedenlerimizin birleşmesi tam da ihtiyaç duyduğum şeydi. Ölümle dolu bir günde böylesi hayat dolu bir bağ kurmam gerekiyordu.

BÖLÜM 6

Kızarmış ekmek ve kahve kokusuna uyandım. Çocukluğumun kokuları rahatlatıcıydı, o yüzden irkilerek ayılmadan önce birkaç saniye gözlerimi açmadan öylece yattım.

Yatak odam her zamanki gibi düzenliydi. Tertemiz dolabım dağınık değildi. Perdelerim kapalıydı. Saat, solmaya başlayan zambakların durduğu vazoyla kırk beş derecelik açı oluştuyordu. Kol saatim komodinde romanların yanındaydı.

Bir tek yemek kokusu farklıydı. Bir de merdivenlerdeki adım sesleri.

Avukat.

Gözlerimi sımsıkı yumarak adını hatırlamaya çalıştım. *Robert*. Soyadını bilmiyordum. Taksiyle eve gelirken idam cezasını tartışmıştık. Of! Arabam hâlâ cenaze evinden üç blok ötedeki otoparktaydı.

Doğrulurken kaslarımdaki sızlama hoşuma gitti. Robert biraz...

Dudaklarım bir sırtışla gerildi. Evet, Robert biraz fantastikti. Gerçek seks böyle bir şey miydi? Vasat sevişmelerle geçirdiğim yıllara hayıflanmadan edemiyordum. Yorganı üzerimden atıp yüksek yatağımdan ayaklarımı sarkıttığımda, internetten

satın aldığım bol Star Wars tişörtü dışında çıplak olduğumu fark edince şaşırdım. Robert dolaptan aldığı tişörtü sevmiş, bana uzatırken kıkırdamıştı. İç çamaşırlarıma bakınsam da göremedim. Ayağa kalktığımda başıma saplanan ağırla yüzüm ekşiyince belki de o hapı almam gerektiğini düşündüm. B12 miydi? Yoksa B6 mı? Her neyse. Robert'ın uyanıp kahvaltı hazırlaması, hapın işe yaradığının yeterli kanıtıydı.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra temiz iç çamaşırlarımın üzerine rengi atmış bir kot pantolon çektim ve son düğmeyi iliklerken merdivenlerden sessizce mutfığa yöneldim.

Yanaklarımı geren sırtışı, ofisimin çifte kapısını açıp masamın başında açık bir müşteri dosyasına bakan Robert'ı gördüğüm anda soluverdi. John Abbott'ın dosyasına bakıyordu. Cenaze töreni için giyinmek üzere dün öğleden sonra eve geldiğimde dosyayı masamın üzerinde açık bırakmıştım. Robert bir sayfayı çeviriyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Başını kaldırdığında ses tonumdan rahatsız olmamış görün-
dü. “Brooke'un arkadaşı olduğunu sanıyordum.”

Ofisime girdiği için hâlâ özür dilememesi öfkemi körüklüyordu. “Onlar gizli hasta dosyaları.”

“John Abbott'ın gizli hasta dosyası,” diyerek parmağıyla sayfaya vurdu. “John hastan mıydı?”

“Gitmen gerekiyor,” diye çıktım. Uyandığımda midemde uçuştüğünü hissettiğim kelebeklere neden olan sıcakık duyular, dosyada görmüş olabileceklerini düşünürken tuz buz oluyordu. Suç kimdeydi? Evet, hasta dosyasını açıkta bırakmıştım, ama burası benim evimdi. Robert suç mu işlemişti? Benim bir yükümlülüğüm var mıydı?

Elindekini bırakıp masamdan uzaklaştı.

“Burada ne işin var?” derken dosyayı kapatıp lastik bantla sardım. “İşin bu mu? Birini yatağa attıktan sonra özel eşyalarını mı karıştırırsın?”

“İşle ilgili mesajları kontrol etmem gerekiyordu. Ve cep telefonumun şarjı bitmişti.” Başıyla masamdaki telefonu işaret etti. “Şarj cihazım yanımda yoktu, mutfakta da telefon bulamadım. Karşıma çıkan ilk oda burası oldu. Özür dilerim. Sadece gözüm dosyadaki isme takılmıştı.”

Dosyayı açtığım çekmeceye tıktırdım. “Gitmen gerekiyor. Telefonun çalışmıyorsa, taksi çağırabilirim.” Kıpırdamadığını görünce iyice sinirlendim. “Hasta gizliliğiyle ilgili sorumluluklarımı biliyorsun. Senin de müşteri bilgilerini gizli tutman gerekmiyor mu?”

“John’un psikoloğu olduğunu söylemeliydin.”

“Niyeymiş?” diyerek boğuk bir kahkaha attım. “Barda tanıştığım yabancı bir adama hiçbir şey söylemek zorunda değilim. Sana hastamla ilgili gizli bilgileri vermek gibi bir borcum yok.”

“Ölen bir hastan,” diye üsteledi.

“Ölmesinin bir önemi yok. Yasal sorumluluğum baki.” Kollarımı göğsümde kavuşturup ateş saçan gözlerimi yüzüne diktim.

“Peki,” dedi sonunda çenesini sıkarak. “Tamam. Araba çağırmana gerek yok. Misafirperverliğin için teşekkürler.” Sandalyenin arkasına katlı bir şekilde koyduğu ceketini alarak koridora çıktığında, ofisimde kalarak kösele ayakkabılarını giydikten sonra evden çıkmasını dinledim. Kapının kilidi sessizce yerine oturdu. Mutfaktan kokular geliyordu.

Telefonu kaldırıp aranan son numaraya baktım. Sonra tekrar arama düğmesine bastım. 310 bölge koduyla tanımadığım bir numaraydı. Nefesimi tutarak çalan hattı dinledim. Sonunda Cluster & Kavin Hukuk Bürosunun telesekreteri çıkınca hemen kapattım.

Demek gerçekten ofisini aramıştı. Cluster & Kavin...

Holde yürürken aniden nefesim kesilince olduğum yerde kalakaldım. Robert’in kim olduğunu anlamıştım.

Robert Kavin... Gabe’in babasıydı.

BÖLÜM 7

Robert Kavın araba yolunun sonunda durup sessiz sokakta etrafına bakındı. Nezih bir semtti, bahçeler bakımlıydı, arabalar kapalı garajlardaydı. Gwen'in evini, düzenini ve temizliğini hoş bulmuştu. Karakterli ve stil sahibi bir evdi. Kitap rafında duran kurukafa şeklindeki kâğıt ağırlığı, banyo duvarını süsleyen çerçeveli kan damlalarından oluşan el tablosu, lacivert duvarlar... Her yer kitap doluydu. Evdeki bütün sanat eserleri, belli ki bir hikâyeye anlatıyordu. Bu hikâyeleri duymak, önceki gece kariyeriyle tezat oluşturacak kadar bulaşıcı bir kahkahayla taksinin arka koltuğunda kucağına oturan zeki ve seksi kadının gizemlerini çözmek isterdi.

Ne var ki masadaki dosyayı gördüğü anda bütün sıcak duyguları buz kesmişti. Gwen kapıda belirdiğinde henüz sadece birkaç sayfayı okuyabilmişti, ama John Abbott'la yaptığı görüşmelerin son derece mahrem olduğunu anlamasına yetmişti. Mahrem dosya şiddetle doluydu.

İki katlı eve son bir kez göz attıktan sonra telefonunun şarjı bittiği için içinden küfrederek sola yöneldi. Taksiyle buraya gelirken etrafa bakmamıştı, ama yolun onu semt çıkışına gö-

türeceği ve bir benzin istasyonuna ya da yakındaki bir çarşıya ulaşabileceği umuduyla kuzeye doğru yürüdü. Ceketini sol elinde tutarken sokağın gölgeli tarafından yürüyordu. Ekimde bile Kaliforniya sıcaklığı bunaltıcıydı.

Oğlu yanında olsaydı ona güler, resmen ağzına sığıldığıyla ilgili bir espri patlatır, Gwen'in gönlünü almak yerine neden apar topar evden çıktığını sorardı. Ve Robert cevap olarak kalmayı denediğini, ama Gwen'in gizlilik meselesini öne sürerek konuyu kapattığını söylediğinde, Gabe onun da aynı şekilde davranacağını altını çizirdi... ki bu doğrudu. Bazıları gerçekten berbat müvekkillerle geçen yirmi yılda müşterilerinin mahremiyetine asla zarar vermemişti. Dahası bir geceliğine yatıp kalktığı biri asla dosyalarını karıştırmaya çalışmamıştı. Öyle bir durumda tepkisinin ne olacağı aklına gelince yüzünü ekşitti. Sakin kalma konusunda pek becerikli değildi.

Stanford çıkartmalı bir Volvo yanından geçerken yabancı birine otostop çekme konusunda çekimser kalarak aracın geçip gitmesini seyretti. İleride küçük bir okun eşlik ettiği tabelada **Clubhouse** yazıyordu. Çok uzak olmasa gerek.

Semt, Gabe'in ilk kız arkadaşının yaşadığı yere benziyordu. Kızın ailesinin 4 Temmuz'da düzenlediği bir partiye katılmak zorunda kalmıştı. O sırada Zentenberg davasının en civcivli dönemi yaşanıyor, o yüzden ayakta duracak hali yoktu, ama partiye giderek o üç saatlik işkenceye katlanmıştı. Chargers futbol takımı, orman yangınları ve seçimden başka bir şey konuşulmamış, aynı konular döne dolaşa tekrar tartışılmıştı.

Hayatta olsaydı Natasha da yanında olurdu. O böyle şeyleri severdi. Elinde içki kadehiyle öylece durur, duyduğu en zekice esprilermiş gibi aptalca sözlere kahkahalarla gülerdi. Duyma mesafesinden çıktıkları anda insanların arkasından söylemediğini bırakmamasına rağmen övgüye değer kahkahaları asla

yapmacık algılanmazdı. Robert bir tek bunu özlememişti. Natasha ısırma ve yargılama huyundan hiç vazgeçmemiştir.

Köşeyi dönünce golf kulübü görüldü. Kaldırımından geniş yola çıktığında telefon ve klima umuduyla adımları hızlanmıştı. Saatine göz atarken, erken olmasına rağmen barın açık olup olmadığını merak ediyordu. Fena halde içkiye ihtiyacı vardı.

Bar açık ve boştu. Barmen homurdanırcasına istediği viskiyi verirken taburesinde arkasına yaslanarak gerindiğinde sırtı kütürdeyince iç çekti. Seks maratonu için fazlasıyla yaşlıydı ve o gece uzun zamandır ilk kez böylesine... ateşli bir şey yaşamıştı.

Gwen yatakta tam bir sürprizdi. Tutkulu ve arzulu olmasının yanı sıra özgüvenliydi. Çıplaklığını kapatmaya ya da baldırlarındaki selülitleri saklamaya çalışmamıştı. Belki özgüveni gün boyunca katillerin karşısında oturmaktan kaynaklanıyordu.

İç i sıkılınca kadehini önüne çekti.

“... gözleri yaşartan bir kavuşma.”

Televizyona göz attığında kavuşan bir aile görünce iç i biraz daha sıkıldı.

“Çok acayip değil mi?” dedi barmen bara yaslanarak. Ellerini koltuk altlarına sıkıştırmıştı.

“Evet,” diye karşılık veren Robert gözlerini kadehine dikti. Scott Harden’ın mucize kaçıışı, dinlemek istediği son şeydi.

“Duymuştunuz değil mi? Kayıp çocuk... biliyorsunuz, hani şu seri katilin kaçırdığı düşünülen çocuk? Heriften kaçmayı başarmış.”

Kayıp çocuk.

Gabe kaçamamıştı.

Scott Harden. Şanslı Scott Harden.

Televizyonda spiker kaçıışı ve ailenin tekrar kavuşmasını özetlerken Robert’ın duyguları allak bullaktı. Çok geçmeden ekranda KY Katilinin hikâyesine geçilince viskiyi başına dik-

ti. Gabe'in adından bahsedildiğindeyse kadehi sertçe bankoya çarpıp cüzdanından çıkardığı yirmiliği kadehin yanına bıraktı. "Teşekkürler."

"Bir şey değil."

Tekrar Gabe'in adı geçtiğinde sıkıntısı koyulaştı. Oğlunun fotoğrafını gösteriyorlar mıydı? Üzerine örtülen muşambanın altından sarkan çıplak ayağını? Kanlı montunu?

Lobiden hızla geçip ön kapıdan çıktığında yaklaşan taksiyi görünce elini kaldırdı. Televizyonda sürekli gösterilen bir fotoğraf gözünün önünden gitmiyordu. Futbol formasıyla kame-rayaya gülümseyen oğlu sadece sekiz ay önce kaçırılıp öldürülmüştü.

BÖLÜM 8

Nita Harden, oğlunun zayıflamış olmasını beklerdi. Oysa nasıl olduysa sanki daha irileşmişti. Çalışma odasındaki berjer koltukta otururken beyaz gömleği, Scott'ın kabuk bağlamaya başlayan küçük sigara yanıklarıyla dolu göğsüne yapışıyor-du. Karşısında oturan Dedektif Erica Petts ses kayıt cihazını ayarlayıp dizlerinin üzerine yerleştirdi. Scott ortadan kaybolduğunda eve gelen ilk polisti ve delikanlının yokluğu süresince George'la Nita'nın sayısız sorusuna, gözyaşlarına ve şikâyetine muhatap olmuştu.

“Yorulursan ya da mola vermeye ihtiyacın olursa, bana söylemen yeter. Ve cevap vermeden önce istediğin kadar düşünebilirsin.” Dedektif koltuğunda öne eğilip bütün dikkatini Scott'a yöneltti.

“Peki efendim.”

Nazik çocuktu. George bir tek bu konuda iyi iş çıkarmıştı. Scott daha birinci sınıftayken daha yazmayı öğrenmeden *lütfe*n ve *teşekkür ederim* demeyi öğrenmişti. Oğlunun yakışıklı yüzünü sıvazlamasını seyrederken Nita'nın göğsü gururla kabardı.

“Pekala, gözden bir şey kaçırmamak için kayıt yapıyoruz,”

diyen diğer polis, üçüncü koltuğa oturdu. Dedektif Ed Harvey gözlük takan, iri yarı bir adamdı. Hiç eksik olmayan, “*Ayağı-mıza dolanmadan işimizi yapmamıza izin verin*” tavrı Nita’nın sinirlerini bozuyordu. Ama Scott artık eve döndükten sonra Ed’in tavrı kuşkuya dönüşmüştü. Yine de kimden kuşkulandığını anlamak mümkün değildi.

Nita duvara yaslanıp, Ed’in Scott’a kola önermesini seyrederken ellerini önünde birleştirdi. Scott bu markayı sevmiyordu, o yüzden çıkıp hızla mutfığa giderek çift kapılı büyük buzdolabından bir kutu kök birası aldı ve çalışma odasına geri döndüğünde sessiz adımlarla yaklaşip içeceği masada oğlunun önüne bıraktı.

“Teşekkürler anne,” dedi Scott gülümseyerek.

Erica genzini temizledi. “Nasılsın Scott?”

Delikanlı mahcup bir ifadeyle gülümsedi. “İyiyim. Eve döndüğüme seviniyorum.”

Kadın küçük bir kahkaha attı. “Eminim öyledir. Büyük planlar var mı?”

“Eh, annem akşam için lazanya ayarladı. Sofraya oturmak için sabırsızlanıyorum. Sonra birlikte *Zor Ölüm* seyredeceğiz.”

Nita daha hafif bir film önermişti, ama Scott gözlerini devirip George’u kendi tarafına çekmeyi başarmıştı. Zaten bunun için çok uğraşmasına gerek yoktu. Nita oğluna hayır diyemezdi. Şimdi bile ona her baktığında yüreği pırpır ediyordu.

Oğullarının yine aynı çatı altında olmasının rahatlığı ve sevinci yüzünden bütün gece uyuyamamıştı. Hatta oğlunun odasına portatif bir yatak atma fikrine kapıldığında, kocası başını kararlı bir şekilde iki yana sallayarak onu durdurmuştu.

“Harika filmidir,” diye araya girdi Ed. “Bruce Willis’i severim.”

“Aynen.” Scott teneke kutusunu açtı.

Kısa bir sessizlik olduğunda Nita ağırlığını diğer ayağına verdi.

“Kırk dört gündür yoktun Scott,” diyen Erica kalemini tıklattı. “Kaçırıldığın günle ilgili neler hatırlıyorsun?”

“Her şeyi hatırlıyorum. Yani... eh, bayılana kadar olan her şeyi hatırlıyorum. Sonra kendimi evde buldum.”

“Peki. O zaman bayılmadan önce hatırladığın en son şeye odaklanalım.”

“Şey, Harvard-Westlake’le futbol maçımız vardı,” diyen Scott ensesini kaşıdı. “Sonra... şey... maçtan sonra düş aldım. Arkadaşlar yiyecek bir şeyler almaktan bahsediyordu, o yüzden çantamı alıp aracıma yöneldim.” Gümüş rengi, dört kapısı, off-road tekerlekleri ve anıran motoruyla arabayı on yedinci doğum gününde hediye etmişlerdi. Oğlu kaybolduğunda Nita arabada saatlerce oturur, çaresizce oğlunun kokusunu içine çekmeye çalışırdı.

“Ama aracına ulaşamadın?” dedi Ed.

“Yo, ulaştım. Yan tarafta başka bir araç park etmişti. Şey... okuldan fen öğretmenin aracı. Bay Thompson.”

“Bu adam mı?” diyen Erica, kucağındaki dosyadan bir fotoğraf çıkardı.

Nita daha iyi görebilmek için hafifçe eğildi. Altmışına merdiven dayayan adamın düzgün bıyığı ağarmıştı, saçları seyrelmeye başlamıştı ve nazikçe gülümsüyordu. Okul için çekilen fotoğrafta hafif buruşuk görünen beyaz gömleğinin üzerine kordonlu bir yakalılık sarkıyordu. Fotoğraftaki adam, oğlunu kaçıran canavardı. Beverly Lisesinin koridorlarında, altı kişiye işkence edip öldüren adamla muhtemelen defalarca karşılaşmış, ama hiç farkına varmamıştı. Anelik sezgileri o sırada acaba neredeydi? Yüzüne dev bir spot ışığı doğrultarak adama niye bağırıp çağırmamıştı?

“Evet, bu o.”

Sorun pervasızlık etmiş olmasıydı. Seksen beş kiloluk oğlunun artık yetişkin olduğu için başının çaresine bakabileceğini düşünmüştü. Bu aptalca hataya bir daha asla düşmeyecekti.

“Peki ne oldu?” diye sordu Ed.

“Bagajdan bir şey çıkarmak için yardım istedi. Eğildiğimden enseme bir şey batırdı. Sonra her yer bir anda kararverdi,” diyen Scott parmaklarını şaklattı.

“Uyandığında neredeydin?” diye araya girdi Erica.

Delikanlı tereddütle kök birasından bir yudum alıp annesine göz attı. “Şey... bir odadaydım. Yatağa bağlanmışım.”

Nita oğlu gözünü kaçırana kadar ona bakmaktan vazgeçemedi. Midesi kasılıyordu. Scott’ın kayıp olduğu haftalarda KY Katilinin işi olabileceğine dair inançları arttıkça, polis diğer kurbanlarla bazı bilgileri onlarla paylaşmıştı. Otopsi raporlarındaki detaylar... İster istemez titrek bir iç çekti.

Scott her zaman son derece masum bir çocuk olmuştu. Ciddi bir kız arkadaşı olmasa da yıllar içinde birçok hayran edinmişti. Kaybolmadan önce Nita elini İncil’e basıp oğlunun bakır olduğuna yemin edebilirdi. Şimdiyse gözünü oğlunun bileklerindeki sargılardan alamıyordu. Yiyecek bir şeyler hazırlayıp sıcak bir duş almasına yardım ettikten sonra ilk ilgilendiği bilekleri olmuştu. Sonra Scott hâlâ banyodayken Erica’yı aradığında, dedektif kadın kanıtlara zarar gelmemesi için onu derhal banyodan çıkarması için telefonun diğer ucunda resmen çığlıklar atmıştı.

Ama Scott çok pisti ve zaten onu kimin kaçırdığını biliyordu. O yüzden kanıtın bir önemi var mıydı? Elbette yoktu. Önemli olan oğlunun iyileşmesiydi. Polis sorularını bir an önce sorup, normal bir ergen gibi ailesiyle zaman geçirmesi için onu rahat bırakmalıydı.

“Evin nerede olduğunu biliyor musun? Bahsettiğin ev bu muydu?”

Scott, Ed’in gösterdiği fotoğrafa göz atıp, “Olabilir,” dedi. “Kaçtığımda sadece koştum. Eve bakmadım.”

Oğlunun işaret parmağıyla yanağını kaşması, onu dikkatle

izleyen Nita'nın gözünden kaçmadı. Scott yalan söylediğinde hep böyle yapardı. Onun neden yalan söylemiş olabileceğini düşünürken kaşları çatıldı.

“Bir yatak odasında mıydın? Onun yatak odası mıydı?” diye sordu Erica.

“Hayır, bence orada yaşamıyordu. Çoğunlukla uyuşturulduğumdan emin olamıyorum.”

Dedektifler baktı.

“Onu tutuklamanız gerekiyor,” diye atıldı Nita. “Ortadan kaybolmadan ya da buraya gelmeden önce tutuklamalısınız.”

“Şu anda Randall Thompson polislerle birlikte,” diyen Erica ona baktı. “Evini aramak için mahkeme emrini bekliyoruz. Merak etmeyin. Gözümüz üzerinde.”

“Yapmadığını söylerse?” diye sordu Scott. “Ya benim sözüm karşı onun sözü dinlenirse?”

“Kanıtların da söyleyecekleri var,” dedi Ed. “Sorun olmayacaktır.”

Başını sallasa da Scott ikna olmuşa benzemiyordu. Nita öne çıktı. “Bu akşam için yeterince soru sordunuz. Scott yorgun. Daha fazla sorunuz olacaksa, yanımızda avukatımızın olması iyi olacaktır.”

Eşikten onları izleyen kocası başıyla onayladı. Önce avukatı aramak istemişti, ama Nita karşı çıkmış, asıl önemli olanın öğretmeni bir an önce nezarete aldirmek olduğunda ısrar etmişti.

Nita dedektifleri kapıya kadar geçirip sarılarak vedalaştığı Erica'nın kulağına fısıldayarak teşekkür etti. Sonra kapıda durup omzunun üzerinden hâlâ koltuğunda oturan oğluna göz attı. Scott da ona baktı, ama hemen gözlerini kaçırdı.

Nita'nın içi hiç rahat değildi. Oğlu polisten bir şeyler saklıyordu.

Acaba ne saklıyordu? Ve niye saklasındı ki?

BÖLÜM 9

Cluster & Kavın Hukuk Bürosu, Creative Artists Agency ile aynı binada olduğundan Robert Kavın asansöre bindiğinde haftada en az bir kez ünlü biriyle burun buruna geliyordu. Bu durum, küçükken oğlu etkilenecek kadar büyük bir hayranlık kazanmasını sağlamıştı, ama bu sihirli hayranlık ergenlik civarında kaybolup yerini sadece para, araba ya da kızlar söz konusu olduğunda tepki veren sıkkın bir yüz ifadesine bırakmıştı.

Robert bir gün bütün dosyalarını şömineye atıp bir kumsal kulübesinde yaşamaya kararlıydı. Sörfçü şortu giyecek, beysbol şapkası takacak, yıl boyunca hiç tıraş olmayacak, sadece kumsala erişim ve kira depozitoları işlerine bakacak, içki ve Hindistan cevizli karides karşılığında kumlu plaj barlarını temsil edecek, bu göz alıcı binayı, ütülü takım elbiseleri... her şeyi ardında bırakacaktı.

“Yine hayallere dalmışsınız,” dedi resepsiyonisti. Asansörde yanında duran yaşlıca kadının yüzüne bilgiç bir gülümseme yayılmıştı. “Durun tahmin edeyim. Aruba?”

“Bugünlerde aklımda Uruguay var.” Asansör kapıları kayarak açıldığında Robert kadının geçmesi için elini uzattı. “Vergiler daha düşük. Gelmek ister misin?”

Üç torun sahibi kadın koridora çıkarken kıkırdarak, “Fred’i arabayla kırk beş dakika uzaklıktaki Cosco’ya gitmeye bile ikna edemiyorum,” dedi. “Uçağa bindirme şansım sıfır.”

Köşeyi dönüp yüksek cam kapıları geçerek hukuk bürosunun lobisine girdikten sonra Robert anahtarıyla ofis kapısını açarken, “Martin geldi mi?” diye sordu. Diğer ortaklarının aksine, ofisine ekstra kilit taktırmıştı, ama ne düşünüleceği umurunda değildi. Zaten dosyalarını ortalıkta bırakan Gwen gibilerden farkı buydu. Davalar bu dikkatsizlikler yüzünden kaybediliyor, sırlar ortalığa saçılıyor, sır küpleri parçalanıyordu.

“Yediden beri burada.”

“Yok artık daha neler?” Işığı yakıp anahtarlığı masaya fırlatarak ortağının odasına yöneldi.

Telefonda konuşan Martin, içeri girdiği anda Robert’a bakıp odanın diğer ucundaki toplantı odasını başıyla işaret edip parmağını havaya kaldırarak biraz izin istedi.

Bunun üzerine Robert tekerlekli deri sandalyelerden birine oturup devasa masanın kıyısına bırakılmış tabaktan yapış yapış çöreği didiklemeye başladı.

Telefon görüşmesi bittiğinde Martin, “Hindistan cevizli,” diye uyardı. “Karım bana kilo verdirmek için Joy’u kafaya almış anlaşılan.”

“Hindistan cevizi severim,” dedi Robert dolu ağzıyla.

“Doğru,” diyen adam kravatının ucunu inceleyip tırnağının ucuyla bir lekeyi sildi. Sonra Robert’a bakıp duraksadı. “Herhalde Scott Harden’ın eve döndüğünü duymuşsundur.”

“Duydum,” dedi Robert ağzını silerek. “Dedektiflerden biri aradı.”

“Ellerinde bir şey var mı?”

“Çocuk kendisini kaçırmanın öğretmenlerinden biri olduğunu söylemiş. Adamı sorgu için merkeze götürmüşler. Yargıç Glenn de bu sabah arama emrini imzalamış.”

“Kanıt bulmuşlar mı?” Dikkatle ortağını dinleyen Martin, ellerini karnının üstünde birleştirdi. Birlikte yüzlerce zanlıyı hapisten kurtarmışlardı ve çoğunlukla bunu suç dosyasındaki eksik bir kanıt sağlamıştı.

“Evinde bir ayakkabı kutusu bulmuşlar,” diyen Robert ona baktı. “İçinde Gabe dahil çocuklardan aldığı eşyalar varmış.”

Martin yüzünü ekşitti. “Üzgünüm Rob.”

“Sorun değil.” Robert çörekten son bir lokma alıp çiğneme-ye çalıştı, ama beyni dedektifin söylediklerini unutturmamak için direniyordu.

Kutuda Gabe’in saçını buldular. DNA eşleşti. Başka şeyler de var. Bir anahtarlık. Gelip görmeniz gerekiyor.

Öksürdü, sonra sesini sakinleştirme umuduyla yutkundu. “Öğretmeni altı cinayetle suçluyorlar.”

“Eh...” Martin’in kaldırdığı çalı gibi ağarmış kaşları bağımsız bir halde koyu renkli alnının ortasındaydı. “Harika. İçin biraz rahatlamıştır.”

Robert suskundu.

“Ne?” dedi ortağı öne eğilerek. “Ne düşünüyorsun?”

“Bir terslik var.” Robert başını iki yana salladı. “Çok kolay görünüyor. Scott Harden kaçıp adama yakalanmadan evine kadar gidiyor. Hem de katilin kim olduğunu biliyor? KY Katilinin öteki kurbanları Beverly High’a gitmiyordu. Öyleyse katil neden rutinini bozdu? Neden kendisini tanıyabilecek bir çocuğu kaçırdı? Bunu yapmak çok riskliydi.”

“KY Katilinin insan... dengesiz bir insan olduğunu unutarak mantık kurmaya çalışıyorsun. Olaya zanlının gözünden bakma.”

“Bakmam gerekiyor. Onlara istediğini veriyorum.”

“Robert...” diye uyardı Martin.

“Devam etmek için yeterince kozum yok. Bir ergenin sözü ve eve çaktırmadan yerleştirilmiş olabilecek bir kutu...”

“Hadi ama...” Martin’in sakin sesi rahatlatıcıydı. Kaliforniya’nın en başarılı avukatlarından biri olmasının nedeni buydu. Ses tonuyla jürinin duygu durumunu kolayca manipüle edebiliyordu. “Kurbanın tanıklığı ve kanıtlar var. Katil o adam. Bedelini ödemesi için elimizden geleni ardımıza koymayacağız.”

“Korkarım o değil.” Arkasına yaslanan Robert, ortağının söyleyeceklerine karşı kollarını göğsünde kavuşturdu. Bütün gece Randall Thompson’ın tutuklanışını ve kanıtları düşünmüştü. Adamın bir avukata ihtiyacı vardı ve baro avukatları onu temsil etmemek için bin dereden su getirecekti. Gabe söz konusu olduğunda Martin onu hep desteklemişti, ama şimdi söyleyeceklerinin hoş karşılanmayacağından emindi. “Thompson’ı temsil etmek istiyorum.”

Martin uzun uzun baktıktan sonra kahkaha attı. “Şaka mı yapıyorsun?”

“Dediğim gibi... onun katil olduğunu sanmıyorum.”

“Hayır, onun katil olmadığından korktuğunu söyledin.”

“Peki.” Robert iç çekerek tekrar denedi. “Katilin o olduğunu sanmıyorum.”

Ortağı masaya yaklaşp dirseklerini dayadı. Gözlerini lazer gibi Robert’ın yüzüne dikmişti. “Gabe’in katilinden bahsediyoruz. Gabe oğlum gibiydi. Adamın hapiste şişlenmesini istesen daha çok destek verirdim. *Sanmaman* yeterli değil Rob. Dallama herif hadım edilmeden mahkemeye çıksın istiyorsan, sorun değil. Ama savunmada yanında oturmak?” Dikkatle Robert’ı süzdü. “Seni tanımasam, davayı sabote etmeye çalıştığını düşünürdüm, ama bunu yapmak için fazla ahlaklısın.”

“Gizli bir amacım yok. Sadece katilin o olduğunu düşünmüyorum ki haklıysam polis gerçek katili aramayı bırakacaktır.” Omuz silkerken ikna edici konuştuğunu umuyordu. “Enine boynuna düşündüm Martin. Öğleden sonra bir görüşme ayarlayacağım.”

Martin iç çekti. “Koca adamsın Rob. Dosyayı herkesten iyi biliyorsun. Ama bu hiç hoşuma gitmiyor. Sana ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bir şey demene gerek yok. Senden izin istemiyorum.” Robert elindeki peçeteyi top yapıp çalışma masasının yanındaki yuvarlak çöp sepetine attı. Soru yağmuru başlamadan önce bu konuyu kapatması gerekiyordu. Martin, cevap veremeyeceği zekice, keskin ve kaçınılmaz sorularla onu sıkıştıracaktı, çünkü iddia makamında durmadığı sürece mahkemede Randall Thompson’a bu kadar yakın olmasına asla akıl erdiremeyecekti.

“Peki, ama söylenmesi gereken son bir şey var. Bu büyük bir çıkar çatışması.” Martin ayağa kalkıp masanın etrafını dolaşırken kollarını göğsünde kavuşturarak kan kırmızısı kravatını boğdu. “Davayı kaybedersen, adam bizi dava eder, işi kasten savsakladığını, kanıtları yok ettiğini, tanıkları yönlendirdiğini, onu düzgün temsil etmediğini söyler.”

“Kaybetmeyeceğim.”

Martin sinirli bir kahkaha attı. “Neyi kaçırıyorum? Masum olduğunu mu düşünüyorsun? Peki. Bırak polis ve savcı bununla ilgilensin. Bu işe dahil olmandan iyi hiçbir şey çıkmaz.”

“Onunla görüşmem, söyleyeceklerini duymam gerekiyor. Avukatlığını yapmak, başka türlü ele geçiremeyeceğim yüz yüze görüşme imkânı verecek.” Ortağının iri omzunu sıktı. “Söylediklerine inanmazsam, çıkar giderim. Bunu biliyorsun.”

Martin başını iki yana salladı. “Avukatı olmanı istemeyecek. Oğlunu öldürdüğü bir babaya yaptıklarının detaylarını anlatmak isteyeceğini hiç sanmıyorum.”

Robert bir şey demedi. Bütün akşam Randall Thompson’la ilgili bulabileceği her şeyi araştırmıştı. Adam lisede fen öğretmeniydi, beş yıllık bir Honda Accord kullanıyordu ve kelepirci fiyata aldığı iki yatak odalı bir evde yaşıyordu. Los Angeles’ın en iyi avukatlarından birinin bedava savunma teklifini redde-

demezdi. Bu avukatın oğlunun kim olduğunun hiçbir önemi yoktu.

Ortağının omzunu bırakıp kapıya yöneldi, ama Martin konuşmaya başlayınca durdu. “Basın üstüne gelecek, seni çarmıha gerecekler. Adamın masum olabileceğini düşünmeni anlarım, ama ya masum değilse? Ya Gabe dahil bütün o çocukları öldürdüyse?”

Robert omzunun üzerinden bakıp kapıyı arkasından kapatırken, “Sadece bana güven,” demekle yetindi. Keşke ortağına her şeyi söyleyebilseydi.

İri yarı adam yüzünü ekşitti. “Mesele de bu zaten. Sana güvenmiyorum.”

BÖLÜM 10

Yemek masasının başında durmuş, yapboz parçasıyla kuttonun üstündeki resmi eşleştirmeye çalışıyordum. Clementine bacaklarımın arasında dolaşırken kuyruğu çıplak baldırlarımı gıdıklayınca bacaklarımı salladım. “Clem, kes şunu.”

Kedim en yakın sandalyeye sıçrayıp dikkat çekmek için miyavladı. Sonunda kutuyu masaya bırakıp başını okşadım ve yapboza baktım.

İyi günümde değildim. Saat ikideki randevumdan ses çıkmamıştı. Psikologluğumla ilgili paranoyalara kapılmamış olmasaydım aslında müşterimden ses çıkmaması hoş bir kaçamak olabilirdi.

Böyle şeyleri hiç dert etmezdim. Her zaman aşırı ukala olmuş, kalemimi sallayarak ağızımı açtığımda müşterilerimin beyinlerini istediğim kıvama getirmek üzere eğip bükecek kadar parlak sözler sarf edebileceğime inanmıştım. Oysa John ve Brooke öldüğünden beri duygusal radarımın geçici olarak... hatta belki kalıcı olarak bozuk olduğu inancına giderek daha fazla gömülüyordum.

Son görüşmemizde John, Brooke’a çok kızgındı. Karşımda

otururken Brooke'un görüştüğünü düşündüğü adam hakkında atıp tutarken ağzından fırlayan tükürüğü yanağımda hissettiğimi çok iyi hatırlıyordum.

Ona inanmamıştım, ama görevim karısının masumiyetini sorgulamak değil, sadece düşüncelerini filtreden geçirip analiz etmektir. Güven sorunlarının çoğu, çocukluk dönemine kadar uzanan gerçek yaşam deneyimlerinden kaynaklanırdı. John'un ergenlik dönemiyle ilgili konuşmaktan sürekli kaçınması, güven sorunlarının doğal bir savunma mekanizmasına işaret ettiğine dair düşüncemi güçlendirmişti. Psikolojik akort çatalımın ayarı sağlam olsaydı, güvensizliğinin kökenini teşhis etmeye çalışmadan, daha fazla göze batan olasılığa... yani öfkesinin kontrolden çıkıp fiziksel şiddete dönüşmesi olasılığına odaklanırdım.

Oturma odasındaki televizyonumda bir yarışma programı başladığını duyunca şöyle bir göz atarak sunucunun sahneye yürürken seyircileri selamlamasını izledim.

Evlilik hakkında her zaman çirkin bir hipotezim olmuştu.

Bir noktada eşlerden biri içten içe diğerinin ölmesini dilerdi.

Bu popüler bir teori değildi. Psikoloji toplantı ve seminerlerinde konuyu açtığım anda ateşli tartışmalar çıkar, bazı doktorlar şaşkın nidalarla ayağa fırlayarak kırk yıldır evli olmalarına rağmen bir kez olsun eşlerinin ölmesini dilemediklerinde ısrar ederdi. Ama içten içe bastırıp yok saydıkları o karanlıkta, düşüncenin... umudun göz kırptığı gerçek ve zayıf anlar olduğunu biliyordum. Çoğu kişi için böyle düşünceler saman alevi gibiydi. John gibiler içinse ete batan bir kıymıktan farksızdı. Deriyi yarmadıkça çıkarılması neredeyse imkânsız türden bu kıymık sonunda iltihaplanır, enfeksiyon kaparak etrafındaki sağlıklı dokuyu öldürür, zonklarken can yakmış, sonunda hayatın tamamını kontrol altına alana kadar bütün düşünce ve eylemlere hâkim olurdu.

John'un karısının canını yakmakla ilgili anlattıklarını sinek vızıltısıymış gibi dinlemiş, dinledikçe duyarsızlaşmış, Brooke'u öldürme hayalleri kurduğu ön kabulüyle şaşırılmayı bırakmışım, çünkü bunun olabileceğine inanmamışım. On beş yıllık evliyidiler. Kadını gerçekten öldürecek olsa çoktan öldüreceğini düşünüyordum. Brooke'un gizli bir ilişkisi olduğunu düşünmenin ne önemi vardı ki? John bir yıl önce, karısının bir yokuşa park edip el frenini çekmeyince arkasındaki bir arabaya çarpmasına da aynı şekilde öfkelenmişti.

Benim suçum değildi.

Beş çıkıntılı parçayı yerine oturturken dua gibi tekrarladığım sözlere inanmaya çalışıyordum.

Benim suçum değildi.

Brooke'u ona karşı savunmuş, kadının yanında olmuş, geçmişlerinden ve boş çıkan özgüven sorunlarından dem vurmuşum.

Benim suçum değildi.

Belki Brooke gerçekten kalp krizi geçirmişti.

Kadehimden aldığım kallavi Merlot yudumunu birkaç saniye damağımda tuttum, sonra boğazımdan süzülmesine izin verdim.

O sırada kapı zili bütün şiddetiyle çalınca oturduğum yerde aniden döndüğümde Clementine yere zıplayarak kanepenin altına saklandı.

Robert Kavın verandada bir buket çiçekle duruyordu. Tere-dütle duraksadım.

Saat neredeyse dokuz olmuştu. Öylesine uğramak için fazla geçti. Gerçi günün herhangi bir saatinde sürpriz ziyaretlerden hiçbir zaman hoşlanmamışım. Karanlık koridorda bir köşeye sinebilir, usanıp gidene kadar pencerelerden uzak durabilirdim.

"Gwen." Elini kapıya dayadı. "Camdan seni görebiliyorum."

Tabii ki görebiliyordu. Loş ışığın saklanmama yardım edeceğini ummuştum, ama son zamanlarda şansımın pek yaver gitmediği kesindi. Dilimin ucuna gelen küfrü yutup sürgüyü çektim.

Buz gibi bir sesle, “Selam Robert,” derken, pembe lalelerden oluşan buketi ve kaskatı yüzündeki özür dileyen ifadeyi değerlendiriordum. Yıllardır çiçek getirenim olmamıştı. Çiçekleri aldığımda yüzümü içine gömüp kokusunu içime çekmemek için kendimi zor tuttum.

“Geç olduğunun farkındayım, ama özür dilemem gerekiyordu.”

Elimdeki buketle onu geri çevirme gücüm sınırlıydı, o yüzden buz gibi bir sesle devam etmeye karar verdim. “Dinliyorum.”

“Dosyaya bakmamam gerekiyordu. Çalışma odana girmem gerekiyordu. Aslına bakarsan, yanımda olmadan kahvaltı bile hazırlamamam gerekiyordu. Özür dilerim.”

Özrü hazmederken içtenliğinin tadını alabiliyordum. Daha güçlü bir kadın önemli birtakım noktanın altını çizer, yaptığı yüzünden onu azarlar, sonra çiçekleri parçalayıp yüzüne fırlatırdı, ama dışarısı soğuktu, şort pijamam kapıda durmaya devam etmemi engelleyecek kadar kısaydı ve çocuğunu kaybeden birine gaddarca davranmakta zorlanıyordum. “Peki,” dedim özrünü kabul ederek. “Çiçekler için teşekkürler.”

Özrünü kolayca kabul etmeme şaşırmış gibi göründü. Sonunda başını yavaşça sallayıp gerilemeye başladı. “Lafı bile olmaz. Gerçekten çok üzgünüm.”

“Hmm.” Veranda ışığında onu inceledim. Takım elbisesini bu sefer bir yelek tamamlamıyordu. Kravatını gevşetmiş, yaka düğmesini açmıştı. Yemeye ve uyumaya ihtiyacı varmış gibi bir hali vardı. Her iki konuda ona yardım edebilirdim.

Geri çekilip kapıyı açık tuttum. “Girmek ister misin? Açsan lazanya ısıtabilirim.”

Yakışıklı yüzünde beliren mahcup ifade suç sayılmalıydı. “Eşlik edersen olur,” dedi usulca.

Üç devasa lazanya dilimini yedikten sonra yapboza saldırdı. Yemek masası sandalyesinde bağdaş kurmuş, Rubik Küpünü çözen Mensa çocuğu gibi parçaları yerine oturtan ellerini seyreliyordum.

“Bir de tatiller var tabii,” derken koyu renkli bir parçayı yapbozun kenarına yerleştirdi. “Kafese kapatılmalarını istemem.” Neden evcil hayvan sahibi olmadığını açıklıyordu... ki evcil hayvanları, hayata kattığı mutluluğu hepten yok sayarak steril eşyalar gibi gören biri için saydığı bütün nedenler mantıklıydı.

“Çok mu tatil yapıyorsun?” diye sordum, kadehimdeki şarabı çalkalayıp koyu renkli sıvının girdabını seyrederken.

“Fazla sayılmaz,” diye itiraf etti. “Geçen yaz Tahoe’ye gittim. Ama bilirsin işte. Gün gelecek, buralardan gideceğim.”

“Tabii.” Şarabımdan bir yudum aldım. “İşle evli bir işkollük... Bir bağımlıdan duymak istersen, tatil aslında hiç olmayacak. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Yüzünü ekşitti.

Bir yapboz parçası alıp inceledim. “Oğlun için üzgünüm.”

Robert evimden çıktığı günden beri internette araştırma yapmıştım. Etkileyici sicili ve aldığı övgüler ulusal haberlerin, basın açıklamalarının, Gabe Kavın için ipucu ve adalet arayan yüzlerce video ve gönderinin en altlarında kalmıştı. Haberlerin yarısı çocuğun kaybolma dönemine aitti. Diğer yarısıysa cesedin Burbank’teki bir geri dönüşüm tesisinin arkasında, göğsüne kaba bir kalp oyulmuş ve cinsel organı çöpe atılmış halde bulunmasına dairdi. KY Katilinin imzasıyla Gabe altıncı resmi kurban olmuştu.

Yapbozdan başını kaldırdığında göz göze geldik. Barın loş ışığında kederini tam olarak görememiştim. Şimdi gözlerinde acıyı görebiliyordum. Yüzü asılmış, omuzları çökmüştü.

Çocuğunu kaybeden birkaç hastam olmuştu. Yas asla kaybolmuyor, gözlere yerleşiyordu. Zamanla daha iyi saklamayı öğrenecekti, ama kederi hep orada olacaktı. Çocuğunu kaybetmek, kolunu kaybetmek gibiydi. Hayatın sıradan bir parçası haline gelene kadar her harekette neyin eksik olduğu hatırlanırdı.

Dudakları incecik bir çizgiye dönüştü. “Üzülecek bir şey yok. Üzülmek onu geri getiremez.”

Haklıydı. Konuyu değiştirdim. “Herhalde tutuklanma haberlerini takip ediyorsundur.”

“Evet.” Yerini bulamamış parçalardan birini aldı. “KY cinayetlerini ne kadar biliyorsun?”

Katiller takıntımdı, haliyle Los Angeles’ın en ünlü seri katili en başından beri ilgi alanımdaydı. Sandalyede hafifçe doğrulup önce kendi kadehimi, sonra ona sormadan onunkini ağzına kadar doldurdum. “İlgi alanım, o yüzden bir şeyler biliyorum. Cinayetlere şahsi bir merakım vardı.”

“Tanıştığımız akşam sıklıkla bilirkişilik yaptığından bahsetmiştin.”

“Doğru.”

“Psikolojik profil mi çıkarıyorsun?”

“Bazen.” Bu adam nereye varmaya çalışıyordu?

“Daha önce seri katil profili çıkardın mı?”

“Sadece okuldayken.”

Bir şey söylemeyince düşünlere dalmasına izin verip yerini bulduğum bir parçayı yerleştirdim.

“Seninle çalışmak istiyorum,” dedi sonunda.

“Ne için?”

“Başlangıç olarak KY Katilinin psikolojik profilini çıkarman için.”

Cinayetler hakkında bildiklerimle bir gün içinde eli yüzü düzgün bir profil çıkarabilirdim, ama muhtemelen Robert Kevin’in istediği eli yüzü düzgün bir profil değildi. “Neden?”

“Oğlum o katilin ellerinde öldü,” derken ateş saçan gözlerle sorumu adeta kınıyordu. “Başka bir nedene gerek var mı?”

“Hayır,” dedim usulca. “Ama oğlun dokuz ay önce bulunmuştu. Neden profil için bu kadar bekledin? Katil bulundu.”

“Dokuz ay önce seni tanımıyordum.”

Şarabımı yavaşça yudumlarken düşünmek için birkaç saniye kazandım. Yapmak istemediğimden değildi. Bilakis Robert’ı başımdan savıp kalemimin ucunu sivriltmek için sabırsızlanıyordum. Ama bir tuhafılık vardı ve ne olduğunu anlamam gerekiyordu. “Oğlunla ilgili dosya elinde mi?” Elinde olmaması gerekirdi. Elinde olması korkunç olurdu. Yine de özgüvenli tavrı tersini söylüyordu.

Başıyla onayladı.

Ah, her otopsi fotoğrafı, alınan her bir notun yarattığı psikolojik travma... Yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Oğlumunki bende, diğerlerini de birkaç güne bulabilirim,” dedi.

Diğerleri? Altı kurbanı içneden ipliğe inceleme olasılığını içime çektim. “Nasıl bulacaksın?”

“Sadece bulabileceğimi bilmen yeterli.”

Kuşkuyla kaşlarımı çattım. “Peki.” Söylediği doğruysa ve altı KY kurbanını ve şartları inceleyebilirim... Bu bir psikologun hayaliydi. Dahası işin güzel yanı, katil çoktan içeri tıkılmıştı. Ziyaret edebilir, onunla konuşabilir, adamın avukatlarından izin alabilirsem eksiksiz bir psikolojik analiz çıkarabilirdim.

Gözlerimi ona diktığımı fark edince sırtımı doğrulttum. “Peki, yaparım,” derken heyecanımı sesime yansıtmamaya çalışıyordum, ama başarılı olduğum söylenemezdi.

Dudakları kıvrılrsa da gülümsemiyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı ve konuşmaya başlayana kadar nedenini çözememiş-tim. “Gabe’in dosyasını yarın getiririm.”

“Harika olur,” derken yerine bakmadan bir parçayı yerleştirmeye çalışmasını seyrettim.

“Ben artık gideyim. Yemek ve misafirperverliğin için teşekkürler.”

Ayağa kalktım. “Lafı bile olmaz. Çiçekler için teşekkürler. Çok güzel bir buket.”

İki nazik yetişkin, ölü bir ergenin etrafında dans ediyorduk.

“Kapıyı yüzüme çarpmadığın için de teşekkürler,” diyerek koridorda durup eğilerek yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. Kirli sakalı yanağımı gıcıklıyordu. Tanıştığımız akşam gibi kokuyordu. Bir tek bardaki sigara kokusu eksikti. Güzeldi. Gerçekten hoştu.

“İyi geceler,” diyerek kapıya döndüğünde ayağı takıldı, ama hemen dengesini buldu.

“Dikkatli git. İyi geceler.” Evin önüne park ettiği simsiyah Mercedes’ine gidene kadar bekledim, sonra kapıyı kapatıp kilitleyip sürgüyü taktım.

Ardından yemek odasına dönerek kadehleri ve boş şarap şişesini alıp ışığı kapattım. Yapboz başka bir akşama kadar dinlenebilirdi. Mutfakta lavabonun önünde durup lavanta rengi bulaşık deterjanını yeni bir süngere sıkarak tabağı yıkadım.

Robert ilginç bir adamdı. Duygusal zekâsı son derece yüksekti. Onu anlayabileceğim kadar o da beni anlıyordu. Belki bu konuda benden daha iyiydi. Duygularını çekiciliğinin ardında gayet iyi saklıyordu. Babam onu görse pokerde kartlarını göğsüne yapıştıran türden bir adam olduğunu söylerdi ki bu hiç yanlış sayılmazdı. Geçmiş olan kederli bir adamdı, ama aynı zamanda... derinlerdeki başka bir şeylerin adını koyamamak beni deli ediyordu.

Belki sadece saf bir cinsel cazibeydi. Yanımdayken bednim tuhaf tepkiler veriyordu. Ayrılırken öpüşmemek için kendimi zor tutmuştum.

Yumuşacık bulaşık bezini alıp kırmızı seramik tabağın üstünde dolaştırdım. Robert Kavın'e ilgimin, KY Katiliyle bağlantısını öğrendiğimde daha da artmış olabileceği gerçeğiyle yüzleşmem gerekiyordu. Ve şimdi psikolojik profil çıkarmamı istemesi, resmen bütün vücudumun heyecanla titremesine neden oluyordu.

Kariyerler böylesi fırsatlarla inşa edilirdi. Haberlerin işaret ettiği üzere Randall Thompson gerçek katilse, bu olaylar psikoloji profesyonellerince on yıllar boyunca incelenecekti. Cinayet motivasyonu, tarihçe, düşüncenin periyodik eyleme geçmesi... Randall Thompson, Lonnie Franklin Jr. ve Joseph James DeAngelo gibi katillerle karşılaştırılacaktı. Ve ben dosyanın bütün detaylarını inceleyebilecektim. Robert'ın bunu sağlaması... çiçeklerden ve orgazmlardan bile büyük bir şeydi. Altı dosya? İnanılmaz görünüyordu. Üstelik dosyaları bulabileceğini söylediğinde özgüvenine ikna olmuşum.

Küstahlığı, verdiği fırsat, birlikte geçirdiğimiz geceden kalan dağınık yatak, sıcacık vahşi öpüşmeler... Her şey Robert Kavın'in beynime kazınmasına neden olmuştu ve bu takıntı sağlıklı değildi.

Adam yas tutuyordu. Hasarlıydı. Gabe Kavi, diğer beş masum çocuk gibi öldürülmüştü. Bütün bunlardan bir canavar sorumluydu ve o canavarı inceleme düşüncesiyle salyalar akıtınamam hiç doğru değildi.

Dolabı açıp tabağı diğerlerinin üzerine koydum.

Altı çocuk ölmüştü ve yakında neden öldürüldüklerini anlamının anahtarı elimde olacaktı.

BÖLÜM 11

Ertesi gün dört buçuktaki müşterimi lobiye geçirirken Robert Kavın'ı görünce duraksadım. Uzun boylu avukat Jacob'ın karşısındaydı ve elinde kalın bir dosya vardı. Annesiyle çözemediği sorunlar yaşayan röntgenci müşteriye göz attım. "Haf-taya görüşürüz Jeff."

Jeff Maven başıyla selam verdikten sonra sahanlığa ilerledi.

"Dr. Moore?" Robert tam bir alfa erkeği özgüveniyle bana doğru geliyordu. "Bir saniyen var mıydı?"

"Elbette." Ağır ofis kapısını açıp Jacob'a bakarak başımı salladım. "Lütfen telefonları not al."

Robert ofisime girerken pahalı kolonyasının belli belirsiz kokusunu alabiliyordum. Kapıyı kapattığımda durup odayı in-celedi. "Güzelmış."

"Kira konusunda şanslıydık. Bugün tutmaya kalksak, üç ka-tını öderdik." İki kişilik kanepenin yanındaki alçak deri koltuk-lardan birine yerleştim.

Köşedeki makineyi görünce, "Kahve alabilir miyim?" diye-rek dosyayı masama bıraktı.

"Tabii ki alabilirsin. Aslında..." Eğilip sehpadaki neredeyse boşalmış kupamı aldım. "Bana da koyabilir misin?"

“Olur.” Kupayı alırken parmaklarımız değince göz göze geldiğimizde seramik kulpu bıraktım.

Demliğin önünde durdu. “Doktorsun, o yüzden görüşmemizin doktor-hasta gizliliğiyle korunduğunu varsayabilirim, öyle değil mi?”

İlginç bir soruydu. “Benimle çalışmak istiyorsun, o yüzden evet. Ama gizliliğin sınırlı olduğunun farkında olduğundan eminim.”

“Ah evet, farkındayım.” Elinde iki kupayla döndü. “Hasta kendine ya da başkalarına tehdit oluşturuyorsa, otoriteleri bilgilendirmekle yükümlüsün. Doğru mu?”

Suçlarcasına sorduğu sorular gerçekten ilginçti. İnsanlardan en kötüyü beklemek herhalde mahkemede geçirilen binlerce saatin en derinlere işleyen yan ürünüydü. Psikolojik çözümleme yapma ihtiyacımı bastırıp başımı salladım. “Evet. Hasta kendine ve başka birine zarar verme işaretleri gösteriyorsa, otoritelere bildirmek zorundayız.”

“Müşterilerin düşünülürse, bu kuralı daha önce esnettiğin hissine kapılıyorum,” diyerek karşıma oturup kupasını ağzına götürdü.

Bu sözlerle nereye varmaya çalışıyordu? Bacak bacak üstüne attım, ama gözleri hâlâ yüzümdeydi. Eteğimin boyu göz önüne alındığında etkileyici bir kararlılıkla bana bakıyordu. Profesyonelliğin sınırlarını zorlayan bu eteği nadiren giyerdim, ama bir erkeği test etmem gerektiğinde iyi bir kozdu. Ve Robert Kavın sınavı geçmişti.

Yorumu duymazdan gelip masama bıraktığı dosyaya baktım. Kırmızı renkli kalın dosyanın tam ortasından bir lastik geçirilmişti.

“Bu gizlilik soruları da nereden çıktı?” diyerek not defterimi orta sehpaye bırakıp koltuğa iyice yayıldım. Beden dilimin omuzlarındaki gerginliği rahatlatmasını umuyordum.

Rahatlamadı. Bilakis kaşları daha da çatıldı. “Sadece sana güvenip güvenemeyeceğimi merak ediyorum.”

Önüme bıraktığı kahve kupasını aldım. “Gizlilik işim açısından bir gereklilik. Müşterilerim bana güvenmezse, sorunlarını anlatmazlar.”

“Yaptıklarını anlatıyorlar mı?”

Sık sık karşılaştığım soru yüzünden suratım ekşidi. “Yaptıkları, bazen suçluluk duygusu hakkında konuştuğumuzda kendiliğinden dile geliyor,” diyerek iki elimle birden kupayı kavradım. Seramiğin sıcaklığı içimi biraz olsun rahatlatıyordu. “Her müşteri bir değil. Bazıları için konuşmak iyileştirici olabiliyor.”

Çenesini sıkıtiğinde sorularının nedenini çözebilmek için onu dikkatle süzdüm. İş gereği kaçamak konuşması beklenmeyecek bir şey değildi. Ama ses tonunda meraktan... ve güvensizlikten çok daha fazlası vardı. Sanki... öfkeliydi.

Ve bu da ilginçti.

Öfkeyi körüklemeye karar verdim. “Bütün bu soruların nedeni ne?”

Karşılık olarak başıyla dosyayı işaret etti. “Gabe’in dosyası. Sorun olursa, beni ara,” dedikten sonra kravatını düzeltti, ama gözlerime bakmıyordu. Başka müşteri olsa, bu hareketin aldatıcı olduğunu düşünürdüm, ama bu sefer gördüğüm acıydı. Bu mesele onun için, yoğun trafiğe rağmen elinde Gabe’in kalın dosyasıyla şahsen buralara kadar gelmesini sağlayacak kadar önemliydi.

Kalkıp dosyaya gittim ve lastiği çekip çıkardıktan sonra tırnağımı kenardaki renkli kulakçıklarda dolaştırdım. “Bunu kaç psikoloğa verdin?”

“Kafa doktorlarını mı kastediyorsun? Hiç.”

Nazikçe, “O terimden pek hoşlanmayız,” diyerek *Kanıtlar* bölümünü açtım. Her şey o kadar düzenliydi ki heyecandan içim içime sığmıyordu.

“Özür dilerim.”

“İyileşmek için, katili takıntı hale getirmekten daha iyi yollar var,” derken gizli ipuçlarını bulmak üzere dosyadaki detaylı sayfaları okumak için sabırsızlanıyordum. İpuçlarını çok seviyordum, tam da bu yüzden dosyayı geri bırakıp dikkatimi tekrar Robert’a yönelttim. Asıl ipuçları *ondaydı*... Sadece henüz ne olduğunu anlayamıyordum.

“İyileşmekten daha önemli hedeflerim var.”

“Belki iyileşmek listenin en başında olmalı. Kabul etsen de etmesen de oğlunun katilinin yakalanması fazlasıyla duygusal bir olay.”

“Beni çözümlemeye çalışma. Sadece dosyayı okuyup ne düşündüğünü söyle.”

Küçük bir kahkaha attım. “İnsanları çözümlemek işimin bir parçası.”

Bakışları sertleşti. “Bu iş farklı.”

“Düzgün bir profil çıkarabilmek için bu dosyadan daha fazlasına ihtiyacım var,” diyerek, dosyanın sessiz çılgınlıklarını duymazdan gelerek tekrar kanepeye yerleştim. “Diğer kurbanların dosyalarını bulabileceğini söylemiştin?”

“Evet. Ama önce bunu oku. Belki miden kaldırmaz.”

Saatime bakarken on beş dakika sonra başka bir randevum olduğunun farkındaydım. “Midem sorun olmaz, ama zamanım kısıtlı. Her şeyin üstünden geçmek için birkaç güne ihtiyacım var.”

“Tanıştığımız akşam şiddet eğilimi olan hastalarda uzmanlaştığını söylemiştin.”

“Doğru.”

Hızla salladığı dizine baktığımı fark edince hemen durdu. Bu ipucunu da kaçırdığı gözleri ve ses tonundaki düşmanlığın yanına koydum. Sinirliydi. Korkuyor muydu?

Öne eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak tam da istediğim gibi gözlerimin içine baktı. Yüzleşircesine gözlerini gözlerime

dikmesi hoştu. “Toplumun en iğrenç bireyleri için niye günlerini harcıyorsun ki?” dedi.

“Ben onları iğrenç bireyler olarak görmüyorum,” dedim samimiyetle. “Hepsi benim için birer insan. Hepimiz iblislerle savaşıyoruz. Ofisime gelmelerinin nedeni, bir parçalarını tamir etmeye çalışmaları. Bunu anlayabiliyorum. Sen de anlayabiliyor musun?” Soruyla birlikte bir kaşımı kaldırmıştım.

Uzunca bir süre yüzüme baktıktan sonra ayağa kalkıp yolların getirdiğı kararlı bir duruşla ceketini ilikledi. “Beni analiz etmene ihtiyacım yok. Sadece Gabe’in dosyasın oku ve ilk düşüncelerini benimle paylaş Gwen.”

“Biliyor musun? Sanırım pas geçeceğim,” dedim yerimden kalkmadan. “Dosyayı götürebilirsin.”

İş çok istememe rağmen cadılık yapmam büyük bir kumardı, ama riski göze almam gerekiyordu. Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamalıydı, çünkü dışarıda bir sürü uzman vardı ve Robert ofisime gelerek dosyayı masama bırakmıştı.

Neden?

Duraksadı. Sonunda bana döndüğünde öfkesi barızdı. “Seni bir iş için tutuyorum. Çalışmayı ret mi ediyorsun?”

“Potansiyel bir çıkar çatışması var.”

“Ve bu...” Genzini temizleyip tekrar denedi. “Neymiş o?”

“Seviştik,” dedim. “Tarafsız bir üçüncü parti olduğum söylenemez. Görüşlerime çok fazla önem veriyor olabilirsin. Hatta geçmişimiz nedeniyle düşüncelerim etkilenmiş olabilir.”

Mükemmel ve geçerli bir nedendi. Potansiyel projeyle ilgili heyecanlanmaya başladığım anda bunu düşünmeden edemiştim.

“Bir gecelikti,” diye omuz silkti. “Geçmişimiz olduğu söylenemez.”

Egom biraz sarsılsa da burukluğumu saklamak için gülümsedim. “Aynı zamanda yastasın.”

“Ne olmuş?”

“Sevdiğin birinin ölümü seni yiyip bitirebilir,” dedim usulca. “Olay yeri fotoğraflarına bakmak, oğlunun katilini takıntı haline getirmek... Sadece bu meselenin seni yiyip bitirmeyeceğinden emin olmak istiyorum.”

Dudaklarında alaycı bir gülümseme seğirdi. “Bunun için artık çok geç,” dedikten sonra masadan dosyayı aldı. “Ama işi almak istemiyorsan, sorun değil. Başka birini bulurum. Ülke uzmanla dolu.”

Biraz bekledi.

Sessiz ters psikoloji oyunumuzu birkaç saniyede kaybedince elimi uzattım. “Bana birkaç gün ver. Ve bulabilirsen diğer dosyaları getir.”

Dosyayı verdi, sonra yediği leşten salına salına uzaklaşan bir aslan gibi odamdan çıktı.

Dosyaya baktım, ardından saatime göz attım. Bir sonraki randevuma sekiz dakika vardı. Sayfaları karıştırmama yeterdi.

BÖLÜM 12

Los Angeles, Scott’a kucağını açmıştı. Herkes çocuktan payına düşeni koparmak istiyordu. Yanında Nita’yla önce yerel haber kanallarında göründü, ardından *People* dergisine röportaj verdi. Annesi saç, makyaj, ses kontrolü ve çekim sırasında onu asla yalnız bırakmıyordu. Her röportajda Scott’ın hikâyesi pürüzsüzleşiyor, kendine güveni artıyordu. Kameralar kapandığındaysa, yatak odasında telefonundan ibaret sıkıcı hayatına geri dönüyordu.

Nita, elinde soğuk diyet kolasıyla yeşil odadaki monitörlere baktı. Yanındaki elmas hızmali ve kocaman kulaklıklı prodüksiyon asistanı cıvıldayarak Scott’ı yere göğe sığdıramıyordu. “Oğlunuz tam bir kahraman,” dedi kız. “O şekilde kaçması? Üstelik hikâyesini cesurca anlatması?”

“Evet, öyle,” diyen Nita ekrandaki oğluna baktı. Sunucuya bakarken yanağında gamzesi belirmişti. Scott’ın yaptığı *gerçekten* cesaret gerektiriyordu. Öte yandan oğlu hep cesur bir çocuk olmuştu. Altı yaşındayken bahçelerinde beliren kocaman yılanı kuyruğundan tutup gözünü kırpmadan çekiştirmişti.

Kamera röportajı yapanın yüzüne geçti. “Anlatmanın çok

zor olduğunu biliyorum, ama izleyicilerimize nasıl kaçtığını anlatabilir misin?”

Scott, zor bir soruyla karşılaştığında hep yaptığı gibi gözlerini yere çevirdiğinde kamera pürdikkat kesilen endişeli izleyicilere döndü. Nita hizmetçinin gümüşleri parlattığı büyük yemek odasında Scott’ın bunu ilk kez anlattığı anı düşünüyordu. Oda loştu, perdeler çekildiği için etkileyici bahçe manzarası görüleliyordu. Hayallerindeki evdi, ama artık hep oğlunu kaybedip yeniden bulduğu ev olacaktı.

“Beni bağıliyordu,” diyen Scott, bağları hatırlamış gibi bileklerini ovuşturdu. “Hem el hem de ayak bileklerimden bağıliyordu.”

Nita hikâyeyi defalarca dinlemişti, ama hâlâ dinlemekte zorlanıyordu. Yine de oğlu anlatabiliyorsa, dinleyebilmesi gerekiyordu.

Canavar adam oğlunu çıplak halde yatağa bağlamıştı. Scott röportajlarda bu ayrıntıyı atlıyordu ve Nita oğlunun bunu yapmasına duyduğu minnettarlıktan dolayı suçluluk hissediyordu. Polis KY kurbanlarının yaşadığı cinsel işkenceyi basından saklamıştı. Diğer kurbanların ailelerini de düşünerek polisle konuşup ailecek bu bilgiyi saklamaya karar vermişlerdi.

“Akşam yemeği için verdiği çatalı saklamıştım. Normalde yemek yerken beni seyrederdi, ama bu sefer seyretmedi. Telefonla konuşması gerekiyordu... ya da belki bir toplantısı falan vardı. Öyle bir şey işte.”

Scott hikâyenin bu kısmında hep bir parça bocalıyordu. Nita’nın öğrenci danışmanı olan ablası özellikle şiddetli stres ve travma anında kısa süreli hafıza kaybı yaşanabileceğini söylemişti. Yani bu normaldi. Nita hafızasında boşluklar olup olmadığını sorduğunda Scott başını iki yana sallamıştı. Teyzesiyle konuşmak isteyip istemediğini sorduğunda da aynı şeyi yapmıştı.

Reddetmediği tek şey televizyon röportajlarıydı. Çok fazla teklif vardı. Bu kadarı sağlıklı değildi. Scott'ın dinlenmesi, iyileşmesi, arkadaşları ve ailesiyle zaman geçirmesi gerekiyordu. Ama belli ki bu röportajlardan, her çekim öncesi stüdyo önünde toplanan kalabalıktan, dijital ve elle yazılmış mektuplardan, sosyal medya takipçilerinden hoşlanıyordu. Kaçışından sonraki iki hafta içinde Scott kafayı takipçi sayısına takmıştı. Saat başı sayıları kontrol ederken her yeni zirveden müthiş bir keyif alıyormuş gibi görünüyordu. Tabii takipçilerle birlikte teklifler de akmaya başlamıştı. Scott artık bir sosyal medya fenomeniydi. Gerçi Nita bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Oğluna her gün Hindistan cevizi yağı ve protein tozundan diş beyazlatma setlerine kadar düzinelerce paket geliyordu. Üstelik para da kazanıyordu. Bir ayakkabı fabrikasında röportaj videosu için on bin dolar vermişlerdi.

Bütün bu insanlar ve gösterilen ilgi belli ki Scott'ı mutlu ediyordu. Belki yedi hafta boyunca bir bodrum katında eli kolu bağlı kilit altında kalmış olsaydı, Nita da çığlıklar atan hayran gruplarından hoşlanabilir, kendisine sarılmak isteyen annesinden kaçabilirdi.

“Çatalın dişlerini eğip kelepçenin kilidini açmaya çalıştım. İsterseniz gösterebilirim.”

Gösteri kısmı başlamıştı. Diğer hepsi gibi sunucu bu teklifin üzerine atlayınca yapım ekibinden biri, muhtemelen elle çekştirilince açılacak türden bir kelepçe getirdi. Kelepçeyi başarılı bir şekilde açtığında stüdyodaki izleyicilerin alkışını duyan Scott kocaman sırtıyordu.

“Demek KY Katilini bir çatalla alt ettin,” dedi sunucu onu övmek için. “Sonra ne oldu?”

Scott'ın hikâyesine göre, daha sonra KY kahvaltısını getirene kadar kapının arkasında beklemiş, kapı açılır açılmaz adamı yere itip evin içinde deli gibi koşarak dışarı fırlamış, susuzluk-

tan boğazı yanarken tükenmiş bir halde tökezleyerek bahçe kapılarına varana kadar sekiz kilometre hiç durmadan koşmuştu.

Scott artık eskisi gibi değildi. Nita bu düşüncesini aile dışında hiç kimseyle paylaşmazdı, ama gerçek buydu. Gerçi öyle bir travma yaşadktan sonra kim aynı kalırdı ki? Oğlu yeni kıyafetlerinin altında her zaman cani adamın fiziksel, psikolojik ve cinsel işkencelerinin yaralarını taşıyacaktı.

“İnanılmaz,” dedi yanındaki asistan kız. “Çok acayip.”

Nita, ayağa kalkıp izleyicileri selamladıktan sonra oğlunun sırtarak sahneden inmesini seyretti.

Kız haklıydı. Oğlu inanılmazdı, ama aynı zamanda... bir tuhafılık vardı. Scott bir konuda yalan söylüyordu ve Nita henüz yalanın ne olduğunu anlayamamıştı. Belki bunun pek bir önemi yoktu. Belki Scott gerçeğe ket vurmak için söylemesi gerekeni söylüyordu.

Midesindeki yanma hissi artarken elini karnına bastırdı.

“Bayan Harden?” Ekipten biri kapıda belirmişti. “Sizi Scott’ın yanına götürebilirim.”

Görev duygusuyla kalkıp kızla vedalaştıktan sonra sandalyelerin arasından mekik dokuyarak kapıya doğru ilerlerken, kâbusun henüz bitmediğine dair giderek artan korkusunu bastırmaya çalıştı.

BÖLÜM 13

Masama oturup Gabe'in dosyasındaki ilk sayfalara yoğunlaşarak sosyal medya hesaplarından alınan fotoğrafları inceledim. Anlaşıldığı kadarıyla hoş birine benziyordu. Kaba tepkiler ya da saçma paylaşımlar yoktu. Dosyaya göre bilinen bir düşmanı yoktu, ama dedektiflerin düşmanca motivasyonları ne kadar incelediğinden şüpheliydim, çünkü sonuçta çocuğun kaybolması doğrudan KY Katilini işaret etmişti. Yakışıklı bir öğrenciydi. Ailesi zengindi. Hayatında her şey yolundaydı. Ta ki... kaybolana kadar.

Robert'ın oğlu Gabe, bir çarşamba günü kaybolmuştu. Pahalı özel okulun çıkışındaki güvenlik kamerasına göre okuldan dört civarı ayrılmıştı. Kamera sinyal vererek sol tarafta görüntüden çıkan klasik bir 1969 model Mustang yakalamıştı. Sırım gibi futbol yıldızı daha sonra *In-N-Out* adlı hamburgercide arabasından Double-Double kombo menü ve büyük bir 7UP siparişi verirken görülmüştü.

Sonra nereye gittiği bilinmiyordu. Mustang, Beverly Center alışveriş merkezi güvenlik kameralarının görmediği dip köşelerinden birinde bulunmuştu. Aracın içinde yüzlerce farklı kişinin parmak izi vardı, öyle ki dedektif arabaya kimin binmediğini bulmanın muhtemelen daha kolay olacağına dair bir

not düşmüştü. Kan izi bulunamamıştı ve anahtarlar ön koltuğun altına bırakılmıştı. Bütün şehri dolaşan cep telefonunun sonunda bir kamyonetin arkasında dolaştığı anlaşılmıştı. Şoförün telefondan haberi yoktu.

Kendisinden önceki beş delikanlı gibi Gabe de şehirde sırta kadem basmıştı.

Sandalyemde arkama yaslanıp ortadaki çekmecedeki sakladığım şekerlemeleri çıkarıp yeşil bir tane seçtim.

Gabe'in ortadan kaybolmasıyla ilgili pek bir şey bilmiyordum. Konuyla ilgili çıkan bütün haberleri okumuş olsam da medya Gabe olayında artık cinayetlerden sıkılmaya başlamıştı, o yüzden hepsi birbirine benziyordu. Yakışıklı, akıllı, atletik ve zengin çocuklar birbiri ardına ölmüştü. Gabe kaybolduğunda olayın nereye varacağını... daha doğrusu sonunda parçalanmış bir cesedin bulunacağını bildikleri için Los Angeles sakinlerinin yüreği artık bir parça nasırlaşmıştı. Özetle şehir, yas tutmaktan duygusal olarak yorgun düştüğü için haberleri umursamıyor, kayıp ilanlarını görünce başını çeviriyor, ailelerin ağlayarak yakarışlarından ve devasa ödül tekliflerinden sıkılıyordu.

Ağzıma kırmızı bir ayıcık attım.

Şehir ve medya sıkılmış olabilirdi, ama ben cinayetleri en ince ayrıntısına kadar takip etmeye devam etmiştim.

Tekrar öne eğilip sayfayı çevirince Gabe'in ailesine odaklanıldığını görünce şaşırdım. Annesi yedi yıl önce ölmüştü. Kahve makinesinin çınlamasına aldırmadım. Haberleri takip ederken çocuğun annesiyle ilgili gerçeği tamamen gözden kaçırmıştım. Alyansı olmayan Robert'ın ölen karısından ayrıntılara girmeden üstünkörü bahsetmesi aklıma geldi. Oysa ölüm nedeni düşünülürse, böyle bir ayrıntı gözden kaçırılacak gibi değildi. *Kadın aldığı kurşun yarısından ölmüştü.* Polis raporundaki kelimelere bakarken, yanılmadığımdan emin olmak için gözlerimi kırıştırdım.

Eh, işte *bu* ilginçti.

BÖLÜM 14

Yuvarlak kahvaltı masama oturup yaydığım fotoğrafların üzerine kuyruğunu kıvıran Clementine'in gerinmesini seyrederken kaşığımı kocaman fıstık ezmesine daldırarak Natasha Kavın'ın ölümüyle ilgili rapora odaklandım.

Bazı ailelerin kaderleri lanetliydi, diğerlerinininki planlıydı. Robert Kavın'ın hem oğlunu hem de karısını kaybetmiş olması şüphe uyandırıyor. Üstelik kanıtları, raporun sayfalarında dedektiflerin aldığı detaylı notlardan görebiliyordum. Robert'la defalarca görüşülmüştü. Kadının dosyası faili meçhul rafına kaldırılmış, sonra tekrar incelemeye alınmıştı.

Natasha Kavın güzel bir kadındı. Seksi bile denebilirdi. Erkekler onu seksi bir kadın olarak tarif ederdi. İnceydi, sarışındı, kocaman dik göğüsleri muhtemelen silikondu, ama iyi görün-
dükten sonra bunu kimse umursamazdı. Şahsen büyükçe sayılabilecek göğüslerim, birilerini tahrik etmekten ziyade beni bir parça kilolu göstermekten ileri gitmiyordu.

Kaşığımı sapladığım kavanozu kenara ittim.

Robert göğüslerimden hoşlanmış gibiydi. Aşağı bakıp dirseklerimi gövdeme yapıştırdığımda, V-yaka kazağımın altından göğüslerimin arasında oluşan derin çizgiye baktım.

Clem o sırada esneyip bir patisini uzattığında kâğıtlardan biri yere uçtu. Eğilip kâğıdı aldım, sonra tekrar dosyaya baktım. Natasha Kavın kendi evlerinde vurulduğunda Robert şehir dışındaydı ve oğulları Gabe üst katta uyuyordu. Yakın mesafeden tek bir el ateş edilmiş, kadın göğsünden vurulmuştu. Onu ertesi sabah bir hizmetçi bulmuştu. On yaşındaki Gabe hâlâ odasındaydı ve kapısı dışarıdan kilitlenmişti.

Kapısı dışarıdan kilitlenmişti.

Biri bu cümlemin altını iki kere çizmiş, yanına *Kavın'e sor* notu düşülmüştü.

Haklı bir not, diye düşündüm. Kim çocuk odasına dışarıdan kilitlenebilecek bir kapı takardı ki?

Sırtımı duvara yaslayıp her şeyi tekrar aklımdan geçirdim. Barda yanıma gelerek mahcup gülümsemesiyle espriler yapan, takside boynuma öpücükler konduran, üstüme abandığında bileklerimi yatağa bastırıp kulağıma inleyen, bana kahvaltı hazırlarken özel eşyalarımı karıştıran, sonra çiçekler eşliğinde özür dileyerek gerçek bir centilmen gibi evimden ayrılan yaslı ve dul babayı bu dosyayla bağdaştırmak zordu.

Robert'ın iki farklı yüzü olduğu kesindi. Biri bekâr, romantik ve seksi erkekti. Diğeriyse ofisime gelip gizlilik isteyen, John Abbott'ın özel dosyasını tereddüt etmeden açıp inceleyen ve oğlunun ölüm detaylarına kolayca ulaşabilen sert avukattı.

İki farklı yüzü olması, manyak olduğu anlamına gelmezdi. Benim de işte ve evde takındığım iki yüzüm vardı. Çoğu insan böyleydi.

Clem ilgi çekmek için mırılınca parmaklarımı karnındaki kapkara tüylerden geçirdim.

Dosyada Natasha cinayetiyle ilgili uzunca sayılabilecek bir şüpheli listesi vardı. Avukatlar pek popüler sayılmazdı, hele bir savunma avukatı her iki taraftan şimşekleri çekmeye mahkûmdu. Şüpheliler arasında Robert'ın düzgün bir şekilde temsil et-

mediği ve ters düştüğü suçlular vardı. İki sayfalık şüphelilerden çoğunun üzeri çizilmişti, ama birkaçı hâlâ duruyordu...

Parmağım listenin ortasında bir yerde durakladı.

James Whittle ismi, geçmişten gelen bir şaplak gibiydi. James, henüz profesyonel olarak çalışmadığım ihtisas dönemimde ilk müşterilerimden biriydi. Bir çiftçinin oğluydu. Gözlerimi yumup on beş yıl öncesini hatırlamaya çalıştım. Güney Dakota'dan mıydı? Hatırlayamıyordum. O zamanlar henüz uzmanlaşmamıştım ve James mahkeme emriyle öfke kontrolü üzerine çalışmak zorundaydı. Kolay bir hasta değildi. Ben de henüz kendimden emin olamadığım için çok çekingendim. Böylesi korkunç bir kombinasyon sonunda genç adamın sorumluluğu daha deneyimli birine devredilmişti.

Şimdi bile ellerini kel başına götürüp kızıl pala bıyığının altından sırtışını hatırlayınca yanaklarım yanıyordu. Plastik sandalyeye yayılırken sorularımın yarısını duymazdan gelir, anlamak için psikoloji eğitimine ihtiyaç bile olmayan bir açıklıkla gözlerini bedenimde gezdirirdi.

Parmağım ismin yanındaki kelimelere kaydı.

Nerede olduğunu kanıtlayamıyor.

Bunun bir anlamı olması gerekmiyordu. Listedeki isimlerin yarısı nerede olduğunu kanıtlayamamıştı. James'in hatırasını aklımdan kovup listenin geri kalanına göz attım. Başka tanıdık isim yoktu.

Karısının öldüğü gece Robert, San Francisco'daydı. İsmine düzenlenen otel faturası ve akşam yemeğini ödediği kredi kartının slipi vardı. Biftek yemiş, bir şişe şarap içmiş, çikolatalı tatlıyla yemeğini bitirmiş, ciddi bir para ödemiş, üstüne yüzde yirmi oranında bahşış bırakmıştı.

Dosyada aynı zamanda bir sürü telefon ve görüşme kaydı vardı. Hepsine dosya numarası verilmiş, isimler dahil edilmemişti. Sonuna geldiğimde iç çekip dosyayı kenara iterek tekrar fıstık ezmesine davrandım.

Pekala.

Robert Kavın, Natasha'yla tanışmış, hukuk okulundan mezun olmuş, üç yıl ceza hukuku avukatlığı yapmıştı. Natasha hamile kalmış, Gabe'i doğurmuş, oğlu on yaşındayken öldürülmüş, cinayeti hâlâ çözülememişti. Yedi yıl sonra Gabe kaçırılmış, ardından öldürülmüştü ve dokuz ay sonra Robert benimle seviştikten sonra evime uğrayarak oğlunu öldüren katilin psikolojik profilini çıkarmamı istemişti.

Kaşık dolusu fıstık ezmesini ağzıma götürürken kronolojiyi tekrar düşündüm. Gabe Kavın'ın kaçırılması ve ölümüyle ilgili kalın dosya önümdeydi.

Devam edecek zihinsel gücüm kalmamıştı. Biraz televizyon seyrettikten sonra avuç dolusu Epsom tuzuyla küvette sıcak bir banyo yapmaya ihtiyacım vardı.

Ayağa kalkıp kapattığım kavanozu dolaba kaldırdıktan sonra bulaşık kaşığa sulanan Clem'i kışkıışladım. "Kes şunu. Çabuk yere," diye kedimi haşlayıp kaşığı lavaboda yıkamaya başlamıştım ki cep telefonumun çınladığını duydum. Masaya döndüğümde gördüğüm mesaj Jacob'dandı. Resepsiyonistim mesai dışında nadiren benimle iletişime geçerci, o yüzden ertesi sabah işe gelemeyeceğı haberine karşı kendimi hazırladım.

Bunu gördün mü?

Mesaja bir haber linki eklemişti. Linke tıklayıp sayfayı açtım.

KANLI YÜREK ZANLISI AVUKAT TUTTU

Randall Thompson'ın hukuksal sıkıntıları son buldu ve sıkıntılarını sona erdiren kişiyi duyunca çok şaşıracaksınız. Los Angeles bölgesinde işlenen altı cinayet suçlamasıyla tutuklanan adam artık... çok şaşıracaksınız... Kanlı Yürek Katilinin altıncı kurbanı Gabe Kavın'ın babası ve ceza avukatı Robert Kavın tarafından temsil edilecek.

Robert Kavın'ın mahkemedeki başarıları kadar aldığı ücret de çok etkileyici. Peki lise öğretmeni saatlik 400 dolarlık faturayı nasıl karşılayacak? Karşılayamayacağı için Robert Kavın onu ücretsiz temsil edecek.

Bu iş birliği karşısında kafanızı kaşımaya başladıysanız, yalnız değilsiniz. Sorularımıza cevaplar alabilmek için başarılı avukatın izini sürdük.

"Randall'ı temsil ediyorum, çünkü masum olduğuna inanıyorum," diyor Kavın. "Oğlumun ölümüyle ilgili adalet istediğime inanabilirsiniz, ama bu cinayetler için masum bir adamın hapse atılması adalet sağlamaz."

Nasıl yani... Haberin başına gidip tekrar okudum, sonra tarayıcımda yeni bir sayfa açıp okuduğum haberin şaka olduğunu kanıtlayacak başka bir haber bulma amacıyla Randall Thompson araması yaptım.

Şaka değildi. Son birkaç saatte yayınlanan düzinelerce benzer haber vardı. Robert, Thompson'ı temsil edecekti ve çıkardığım psikolojik profil... suçlama makamı tarafından değil, savunma makamınca kullanılacaktı.

Bu bilgiyi enine boyuna düşünmeye çalıştım. Robert'ın oğlunu öldüren adamı koruması için mantıklı hiçbir neden yoktu. *Hatalı yargılama* ve *temyiz* damgasını şimdiden yiyen devasa hukuksal kaosu düşünmek bile istemiyordum.

Masanın üzerinde gözümü çelen açık dosyaya baktım. Gabe Kavın'ın ölümüyle ilgili korkunç detaylar bu dosyadaydı.

İyi de babası nasıl bir oyun oynuyordu? Ve neden beni bu oyuna çekmeye çalışıyordu?

BÖLÜM 15

Robert'ın Randall Thompson'la ilk görüşmesi dört gardiyanın gözetimi altında sadece on dakika sürdü. Savunma teklifi sunuldu, kâğıtlar imzalandı ve herkes yoluna gitti. Robert, Mercedes'ine atlayarak Beverly Hills'in yolunu tutarken, Randall ayak bileklerindeki prangaları tıngırdatarak geniş holde özel hücreğine yollandı.

Sonunda gerekli izinler ve koruma sağlandıktan sonra Robert erkeklerin tutulduğu Merkezi Hapishaneye geri döndü. Güvenlikten geçtikten sonra özel bir görüşme odasında Randall Thompson'ı bekledi. Aralarında beş santim kalınlığında bir cam olacaktı. Küçük bir masaya oturup beklerken değerli zamanını saatinin tarihini düzeltmeye harcadı.

Randall yüksek riskli bir tutuklu olarak görülüyordu ve mahkemeye çıkana kadar tek kişilik hücrede tutulacaktı. Onun gibi biri için tek kişilik hücre bir nimetti. Hapishanede şiddet düşkün pedofiller özel bir hevesle karşılanırdı.

Kapı açıldığında üniformalı iki gardiyanın içeri sürüklediği Randall derin bir iç çekerek sandalyeye oturdu.

“İşiniz bittiğinde, kapıyı yumruklayın,” dedi gardiyanlardan biri.

“Oda izleniyor mu?” diye sordu Robert.

“Camın arkasından izleyeceğiz, ama kamera ya da mikrofon yok.”

Robert başını salladı. “Teşekkürler.”

“Bir saatiniz var,” diyen gardiyan sağlam kapıyı kapattı.

Üç kere ağırlaştırılmış ömür boyu hapis cezasıyla karşı karşıya kalan fen öğretmeni, Robert’a şüpheyile bakıyordu. “Yine mi sen?”

“Yine ben.” Robert tabletini açtı. “Dosyanın ayrıntılarını konuşmamız gerekiyor.”

Adam öne eğilip elleriyle beyaz sakalını sıvazladı. “Tek istediğim buradan çıkıp evime gitmek. Köpeğim var. Birinin onunla ilgilenmesi gerekiyor.”

“Köpeğini yerel hayvan barınağı aldı. Ceza alana ya da tahliye olana kadar orada tutacaklar. Ceza alırsan sahiplendirecekler. Tanıdığın biri almak isterse, gerekli ayarlamaları yapabilirim.”

Randall işaret parmağıyla bembeyaz pala bıyığını kaşıdı. “Bunu bedava mı yapıyorsun? Öyle demiştin.”

“Evet. Tamamen ücretsiz.”

“Tuhaf,” diye söylenen adam öksürdüğünde boğazı hırıldadı.

“Hukuk büromuz arada sırada böyle işlere bakar.”

“Tabii, tabii,” diye terslendi Randall. “Ama ben oğlunu kastetiyordum. Oğlunu bu adam öldürmüştü, değil mi?”

Robert tabletinin kalemini çekip çıkardı. “Evet, öyle. Bunu ilk görüşmemizde belirtmiştim.”

“Eh, o sıra kafam başka yerlerdeydi. Ama o zamandan beri düşünecek zamanım oldu.” Randall cama biraz daha yaklaşıp sesini alçalttı. “Benim yapmadığımı nereden biliyorsun?”

“Fısıldamana gerek yok. Bizi kimse-duymuyor.”

Adamın dizi masanın altında oynuyordu. “Oğlun... adı neydi?”

“Gabe.”

Bu sefer kalın parmaklarıyla masada tempo tutmaya başladı. “Hiç çocuğum olmadı, ama yeğenimle yakındık. Ben... ah, neler hissettiğini hayal bile edemem.”

Elbette hayal edemezdi. Kimse hayal edemezdi. Düşman için bile dilenemeyecek kadar ağır bir kederdi. Natasha’nın ölümündeki tek iyi yan, bu acıları birlikte çekmek zorunda kalmamış olmasıydı.

“Ne zaman...” Parmakları tempoyu bıraktığında adam başını kaldırıp Robert’ın gözlerine baktı. “O... şey, kaçırılmış mıydı?”

Adamın KY Katili hakkındaki bilgi dağarcığı utanç vericiydi. Öte yandan Randall ölümler konusunda bir uzman olsaydı, Robert onu asla temsil etmezdi.

“Dokuz ay önce öldü.”

Randall başını salladı. “Yani... şey...”

“Seninle ilgili kanıtların üzerinden geçmemiz gerekiyor.”

“Eh, benimle ilgili ne kanıtları olabileceğini anlayamıyorum.”

Adam sinir bozacak derecede kalın kafalıydı. Ömür boyu hapis cezasıyla karşı karşıya olduğunu ya anlamak istemiyordu ya da gerçekten kafası almıyordu. Bir yıl önce olsa eski yasalar gereği ölüm cezası bile yiyebilirdi.

“Aşmamız gereken iki önemli mesele var. Öncelikle Scott Harden, kendisini kaçırıp yedi hafta esir tutan kişinin sen olduğunu söylüyor.”

“Yalan,” dedi adam kollarını iri göğsünde kavuşturarak. “Dedektiflere de bunu söyledim.”

“Yalan söylemesi için bir neden var mı? Hiç öğrencin oldu mu? Sınıfta bırakmış olabilir misin? Ya da okul koridorunda bir konuda çatıştınız mı?”

Adam burnunu çekti, sonra tulumunun kolunu burnundan geçirdi. “Öğrencim değildi. Onu tanıyor muydum? Elbette. Hani bilirsin işte... göze batan çocuklardan biriydi.” Çiziklerle

dolu camın ardından Robert'la göz göze geldi. "Dokunulmaz olduğunu düşünüyordu. Her zaman geç kalıyordu. Okulun gözde kızlarıyla geziyordu. İlgi çekiyordu."

Scott'ı tarif etse de anlattıkları Gabe'in aynası gibiydi. Küstah ve çocukça gülümsemesi, yaptığı her şeyin hafiflemesine neden olurdu. Adeta etrafına özgüven yayardı. Saat başı arayan, akşam yemeklerinde mesaj atan ve her sosyal medya paylaşımının altına bir şeyler yazan kızlar etrafından hiç eksik olmazdı.

"Ama..." Randall ensesini kaşdı. "Çocuğu tanısam da ben asla... Eh, onunla herhangi bir iletişimim olduğunu sanmıyorum. Bilemiyorum. Belki sınıfa girmesi ya da koridorlarda koşmaması falan gibi bir şey için bağırılmış olabilirim. Belki."

Belki? Jüri üyeleri belkilerden nefret ederdi. Yine de Robert şimdilik üstüne düşmedi. "Polisler kurbanların kaçırıldığı ve cesetlerin atıldığı gecelerde nerede olduğunu sormuş. Dosyadan okuyorum... *Bilmiyorum, büyük ihtimalle evdeydim, demişsin.*" Adama baktı. "Bundan daha iyi bir açıklama getirmemiz gerekiyor."

Randall sert plastik sandalyesinde ağırlığını diğer tarafına verince ayak bileklerindeki prangalar şingırdadı. "Yalnız yaşıyorum. Geceleri kitap ve sınav kâğıdı okurum. Sana ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Köpeğime tanıklık ettiremediğin sürece bana inanmak zorundalar."

"Evinde bulunan kutu göz önüne alınırsa bunu yapmak zor olacak," diyen Robert tabletinde, kontrol edemediği bir öfkeye neden olan fotoğraflardan birini açtı. Çeşitli özel eşyalarla dolu küçük bir ahşap kutudan bahsediyordu. Birinci kurbanın ehliyeti, bir kulak memesi, pazıdan derisiyle birlikte kesilerek alınmış bir dövme, arkasına mezuniyet tarihi işlenmiş bir saat, yüzü morarmış, dudağı patlamış, gözleri şişmiş bir çocuğun Polaroid fotoğrafı... *Gabe.*

“Evet,” derken Randall fotoğrafa göz ucuyla baktı. “Dediklerine göre evimde bulmuşlar.”

“Tam olarak yatağının altında. Bu oraya nasıl girmiş?”

Öğretmen ellerini havaya kaldırdı. “Kim bilir? Bardağım yuvarlanmadığı sürece yatağının altına bakmak gibi bir alışkanlığım yok. Senin var mı? Kutuyu oraya herkes koymuş olabilir.”

“Evine nasıl girmiş olabilirler?”

Adam başını sinirle iki yana salladı. “Sen kimden yanasın?”

“Şeytanın avukatlığını yapıyorum. Mahkemede bu sorular sorulacak.”

“Bak, ben kimseyi kaçırmadım, kimsenin canını yakmadım,” diye gürlledi Randall. Bunu mahkemede de aynı şekilde dile getirirse, jürinin ona inanma şansı yüksekti. Kazanmak için tek ihtiyaçları tek bir çıkıştı.

“Tekrar soruyorum... evine nasıl girmiş olabilirler?”

“Biri kapıyı açıp girebilir,” dedi adam savunmaya geçerek. “Evde değerli eşyam yok. Hırsız falan girmez. Kapıları bazen kilitlerim, ama çoğunlukla kilitlemem. Hava güzelse, pencereyi açık bırakırım. Eh, bunun için de beni dava edin o zaman.”

Dava edilmesine gerek yoktu. Altı cinayetle... daha doğrusu altı cinayetin yanı sıra ağır ceza gerektiren tasarlanmış kaçırma ve saldırı suçlamalarıyla karşı karşıyayken toplumsal yaşam kuralları hiç sayılırdı.

Farkında olsa da olmasa da... Robert onu hapisten çıkarmayı başarsa da başaramasa da bu adamın hayatı bitmişti.

BÖLÜM 16

Nita Harden, Scott'ın kapısında durup kulağını ahşaba dayayarak oğlunun dediklerini duymaya çalıştı.

Tam anlayamıyordu. Ses çok alçaktı. Neredeyse fısıltıdan ibaretti. Oysa Scott asla fısıldamazdı. Müziği sonuna kadar açar, kendini belli eder, oyun oynarken bir sonraki aşamaya geçerken sevinç çığlıkları atardı, ama asla fısıldamazdı.

Kapıyı usulca tıklattığında sesler tümenden kesildi. "Scott?"

Hıştırtıları ahşap zemindeki adım sesleri takip etti. Sonunda Scott araladığı kapıdan baktı. "Efendim?"

"İyi misin? Biri konuşuyordu sanırım."

"Telefonumda video seyrediyordum," diyen delikanlı mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Geç oldu anne. Yatacağım."

Haklıydı. Neredeyse sabah iki olmuştu. İki hafta önce Nita uyku hapını alıp George'a yapışarak bu saatlerde yastığına salyalarını akıtıyor olurdu. Ama oğlunun geri döndüğü bu yeni gerçeklikte Scott ışığını kapatmadan ve kapının altından hafif horultularını duymadan uyuyamıyordu. Artık ışık genellikle sabah üç ya da dörtte söner olmuştu.

Gönülsüzce, "Peki," derken oğlunun kapıyı açıp onu içeri

almasını diliyordu. Scott ne zamandan beri kapısını aralamakla yetiniyordu? İçeride ne saklıyordu? Normalde bir kızıdan şüphelenirdi, ama oğlu eve geldiğinden beri etrafında tek bir kız görülmemişti. Aslında arkadaşları da ortalıkta yoktu. Aslında Scott'ın bir sürü arkadaşı vardı.

Belki bu yüzden ev bu kadar boş hissettiriyordu. Nita evin tekrar canlanmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Eskiden burası canlı ve gürültülü bir evdi. Scott'ın mutfakta yere attığı spor çantasına takılır, tezgâha bıraktığı kitaplara, oturma odasında her yere atılan boş kola kutularına ve kileri karıncalarla dolduran açık bırakılmış cips paketlerine sürekli homurdanırdı. Ah, hele çocuklar... Oturma odasında yarım düzine sızmış delikanlıyı uyandırmak pazar sabahlarının geleneği olmuştu. Raph denen çocuk iki ay misafir odalarında kalmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla bütün beysbol takımında bahçe kapısının şifresi vardı. Eve giren herkes bira dahil buzdolabından istedikleri her şeyi sormadan alırdı.

İyi de şimdi neredeydiler? İlk günler hepsi arayıp uğramıştı, ama Scott görüşmemek için çeşitli mazeretler bulmuş, yoğun ya da yorgun olduğunu söylemişti. Yaşadıklarından sonra *elbette* kendini iyi hissetmeyecekti. Nita buna anlayış göstermişti. Ama şimdi? İki hafta geçtiği halde Scott televizyon kameralarının karşısına çıkacak ve sosyal medyada takipçileriyle sohbet edecek kadar iyi hissediyordu, ama arkadaşlarının mesajlarına bir kez olsun cevap vermemişti.

George sürekli ona karışmamasını söylüyordu. Kocasını belki de haklıydı. Scott mesafeli davranıyorsa ne olmuştu ki? Oğulları artık evde ve güvendedi. Şükretmek yerine sorun aramaya hiç gerek yoktu.

İyi geceler dileyip merdivenlerden George'la paylaştığı yatak odasına inerken içinden artık bunları düşünmemeye karar verdi. Ama Scott'ın biriyle konuştuğundan emindi. Kalın kapının ardından boğuk sesine rağmen oğlunun birine geri araması için yalvardığını duyduğuna yemin edebilirdi.

BÖLÜM 17

Son on yıllık danışmanlık kariyerim boyunca binlerce kartvizit dağıtmıştım. Hiçbiri John Abbott'ın cüzdanından çıkıp bu sefer kanıt torbasında tekrar masama geri dönen kartvizit kadar can sıkıcı olmamıştı. Altındaki açıkta duran mahkeme emrini görmekten nefret ediyordum.

“Kahve neli? Naneli mi?” Dedektif Saxe, Jacob kahveyle dolu olduğunu tahmin ettiğim açık mavi kupaya baktı.

“Lobiden, evet. Sevmediyseniz çöpe atabilirsiniz.” Mahkeme emrinin üst sayfasını kaldırıp kısa ve özlü cümlelerde bir mucize bulma umuduyla paragrafları taradım. Belgeye göre Bay Abbott'ın ruh hali ve bildiğim her tür suç eylemi hakkındaki soruları cevaplamam gerekiyordu, ama *neyse ki* hasta dosyasını vermem istenmemişti.

“Yok, sorun değil. Aslında fena değilmiş,” diyen adam çektiği sandalyeyi masama çevirdi. “Mahkeme emri sizde kalabilir. Zaten sizin kopyanız.”

“Teşekkürler,” dedim hemen.

Oturup not defterini açtı. “John Abbott’a biraz daha yakından bakmak istiyoruz,” derken bana baktı. “İlginç bir adammış.”

“Hangi açıdan?”

Sırıttı. “Hadi ama Doktor... Oyun oynamaya hiç gerek yok. İstedığınız mahkeme emrini çıkarttım. Artık açıkça konuşabiliriz, değil mi? Dışarıda hâlâ yakalamam gereken bir sürü kötü adam var.”

Eh, benim de korumam gereken bir işim vardı. Brooke Abbott’ın ailesi beni ihmalkârlıkla suçlaması halinde hem finansal hem de profesyonel hayatım biterdi.

“Oyun oynamak istemiyorum,” dedim. “Rastgele gözlemler üzerinden sizinle her şeyi paylaşmamı bekleyemezsiniz. Siz sorun, cevaplayayım.”

Adamın yüzü ekşidi. “Bay Abbott hakkında üç röntgencilik şikâyeti olmuş. Cinsel sapmaları hakkında ne söyleyebilirsiniz?”

“Ne?” Ağzım açık kalmıştı. On iki ay süren terapinin ardından bu kesinlikle büyük bir sürprizdi. “Kimi röntgenlemiş?”

“Çeşitli zengin kadınları. Çoğunda güvenlik kameralarına yakalanmış. Bunu bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?”

Masum olduğumu gösterircesine ellerimi havaya kaldırdım. “Mahkemede yemin edebilirim. Ve açıkçası şok oldum. Ben...” Sustum, çünkü John’un mahremiyetini daha fazla bozmak istemiyordum.

“Siz ne?”

“O olduğundan emin misiniz?”

“Yedi yıl içinde üç farklı kadından üç farklı ihbar konusundamı?” Başını salladı. “Evet, eminim. Neden?”

Bu sefer benim yüzüm ekşidi. “Kişiliğiyle hiç örtüşmüyor. John son derece organize ve düzen meraklısı biriydi. Her şeyi bazen takıntılı bir şekilde baştan sona düşünüp planlardı. Cinsel açıdan düşünülürse? Her şeyden önce mahkeme emri Brooke ve John Abbott’ın ölümü üzerine verilmiş, o yüzden diğer cinsel takıntı ya da sapmaların konuyla ne alakası olabileceğini

bilmiyorum, ama soruyu cevaplamamda sorun yok, çünkü cevap çok basit. John Abbott'ın... sizin deyiminizle herhangi bir cinsel sapkınlığı yoktu. En azından benimle öyle bir şey paylaşmadı.”

“Size hiç asılmadı mı? Uygun olmayan bir şeyler söylemedi mi? Rahatsız hissetmenize neden olmadı mı?”

Başımı iki yana salladım. “Kadınları gizlice takip ettiğini bilmek benim için büyük sürpriz. Her şey bir yana, John karısından başka bir şey düşünmüyordu. Bana göre asexual sayılırdı.”

“Yanımdayken hiç güvende olmadığınızı hissettiniz mi? Özel hayatınıza doğal olmayan bir ilgi gösterdiği hissine kapıldınız mı?”

“Kesinlikle hayır.”

“Yani cinsel sapkınlık yok,” derken dedektif inanmıyormuş gibi bana baktı.

Yine masumca ellerimi iki yana açtım. “Bu konuda hiçbir bilgim olmadığı gibi öyle bir hisse de kapılmadım.” Sesim hâlâ sakindi, ama düşüncelerimi kendime saklıyordum. John'un sürekli karısının başka adamlarla birlikte olduğundan kuşku duyması, sıklıkla gizli homoseksüellik ya da biseksüellik olabileceği düşüncesine kapılmama neden olmuştu, ama bu tamamen kişisel görüşümdü ve asla mahkemede dile getirmezdin. Bir adamın sırf arzulanabilir biri olma ya da cinsel performans gösterme yetisinden yoksun olduğu için artan bir öfkeyle karısını öldürmek istediğini söylemek, fazlasıyla kolay ve gaddarca olurdu. Bu hipotezimi paylaşmam ne John'a yarardı ne de hali-hazırda aklı karışık görünen Dedektif Saxe'ın araştırmasına bir fayda sağlardı.

Tehlikeli sulara ayak parmağımı daldırmaya karar verdim. “Tam olarak ne araştırıyorsunuz?”

Adam beni dikkatle süzdü. “Tam olarak emin değilim. Bir

tuhaflik var. Mutfaktaki sahne, adamın gördüğü psikolojik tedavi... sonra diğer şeyler.”

Kaşlarım çatıldı. “Diğer şeyler derken?”

Omuz silkti. Bu sefer soruyu savuşturma sırası ondaydı. “Son bir sorum var. En azından şimdilik son.”

İşte her şeyin kâğıttan bir kule gibi dağılacağı sonun başlangıcı gelip çatmıştı. Ani tepki vermemek ya da kaskatı kesilmemek için kendimi hazırladım.

“Buraya son geldiğimde, bu olayı intihardan başka herhangi bir şey olarak görüp görmemem gerektiğini sormuştum.” Yan gözle bana baktı. “*Bildiğim kadarıyla hayır, demiştiniz. Sizin sözleriniz.*”

Başımı salladım. “Doğru.”

“Hâlâ bu sözünüzün arkasında mısınız?”

“Elbette.” Hâlâ buna mı takılı kalmıştı? John Abbott’ın ölümünü sorgulayıp Brooke’un tartışmalı kalp krizini görmezden mi geliyordu?

“Soruyu biraz değiştirmeme izin verin. Size John Abbott’ın bıçaklanarak öldüğünü söyleseydim, intihardan kuşkulandır mıydınız?”

Eh, bu ilginç bir soruydu. Zihinsel jimnastikten aldığım keyifle gülümsedim. “Karısı yanı başında ölmüşken mi?”

“O kısım olmadan.”

Kıkırdadım. “O kısmı görmezden gelemezsiniz.”

“Karısı kalp krizi geçirdiğinde çoğu erkek intihar etmez.”

Mükemmel bir noktaya parmak basmıştı. “Daha açık söylemek gerekirse...” diye meydan okudum. “Duygusal açıdan sağlıklı çoğu erkek karıları öldüğünde intihar etmez.” Tabii kadını öldüren kocasıysa durum değişirdi. “Ama John Abbott duygusal açıdan dengeli biri değildi. Seks manyağı olduğunu söylemiyorum.” Durumu kurtarmak için hemen ekledim. “Ama duygusal açıdan...” Kısa bir es verdim. “Belki *denge-*

li doğru kelime olmayabilir. Tekrar sorunuza geri dönersek... John Abbott'ın bıçaklanarak öldüğünü söyleseydiniz, ilk olarak herkesin düşüneceği şeyi... yani onu kimin bıçakladığını düşünürdüm,” dedikten sonra öne eğildim. “Öte yandan öncesinde Brooke Abbott'ın öldüğünü söyleseydiniz, hemen John'un intihar ettiğinden şüphelenirdim. Hem de hiç tereddüt etmeden. Yüzde yüz.”

Hipotez jimnastiğinin zevkiyle iyice eğilip bileklerimi masama dayadım. “Her halükârda başka nasıl bir senaryo düşünülebilirdi ki? Brooke öldükten sonra rastgele birinin eve girip John'u öldürdüğünü mü düşünecektim?” Kuşkuyla gözlerimi kıstım. “Hiç sanmıyorum. Aynı zamanda...” Kelimelerimi özenle seçtim. “Asıl ilgilenmeniz gereken, John'un Brooke'a beslediği son derece sağlıklı duygusal bağı olmalı. Kadının ölümü onu sıradan bir kocadan çok farklı bir şekilde etkilerdi. Kabul ediyorum... Bir kocanın standart tepkisi intihar etmek olmaz. Ama John?” Sonunda sandalyede arkama yaslandım. “Kesinlikle olabilir.”

“Hmm.”

Karmaşık bir satranç oyunu gibi sarf ettiğim bütün o afili açıklamama tepkisi homurdanmanın bir gömlek üstü olan tek bir hımlama olmuştu. Ayağa fırlayıp alkışlamasını beklemiyordum, ama... yani.

“Kuyuya bir taş atayım mı?” diye kupasını masaya bıraktı.

Beklerken nabzım kulaklarımda atıyordu.

“Brooke kocasını *öldürüyor*, sonra kalp krizi geçiriyor.”

Delice bir kahkaha attım. “Olamaz.”

“Olamaz mı?” diye simsiyah kaşını kaldırdı.

“Olamaz.” Başımı iki yana salladım, sonra refleks gibi içimden tepkimin geçerli olup olmadığının sağlamasını yaptım. John karısına en karanlık fantezilerini anlatmış *olabilir* miydi? Ya da öldürmeye çalıştığı karısının kendini korurken onu öl-

dürmüş olması mümkün müydü? İmkânsız değildi, ama daha bariz bir gerçeğin... yani John'un karısını zehirledikten sonra intihar etmesi olasılığının yanında hafif kalıyordu. Hem Brooke Abbott'ın ismine leke sürmelerine izin veremezdim. Gerekirse itibarımı tehlikeye atma pahasına John'la ilgili susma kararım-dan hiç düşünmeden dönebilirdim.

Başımı tekrar iki yana salladım. “Kesinlikle olamaz.”

“Peki,” diyerek ayağa kalktı. “Dediğim gibi... delice bir te-oriydi. Teşekkürler. Başka sorum olursa yine ararım.”

Hâlâ plastik torbada duran kartvizitimi alıp uzattım. “Bu-yurun.”

Kartı aldı, sonra elini uzattı. “Zaman ayırdığınız için teşekkürler Doktor Moore.”

“Memnuniyetle.”

Kapıdan çıkışını seyrederken bir daha gelmemesi için içim-den dualar ediyordum.

BÖLÜM 18

“Sende bir değişiklik var,” dedi Meredith. Tay restoranında menünün üzerinden beni süzüyordu.

“Saçımı kestirdim,” derken devasa menüyü elimde çevirdim. “Menüdekilerin yarısını bile tanımıyorum.”

“Karidesli pilav iyidir,” diyen arkadaşım jambonlu mantıya karar kılıp siparişimizi almaya gelen garson kadına kararını bildirdi.

Siparişimiz geldikten sonra garsonun uzaklaşmasını bekledim. “Kâkül düşünüyordum, ama korkup kat kat kestirdim.”

“Saçın değil, auran değişmiş.”

Yeni Çağ saçmalıkları hakkında düşündüklerimi söylemek için kendimi tutuyordum. Bu saçmalıklar, Calabastas ev hanımlarında işe yarayabilirdi, ama müşterilerime bir olumluluk taşı alıp sıvazlamalarını söylesem bir haftaya kalmaz tefe konurdum.

“Ciddiyim. Neyin var?”

“Biraz stresliyim,” demeyi başardım sonunda.

“Ölen karı katili mi?” Meredith avucuna üç tatlandırıcı döktü.

Avluda etrafıma bakınıp duyma mesafesinde birileri olup olmadığını kontrol ettim. “Abartma Meredith.”

“Kimse dinlemiyor,” diyerek endişelerimi savuşturdu. “Konuş benimle. İntihar yüzünden hâlâ suçlu mu hissediyorsun?”

“Evet, ama stresimin ana kaynağı bu değil.” Bir çiftin masalarından kalkmasını izledim. “Yeni bir müşteri için psikolojik profil çıkarıyorum.”

Mantısını sosa bandırdı. “İddia makamı? Savunma makamı?”

“Savunma,” diyerek Robert’in ricasını anlattım, ama alkol ve tutku dolu geceyi es geçtim.

Anlattıkça Meredith’in gözleri kocaman açılıyordu. “Bir saniye,” diyerek lokmasını hızla yuttu. “Seni tuttu, dosyayı verdi ve o zamandan beri konuşmadınız, öyle mi?”

“Konuşmadık.”

“Neden?”

“Ofisine mesaj bıraktım, ama geri dönmedi.”

“O adamla ilgili bir haber görmüştüm...” dedi yavaşça. “Oğlu KY Katilinin kurbanlarından biriydi, değil mi? Kaç numaraydı? Beş?”

“Altı,” diye düzelttim.

Taşlar yerine otururken gözleri yuvalarından fırlıyordu. “Ve yakışıklı, değil mi?”

“Çok yakışıklı,” dedim ister istemez.

“Hayır,” diye itiraz etti. “Acayip yakışıklı. Bütün karanlıkları bir kenara itip ödüllü bir aygırmış gibi adamın üstüne atlamak gerekiyor.”

Umursamaz tavrımı korumakta zorlanıyordum. “Her neyse, ben...”

“Ah, demek dahası var,” diye tabağını yana itip öne eğildi. Yeşil gözleri merakla parlıyordu. “Üstüne atladın, değil mi?”

“Ödüllü bir aygır gibi üstüne atlamadım,” dedim alaycı bir gülümsemeyle. “Daha çok lunaparkta balerine binmiş romantizmalı bir nine gibiydim.”

Ulurcasına kahkaha atıp ellerini çırpı. “Aman Tanrım! Tam bir sürtüksün.”

Nedense kızardım. Sonuçta son on yılın en iyi seksini yapmışım ve bunu şimdiye kadar sakladığıma inanamıyordum. Meredith sırların kokusunu hemen alırdı.

“Yani sorun stres değil,” diyerek çubuklarını tekrar eline aldı. “Gördüğüm şey cinsel tatmin ışığı. Yoksa hayal kırıklığı mıydı?” Cevap beklerken gözlerini bana dikti.

O gece yaşadığım zirveleri düşünmemeye çalışırken renkten renge giriyordum. “Son derece tatmin ediciydi,” dedim. “Yine de bence sorun stres. Haftalardır doğru dürüst uyuyamadım.”

Tam cevap verecekti ki telefonu çalınca çaydanlığı alıp küçük kupama biraz çay ekledim.

Robert’tan ses çıkmaması biraz sinir bozucuydu. Seks geçmişimiz bir yana bana bir iş vermişti ve söz verdiği diğer kurban dosyalarını bekliyordum. Aslında hakkını yiyemezdim. Son beş günde Kaliforniya tarihinin en yüksek profilli katilinin avukatı olmayı başarmıştı. Ofisini herhalde basın istila etmişti. Üstelik davaya hazırlanırken resmi belgeler ve duruşma öncesi konuşma hazırlığı yüzünden muhtemelen başını kaşıyacak zamanı yoktu. Mesaj bıraksam bile herhalde diğer mesajların arasında kaybolurdu.

“Eee, dosyada ne var?” dedi Meredith telefonu kapatıp mantısıyla ilgilenirken. Neyse ki seks hayatımı unutmuştu. “Psikolojik profili çıkarmaya başladın mı?”

“Elimde yeterince bilgi yok. Bütün kurbanların dosyasını görmem gerekiyor, ama henüz gelmedi.” Dosyalara erişim konusunda Robert’ın kendine güvenen tavrına artık şaşırmıyordum, çünkü Randall Thompson’ın davasını aldığı anda bilgiler önüne düşmeye başlamıştı.

“Of, bu çok büyük iş. Kanlı Yürek dosyaları ha?”

“Aynen. Altı cinayet,” diye gülümsedim.

“Bu kadar mutlu görünmemeye çalış.”

Omuz silktim. Katil parmaklıkların ardında olduğu için bu iş *heyecan vericiydi*.

Bunu söylediğimde arkadaşım başını yavaşça salladı. Belli ki aklına bir şey gelmişti. “Sence neden katili temsil ediyor? Yani biraz haberlere baktım. Randall’in masumiyetiyle ilgili söylediklerine inanıyor musun?”

Zurnanın zort dediği yer burasıydı. İç çektim. “Bilmiyorum. Biri çocuğumu öldürseydi, gözlerini oymadan aynı odada duramazdım, o yüzden içimden bir ses Thompson’ın masum olduğuna inanması gerektiğini söylüyor. Öte yandan... bunu nasıl bilebilir ki?”

“Ancak gerçek katil oysa bilebilir,” dedi Meredith.

“Kendi oğlunu mu öldürdü diyorsun?” Başımı iki yana salladım. Katil davranışlarını incelemekle geçen on yılım, altıncı kurban olarak kendi çocuğunu seçip yollarına devam etmeyeceklerini öğretmişti.

“Bana öyle bakma. Her şeyden önce insanlar kendi çocuklarını öldürüyor. Hem Robert Kanlı Yürek Katili olsa bile oğlunu öldürmemiş olabilir. Belki Gavin...”

“Gabe,” diye düzelttim.

“Gabe başka bir şekilde ölmüştür. Çocuk genç ve yakışıklı olduğu için herkes KY Katili olduğunu düşününce, babası cetsetten katilin yöntemiyle kurtulmuş olabilir.”

Restorana giren çiftten gözlerimi zorla alabildim. Adam kolumu kız arkadaşının omzuna dolamıştı. Halihazırda sorun yoksa bile, kızın adamla sorun yaşayacağı kesindi.

Meredith’in mantıksız olmayan hipotezi üzerine düşündüm. “Çok zorlama bir teori.”

Omuz silkti. “Neden? Adam yatakta iyi olduğu için mi? İnan bana, ne kadar iyiye, okyanusları o kadar çok çalkalar.”

Güldükten sonra, “Peki,” diyerek onun mantığı üzerinden

ilerledim. “Diyorsun ki Gabe Kavın başka bir nedenle öldü. Ve Robert Kavın gerçek KY Katili, ama Scott Harden nedense Randall Thompson’ı işaret ediyor. Sonra Robert Kavın Thompson’ı savunmaya karar veriyor. Sonuçta hobi niyetine gençleri öldürüyor, ama masum bir adamın kendi işlediği suçlar yüzünden hapse atılmasına gönlü elvermiyor.”

“Ya da oğlunu öldürdü, YK Katilinin işiymiş gibi gösterdi, ama bu sefer oğlunu bir ay boyunca esir tutması gerekiyor...” Meredith’in suratı asıldı. “Tamam, mantığımda birkaç delik var,” dedi sonunda.

“Çok fazla delik var. Buna mantık bile denemez,” diyerek çayımı kenara ittim.

Sonraki yarım saat boyunca kötü televizyon programlarından, endüstri politikacılarından falan bahsedip ölen gençler konusuna hiç değinmedik.

Hoş bir rehavet anıydı, ama restorandan çıkıp telefonuma göz attığım anda rahatlık hissi uçup gitti.

Telesekreterime mesaj bırakılmıştı. Robert Kavın sonunda beni aramıştı.

BÖLÜM 19

Ertesi gün sabahın köründe... tam olarak sabah yedide randevu talep eden sesli mesaj Robert'ın sekreterinden gelmişti. Geri arayıp kararlı bir şekilde talebi reddettim, sonra kadının anaç ve saygın ses tonu karşısında yelkenleri indirip yedi buçuğa razı oldum.

Uykusuz geçen bir gecenin ardından yüksek yakalı, son derece muhafazakâr görünen şal elbisemi en yüksek topuklu ayakkabılarımla kombinleyerek gür saçlarımı Fransız topuzu yapmak için fazladan on dakika harcadım. Beverly Hills'e çabucak ulaştığım için randevudan on beş dakika önce binanın şık ve göz korkutucu girişindeydim.

Asansörle yukarı çıktıktan sonra Cluster & Kavin'in girişinde beni bekleyen heybetli ve yaşlı bir kadınla karşılaştım. "Dr. Moore," dedi kadın sıcak bir sesle. "Robert sizi toplantı odamızda bekliyor."

Uzun masanın en ucunda oturmuş cep telefonuyla konuşan Robert, içeri girdiğim anda gözlerini bana dikti. Gülümsemedi, tepki vermedi. Önce çantamı sandalyelerden birine bıraktım, sonra diğerine oturup bacak bacak üstüne attım. Bu sefer göz-

leri uzun bacaklarımda oyalandı. Dahası baldırlarımdan bileklerime inerken bakışlarıyla bacaklarımı yaktığını hissedebiliyordum. Kollarımı göğsümde kavuşturup farkında değilmişim gibi yaptım. Her şeye rağmen iş yapıyorduk ve profesyoneller olarak kumda belirgin bir çizgi çekmek gerekiyordu.

Telefonu kapattıktan sonra, “Duydun mu bilmiyorum, ama artık Randall Thompson’ı temsil ediyorum,” dedi. “Scott Harden’in dosyası dahil diğer altı dosyanın kopyasını buldum. Gabbe’in dosyasını inceledin mi?”

Kaşla göz arasında aramızdaki dile gelmeyen gerilimi silip atıvermişti. Savuşturulmuş olmam üzerine biraz düşündükten sonra şimdilik önemsememeye karar verdim. “İnceledim,” diyerek çantamdan dosyayı çıkardım. “Karıyla ilgili bilgiler de vardı.”

“Eee?” Boş bakışları karşısında, poker masasında zorlu bir rakip olabileceğini görebiliyordum.

“Dosyayı inceledim.”

“Başka türlüünü beklemezdim.” Sandalyesinden kalkıp uzun masa boyunca yürüyerek hemen yanımda sandalyeye yaslandı. “Yorgun görünüyorsun.”

Sabahki makyajıma ekstra özen göstermiş olduğum için kendime kızarak yüzümü ekşittim. “Teşekkürler.”

“Kötü manada söylemedim,” derken hafiften derinleşen sesi, takside bütün sıcaklığıyla bana eğilip belli belirsiz kolonya kokusunu içime çekebileceğim şekilde hırıltılı bir sesle konuşmasını hatırlatıyordu. Boynuma kondurduğu öpücüğe anında tav olmuştum.

Anıları aklımdan kovdum. “Eh, yorgunum. Sabahın köründe toplantılar insanı bu hale getiriyor.”

Dudağının kıyısı seğirse de gülümsemedi. Ardından Gabbe’in dosyasını alıp sayfalarını yavaşça gözden geçirirken dosyanın üzerinden bana baktı. “Ne düşünüyorsun?”

Bütün içtenliğimle cevap verdim. “Kaybın göz önüne alınsa, yerinde olsam yataktan bile çıkabileceğimden emin değilim.”

Dosyaya baktıktan sonra yavaşça yanına bıraktı. “Yataktan çıkmamı sağlayan tek şey işim oldu Dr. Moore,” diyerek kararlı gözlerini bana çevirdi. “İş ve birkaç nadir istisna.”

Ağzımı açmaya korkuyordum. Daha önce hiçbir müşterim beni cezbetmemişti. Bu yeni ve tehlikeli bir mıntıkaydı. Bedenlerimizin ne kadar uyumlu olduğunu test etmiş, birlikte nefes nefese kalmış, orgazm çılgınlıklarımızı duymuş, göğüs göğseyken deli gibi atan kalplerimizi hissetmiştik.

Normal bir senaryoda bana yanaştığı anda kendimi ona teslim ederdim. Bunun yerine genzimi temizleyip tehlikeli mıntıkanın etrafından dolaştım. “Randall Thompson’ı niye temsil ediyorsun?”

Masanın kenarını kavradı. “Masum olduğuna inanıyorum.”
“Neden?”

“İşte bunu kanıtlamak için sana ihtiyacım var.” Başıyla dosyayı işaret etti. “Kişisel psikolojik esenliğimle ilgili endişeler dışında Gabe’in katiliyle ilgili herhangi bir görüşün var mı?”

“Soruma cevap vermiyorsun. Jüriyi adamın masumiyetine nasıl inandıracağını sormadım. Neden onun masum olduğuna inandığını öğrenmek istiyorum.”

“İnsan sarraflığından para kazanıyorum Dr. Moore. Bu konuda farklı sayılmayız,” diye gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu.

“Hayır,” diyerek başımı iki yana salladım. “Sen anlattığın hikâyeye inandırmak için insanları manipüle ederek para kazanıyorsun. Duygularla... hatta bazen gerçeklerle oynuyorsun.”

Kıkırdadı. “Avukatlar hakkında pek iyi düşünmüyorsun. Sorun değil. Buna alışığım. Açıkçası kafa doktorları da dünyadaki en sevdiğim insanlar değil. Ben de sen de işimizi yapıyoruz.

“Şu anda sorularımı duymazdan gelen sensin. Oğlumun katili hakkında ne biliyorsun?”

Çelik gibi sesiyle haklı olabilirdi. Orada oturduğum on dakika boyunca ona hiçbir şey söylememiştim. Teorilerim vardı, ama kanıtların sadece altıda birine bakarak bir şeyden emin olmak zordu. “Diğer dosyaları görmem, davranış kalıplarını belirlemem gerekiyor. Şu anda adamın akıllı ve sabırlı olduğu dışında pek bir şey bilmiyorum. Bu adam planlıyor, dürtüsel davranmıyor.” Savunma makamındaki rolünü öğrendiğim anda aklıma gelmesi gereken bir şeyi fark ettim. “Beni tanık kürsüsüne çıkaracak mısın?”

“Kanıtları gördükten sonra ne düşündüğüne bağlı. Vardığın sonuçlar kuşkularımla örtüşürse... evet, o zaman kürsüye çıkarsın.” Gereğinden fazla gözlerime dikilen bakışları uyuşturucu gibiydi.

“Peki Randall Thompson’ın suçlu olduğunu düşünürsem?”

Espri yapmışım da haberim yokmuş gibi yarım bir kahkaha attı. “Suçlu olduğuna kanaat getirirsen, seni kürsüye çıkarmam,” diyerek Gabe’in dosyasını önüme itti. “Bu sende kalsın. Diğerlerinin kopyalarını gönderirim. Göz atma şansı bulursan Randall’la görüşme ayarlayacağım.” Doğrulduğunda pantolonunun kumaşı çıplak dizime değip geçti.

Kalkıp yüzüne baktım. “Neden ben?”

Duraksadı. “Bunu ikidir soruyorsun.”

“Son sorduğumda, oğlunun katiliyle ilgili bir psikolojik profil çıkarmamı istediğini söylemiştin. Buysa bambaşka bir şey. Çok daha büyük. Bir katili özgür bırakmak için savaşa girmiş olabilirsin. Hayatlar tehlikede.”

“Oğlumun hayatı tehlikedeydi. Onun ölümüne neden olan herkesin bunun bedelini ödemesi için nefesim yettiğince çalışacağım.”

Ateş saçan gözlerindeki nefret karşısında gerilemek zorun-

da kaldım. “Seninle yattık,” diye hatırlattım sonunda. “Mahkemede tanıklığımı iptal ettirmek için bunu kullanabilirler. Seni böyle bir riske atmayacak başka psikiyatristler var.”

“Yattığımızı kimse öğrenmeyecek, çünkü kimseye söylemedim,” derken beni süzüyordu. “Sen?”

“Bir arkadaşına söyledim,” dedim itirafımın utancıyla kızarak.

“Arkadaşına güveniyor musun?”

“Evet.”

Omuz silkti. “O zaman sorun yok.”

Sorun vardı. Bu doğru değildi, bilakis denklemde bir hata vardı. Robert, Randall’ı savunacaktı. Gabe öleli sadece dokuz ay olmuştu. Bense adamın mahremiyetini en incesine kadar eşelerken cinsel çekimle savaşıyordum. Işıksız bir çevreolunda direksiyonu kilitlenerek şarampole yuvarlanan bir araba gibiydik. Emniyet kemerimi takabilir, uzun farları açabilirdim, ama direksiyonu kıramıyor, kapıyı açıp kendimi dışarı atamıyordum.

Belalı bir cismin yaklaştığı kesindi... ve bunun nasıl bir şey olabileceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

BÖLÜM 20

Nita, verandaya sessizce çıkıp kapıyı çekmeye hazırlanan oğlunu fark edip seslendi. “Scott!”

Delikanlının yüzünde bir suçluluk ifadesi görünüp kayboldu, hemen ardından sıkkın ergen maskesi ortaya çıktı. “Selam.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Biraz arabayla dolaşacağım. Belki okula uğrarım.”

Beverly High Lisesi. Kaçırıldığı yer.

Artık derslere girmediği için okulu her hafta ev ödevlerini özür dilercesine özel ders teklifleri eşliğinde eve gönderiyordu. Yönetim özür diliyordu, çünkü bu işi içlerinden biri yapmıştı. Öğretmen odasında çörek yiyen adam, oğlunun kaburgalarında sigara söndürmüş, çırlıçıplak yatağa bağlamış, günlerce tecavüz etmişti.

“Ben götürürüm,” deyip çantasını omzuna atarak kapıyı geçebileceği kadar araladı.

“Ah, hiç gerek yok. Susan’ın geleceğini söylememiş miydin?” diyen oğlu önüne geçti.

“Kalmama gerek yok,” dedi Nita oğlunun endişesini boşa çıkararak. Susan on yıldır temizliğe gelen kadındı, o yüzden

neler yapılması gerektiğini biliyordu. Yine de salondaki tavan pervanesinin tozunu alması için mesaj atsa iyi olurdu.

“Anne, kendim gidebilirim,” dedi Scott arabasının anahtarını sallayarak.

Nita anahtarın kasada kilitli olduğuna yemin edebilirdi. “Akü boş,” diye itiraz etti. “Aylardır arabayı kullanmadın.”

“Dün babam yenisini taktı.”

Lanet olası George. Scott’ın araba kullanmasını istemediğini kocası çok iyi biliyordu, çünkü Nita buna henüz hazır değildi. Oğlunun arabaya binip bir daha geri gelmeyebileceği düşüncesine katlanamıyordu. “Zaten markete gitmem gerekiyor,” diyerek dirseğiyle kapıyı itti. “Bu akşam meyveli pizza yapacağım. En sevdiğinden. Çilekli ve mangolu. Okuldan sonra markete uğrayabiliriz.”

“Anne. Dur.”

Gözlerine bakarken Nita oğlunun yanında gitmesine izin vermesi için bakışlarıyla adeta yakarıyordu. Scott’ın okula gitmesine gerek yoktu. Haftaya... ya da daha sonraki bir hafta okula gidebilirdi. Yüreğini yumruk gibi sıkarak korkuyu yenmek için Nita’nın birkaç güne daha ihtiyacı vardı.

“Seni seviyorum, ama birkaç saatliğine evden çıkıp normal biri gibi hissetmek istiyorum, tamam mı? Refakatçiye ihtiyacım yok.”

“Arabandan inmeyeceğine söz ver,” dedi Nita çaresizce. “Arabayla dolaş. Lastiğin patlar ya da motor bozulursa...”

“Arabadan inmeyeceğim,” derken Scott nazikçe onu içeri soktu. “Birkaç saate dönerim.”

“Bir saat,” diye üsteledi Nita. “Okul on dakikalık mesafede. Bir saat yeter de artar bile.”

Scott homurdandı. “Peki.”

“Seni seviyorum.”

Delikanlının gülümsemesi neredeyse eski günleri hatırlatıyordu. “Ben de seni anne.”

Nita oğlunun uzun adımlarla en uçtaki garaja yürümesini seyretti. Aslında hediye olarak ona Volvo sedan almaları daha iyi olurdu. Araç güvenlik açısından beş yıldızdı. Gerçi henüz geç değildi. Daha önceki gün araştırmıştı. Bu araba her an takla atabilirdi. Hele o devasa tekerlekler? Ağırlık merkezi fazlasıyla dengesizdi. Aracın görüş alanı berbattı. Scott radyoyu bangır bangır inletiyordu. Yüksek sesle müzik dinlemek güvenli değildi. Oğlu korna seslerini ya da uyarmak için bağırان birini duyamazdı.

Gürültülü dizel motor kükreyerek çalışmaya başladığında, George'un depoyu doldurup doldurmadığını merak etti. Yaşadıkları bölgede benzin istasyonları güvenliydi, ama Scott arka yollardan gelip izbe bir yerde durursa...

"Korkma artık," diyen George arkasından beline sarıldı. "Bu bakışı çok iyi biliyorum."

Nita kıpırdamadan Scott'ın uzaklaşmasını seyretti. "Arabaya yeni akü taktığına inanamıyorum. Tek başına arabayla evden uzak olması..."

"Gizlice kaçıp bozuk aküyle bir yerlerde kalmasını mı istedin?" diye homurdandı kocası. "Nita, oğlumuzun başına artık bir şey gelmeyeceğine inanman gerekiyor."

Oğlu motoru öttürerek uzaklaşırken kocasının kollarından kurtulup hızlı adımlarla çalışma odasına yöneldi ve arkasından seslenilmesine aldırmandan masasına oturup dizüstü bilgisayarının düğmesine bastı. Ardından açılmasını sabırsızlıkla beklerken saçlarını sıkı bir şekilde at kuyruğu yaptı. Sonunda tarayıcıyı açarak çevrimiçi takip yapan bir web sitesine girdi ve haritada mavi, kırmızı ve yeşil noktalar belirince rahatlayıp nefesini saldı.

Scott'ın aracında bir takip cihazı vardı. Telefonuna da bir aplikasyon yüklenmişti. Telefonu yeni almışlardı. Eskisi kaçırıldığı akşam yanındaki futbol çantasında öylece duruyordu.

Yedek telefona, en sevdiği ayakkabılarının tabanına, bisikletinin selesine, sırt çantasına ve cüzdanına yerleştirdiği takip çipleri için Nita hiçbir masraftan kaçınmamıştı.

Oğlunu bir daha kaybetmeyecekti. İçinden yavaşça ona kadar sayıp sakinleşmek için derin nefesler alarak noktalardan oluşan kümenin liseye doğru ilerleyişini izliyordu.

Bir saat sorun değildi. Onu yazılımdan izleyebilir, bir şey olursa polisi arayabilir, oğlu döndüğünde bu stresli olayı kimyasal bir mutluluk denizinde boğmak için yeterince Xanax yutabilirdi.

“Nita.” George kapıda belirdi.

Scott’ın geri döndüğü sabah kocası metresinin evindeydi. Nita oğullarının ortadan kayboluşunun üstesinden kendini kedere boğarak, kocasıysa kendini başka bir kadının kollarına atarak gelmişti. Nita böyle yaptığı için kocasını suçlamıyordu. Birinin hayatlarını devam ettirmesi, parayı, faturaları ve personeli yönetmesi gerekiyordu. Ve George bunları eksiksiz yapmıştı. Scott eve döndüğünden beri kocası evdeydi, artık giysilerinde başka kadın kokusu yoktu, hatta gecenin bir yarısı evden çıkmasını gerektiren acil durumlar çoktan unutulmuştu.

“Hadi bahçede oturalım. Hava çok güzel.”

“Yapamam.” Nita uydu görüntüsüne geçmek için butona tıkladığında, fırladığı andıran noktalar yavaşça merkeze oturdu.

“Scott’a bir şey olmayacak. O sadece...”

“Neden George?” Nita başını ekrandan kaldırıp kocasına baktı. “Neden sorun olmayacak? Kocaman adam olduğu için mi? Oğlumuz kocaman adam olmasına rağmen kaçırıldı. Nezih bir semtte yaşadığımız için mi? Okulu on dakikalık mesafede!”

“Randall Thompson tutuklandı,” dedi George nazikçe. “Şu anda içeride. Scott güvende.”

Bu sözler aptalcaydı. Scott güvende değildi ve en çıldırtıcı olanı Nita’nın onu korumak için hiçbir şey yapamamasıydı.

Oğlu evde ve dışarıda güvende değildi... ki bunun farkında olmadığı mutlu günlerde hayat çok daha kolaydı.

George bir şeyler mırıldanıp gidince çalışma odasının sesizliğinde ekranı dolduran uydu görüntüsünü izlemeye devam etti. Hareket eden noktaları yaklaştırıp gözlerini kısıtığında Scott'ın neden Santa Monica'nın güneyine gittiğini merak ediyordu. Okul tam tersi yöndeydi. Tam arayacaktı ki kendini tuttu. Paranoyakça korkularının farkında olmayabilirdi, ama her hareketini takip ettiği düşüncesi bile oğlunu delirtebilirdi.

Bunun yerine yazılım üzerinden Scott'ın telefonunu kontrol etti. Şarjı vardı. Lokasyon bilgisi açıktı. *Sorun yaşamayacak*, diye geçirdi içinden. Oğlu arabayla dolaşıyordu. Zaten okula gitmek için iyi bir nedeni de yoktu. Muhtemelen Westwood Bulvarındaki arabadan sipariş alan hamburgerciye gidiyordu. Hasır platformlarını fırlatıp ayaklarını masanın altında tuttuğu küçük ayaklığa bastırarak kendini sımsıkı tuttuğu fareyi bırakmaya zorladı.

Endişeleri sağlıklı değildi. George ve terapisti öyle diyordu. Olasılıklar ve tehlikelere olan takıntısı onu duygusal olarak tüketiyordu. Hem Netflix'te seyrettiği bir belgeselden sonra mıknaıslama gurusuna dönüşen Nan Singletary'ye göre, bir şeyi sürekli hayal ederek beklentiye girmek, olayları tetikleme riski taşıyordu. Bunu duyan Nita onunla ilişkisini hemen kesmişti, çünkü Scott'ın başına gelebilecek tehlikeleri düşünmemesi imkânsızdı ve düşünceleriyle olası bir olayı tetiklediği için suçluluk hissedecek halde değildi.

Scott'ın aracı güneyden doğuya döndü. Sepulveda, Venice... sonra konutların olduğu bir sokağa girip orta bir yerde park etti.

Nita gözünü ekrandan ayırmıyor, Scott arabadan inip telefonu ile uzaklaşmasını bekleyerek yanıp sönen noktaları dikkatle izliyordu. Noktalar bir dakika boyunca bir yere kıpırdamadı. Ardından iki dakika geçti.

Saati kontrol ederek aklına yazdı. Belki oğlu mesaj yazmak için durmuştu. Belki evi arayacaktı. Belki GPS hata vermişti ve eve dönmek için nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Nefesini kontrollü bir şekilde yavaşça saldı. Paniklemeye gerek yoktu. Scott uzun süre orada kalırsa, her an arayabilirdi.

Noktalar yeşilden mora dönüşünce kaşları çatıldı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Lokasyon bilgisi arama sırasında devre dışı.

Scott telefonla konuşuyordu.

Rahatlayarak nefes aldı. Oğlu telefonla konuşuyordu ve güvenlik açısından arabasını kenara çekmişti. Yıllardır ona araba sürerken telefonla konuşmamasını söylemiş, sözlerine asla kulak asılmadığını düşünmüştü. Sonuçta kendisi de George da bu kuralı genellikle umursamazdı.

Mor nokta yeşile döndükten sonra Scott arabadan uzaklaştı ve aniden sola, ardından tekrar sağa döndü. Sanki sokakta volta atıyordu. Bir süre sonra nokta tekrar araca döndü.

Nita kaşlarını çatarak oğlunun arama kayıtlarına göz attı.

Sadece az önceki arama görünüyordu ve aradığı numarayı tanıımıyordu. Dahası görüşme bir dakikadan az sürmüştü.

Numarayı aramayı düşündü, sonra önce internetten araştırmaya karar verdi. Sonuç sayfası yüklenirken Scott'ın arabası sonunda harekete geçtiğinde ekrandaki noktalar sokakta U dönüşü yaptı.

Tuhaftı. Numara San Diego'daki bir emlak şirketine aitti. Aklına aniden bir şey gelince, arabanın park ettiği yeri araştırdı. Şirketin web sitesinde 22 Terrace Drive adresindeki satılık evin ilanı görülebiliyordu. Scott herhalde bahçedeki tabelayı görüp aramıştı.

Bu kadarını anlamayı başardığı için zafer duygusuyla başını salladı. Ama... neden? Neden bu rastgele sokakta bu ilginç görüşme yapılmıştı? Yoksa Scott ev mi satın almak istiyordu?

İkinci düşüncesi saçmaydı. Oğlu henüz on yedi yaşındaydı ve Nita'ya göre daha en az üç yıl aynı çatı altında yaşayacaklardı. Üstelik bir işi olmadığı için annesi ya da babası kefil olmadan Scott banka kredisi alamazdı.

Eh, bu durumda geriye sadece gelişigüzel bir girişim olduğu teorisi kalıyordu, ama teori delik deşikti. Bahçede güzel bir kız görmediyse, Scott satılık evlere dikkat etmek şöyle dursun, emlak şirketini aramayı bile akıl edemezdi.

Takip yazılımına göz attı. Oğlu eve dönüş yolundaydı.

George elinde soğutulmuş bir kadeh şarapla içeri girip, "Sana getirdim," diyerek yaklaşırken hemen arama motorunu kapattı. Kocasını kadehi uzatınca da minnettar bir gülümsemeyle ona bakıp şarabını yudumladı. "Teşekkürler."

"Scott'ın arabasıyla ilgili arkandan iş çevirdiğim için özür dilerim."

"Sadece deponun dolu olduğunu söyle, yeter."

"Doldurdum," diyen George içini rahatlatırcasına omzunu sıktı. "O iyi olacak Nita."

Başını sallayıp kocasının kolunu omzuna dolamasına izin verdi. George'un emlak şirketi meselesini bilmesine gerek yoktu. Henüz gerekmiyordu. Nita'nın önce oğullarının ne işler peşinde olduğunu anlaması lazımdı.

BÖLÜM 21

Son iki günümü ölüm dosyalarına gömülerek geçirmiştim.

Gerçek Kanlı Yürek Katiliyse, Randall Thompson altı genci öldürmüştü ve yedinci kurban kaçmıştı. Görevim KY Katiliyle ilgili bilgiler üzerinden bağımsız bir değerlendirme çıkarmaktı ki bu da Randall Thompson'la ilgili bildiğim her şeyi unutup profile tarafsız yaklaşmamı gerektiriyordu.

Elimdeki bilgilerle bunun kolay olması gerekirdi. Her cinayetle ilgili bilgilerle dolu dosyalar elimin altındaydı. Yüksek lisans günlerimden beri elimde bu kadar çok veri olmamıştı.

Ofisimde Meredith'in odasına bakan duvara baktım. Duvardaki iki çerçeveli posterini indirip iki kişilik kanepeye dayamış, böylece çalışabileceğim geniş bir alana sahip olmuştum. Bir tebeşir parçasıyla koyu yeşil duvarı, her biri yaklaşık iki metre genişliğinde üç sütuna bölmüştüm. İlk sütunun tepesinde *Olay Yerleri* yazıyordu. İkincisinde *Kurbanlar*. Üçüncüsünü *Şüpheliler* için ayırmıştım.

Her bir sütunu teker teker inceledim.

Her seri katilinin bir *nedeni* vardı. Bazıları şiddet dürtülerini kontrol edemezdi. Her insani etkileşim onlar için bir riskti ve

sonunda pes edene kadar bu risklerle savaşıır, dürtülerine teslim olduktan sonra bir tür sıfırlanma yaşayarak hayatlarına devam ederlerdi. Cinayet, tekrar karınları acıkana kadar bir süreliğine tok kalmalarını sağlayan bir öğün gibiydi. Bu tip katiller genellikle özensiz olur, uygun şartlarda suç işlerlerdi ve kurban seçimlerinde genellikle öngörülebilir davranmazlardı.

Diğerleri insanları önemsemeyen sosyopatlardı. Zevk için değil, bir çözüm elde etmek için öldürürlerdi. Yollarına çıkan ya da hayatlarında sıkıntıya neden olan birini, sivrisinekle başa çıktıkları gibi öldürür, bir fiskeyle kenara fırlatıp hayatlarına devam eder, üzülmez, pişman olmaz, zevk almaz ya da eylemlerinin sonuçları yüzünden temizlik gerekmedikçe tekrar öldürmeyi düşünmezlerdi.

Bir de ilgi manyakları vardı. Bunlar cinayetten gelen güç patlamasından zevk alır, medyanın cinayetin üzerine atlamasını, ailelerin ağlamasını, kendilerinden korkulmasını isterlerdi. Kötü şöhret merakı, polisle kedi-fare oyunu, herkesten zeki oldukları inancı... Bu katiller genellikle herkesin sevdiği nazik ve yardımcı komşulardı. Kimse onların birine zarar verebileceğine inanamazdı. O yüzden cinayetlerini ortalık yerde sergiler, medya ilgisi ve efsane olma statüsü doğrultusunda öldürme kararı verirlerdi.

İlk adım benim için basitti. Önce bütün bilgileri toplamış, sonra cinayetlerin ortak özelliklerini ve detaylarını saptamıştım.

Özellikle *Kurbanlar* kategorisinde bir sürü ortak nokta vardı. Dosyaları tek tek incelemiş, sütunlara detayları yazıp fotoğrafları yapıştırmış, düzgün beyaz yazı ve görsellerden bir deniz oluşturmuştum. Kurbanlar seri üretimden çıkmış gibiydi. Yedi lise öğrencisi de atletik ve ince yapılıydı, yakışıklı ve beyazdı, popüler, zengin ve sevilen çocuklardı. Gittikleri saygın lisele- rin çapkınları sayılırlardı. Suç profili açısından bu özellikler,

güvenli bölgelerde yaşadıkları ve tehlikeli işlere karışmadıkları için düşük riskli kurbanlara işaret ediyordu. Bu çocuklar okullarında zorbalık yapmamış, uyuşturucu işine bulaşmamış, çetelere katılmamıştı. Düşmanları olduğu söylenemezdi.

Öte yandan kurbanların farklı okullardan kaçırılmış olması planlama yapıldığına işaret ediyordu. Katil muhtemelen kaçırmadan önce kurbanlarını takip ederek akranları arasından özenle seçmişti.

Gözlerimi duvardaki bilgilerde dolaştırdım. Her şey başta fazlasıyla düzgün görünüyordu, ama her şeyi okuduktan sonra bütün bilgilerin birbirinden ne kadar kopuk olduğu fark edilebiliyordu. Yine de ilerleme kaydetmiş, yüzeysel bir taramanın ardından kronolojik sıralamayla her cinayetin derinlerine dalmıştım. Ve üçüncü kurbanda artık kalıplar belirmeye başlamıştı.

Çayımдан bir yudum alıp iki numaralı kurban olan Travis Patterson'ın resmine baktım.

Çocuklar umuma açık yerlerden, hep dışarıdayken, genellikle de otoparklardan kaçırılmıştı. Cinayetlerin hiçbirini kaçırma olayının yaşandığı yerde işlenmemişti. Bulmacanın en rahatsız edici parçası olarak KY Katili kaçırdığı gençleri başka bir yere götürmüş, altı ila sekiz hafta esir tutmuş, öldürdükten sonra cesetleri bambaşka bir yere bırakmıştı.

Üç ayrı yer riskli işti, çünkü her birinde DNA transferi ve yakalanma olasılığı artıyordu. Kaçırdığı birini iki ayrı yere taşımak kameralara yakalanmak, araba kazasına karışmak ya da kurbanın kaçmasına açık kapı bırakmak gibi riskler taşıyordu.

Ve delikanlıların arketipinde katili tetikleyen son derece kişisel bir şeyler olmalıydı. Hipotezim, katilin travmatik geçen lise yılları nedeniyle zihinsel gelişimini tamamlayamamış olmasıydı. En olası ve basit teori, kurban profiline çok benzeyen bir delikanlı tarafından zorbalığa uğramış olması ihtimaliydi. Yaptığı işkencelerin cinsel doğası, muhtemelen zorbalık yapan

kişi tarafından tacize ya da tecavüze uğradığına işaret ediyordu. Belki de bu kişiye âşıktı ya da onu seksi buluyordu. Böyle bir ilgi beslenebilir ya da reddedilebilirdi. Her halükârda bu durum, nefrete ya da yetersizlik duygusuna yol açardı ki bu da zaman içinde büyüyerek sonunda cinayetlerin kıvılcımını çakmış olabilirdi.

Ofis kapım açıldığında Meredith başını uzattı. “Yoğun musun?”

“Sadece kafam yoğun,” diye kanepeye oturup ayağımı altına aldım.

“Çikolata getirmiştim.”

“O zaman hoş gelmişsin,” diyerek elimle yan minderi dövdüm. “Kapıyı kapatıver.”

“Gizli işler ha?” diye içeri girdiğinde duvardaki notları görünce kalakaldı. “Vay canına. Müşteriler buna nasıl tepki veriyor?” derken başıyla duvarı işaret edip M&M paketini bana uzattı.

“Bu hafta hepsiyle toplantı odasında görüşeceğim,” dedim, parlak renkli çikolatalı drajeleri avcuma dökerken.

“İyi fikir. Ama bu duvar biraz ürkütücü olmuş,” dedi gözünü notlardan alamadan.

“Ne görüyorsun?” diye gerinip omuzlarımı gevşetebilme umuduyla boynumu ovaladım. “Artık her şeyi çifte görmeye başladım.”

“Hadi ama,” diye kıkırdadı. “Böyle şeylere bayılırsın. Üstelik dosyalar elinde?” Yeşil dosya yığınınına göz attı. “Orgazm çığlıkları atmadığına şaşıyorum.”

Kaba esprisine gülmeden edemedim. “Zevk almıyorum, ama evet... büyük bir olay. İçinde olmak ve dosyalara göz atabilmek...” Başımı iki yana salladım. “Doktorluğu bırakıp polisliğe heves etmeme neden oluyor.”

“Cidden mi?” diye kuşkulu bir bakış fırlattı. “Bir yılda kazandığın parayı hatırlatmama gerek var mı?”

İnledim. “Para her şey değil. Yine de...” Kabul etmekten başka çarem yoktu. “Haklısın. Ciddi bir olasılıktan değil, sadece bir hevesten bahsediyordum.”

“Doğru yerdesin,” diye karşılık verdi. “Danışmanlık iki dünya arasındaki en iyi konum,” derken hâlâ duvarı inceliyordu. “Olay yeri sütunu ne?”

“Kanıt ve otopsiler hakkında bildiğim her şey. Normalde bu kadar bilgi olmaz, ama bu durumda her bir otopsi raporu çocukların esir tutuldukları zamanı ortaya koyuyor.”

“Nasıl yani?”

Eğilip yığının arasından Noah Watkins’in dosyasını aldım, ama Meredith’e vermeden önce sormam gerekiyordu. “Öğle yemeği yedin mi?”

“Sadece bir gofret yedim. Ama merak etme,” diye karnına bir şaplak indirdi. “Midem çelik gibidir.”

Dosyayı açtım. “Saç örnekleri üzerinde yapılan kimyasal testlerinden, esir tutulduğu sekiz hafta boyunca düzenli bir şekilde uyuşturulduğu anlaşıyor. Bu arada Noah, katilin en uzun süre tuttuğu kurban. Katil esaret süresini kısaltmaya başlamış. Ya her seferinde cinayet işleme arzusu artıyor ya da istediğini daha erken ele geçiriyor.”

“Tanrım.” Meredith uzanıp bir olay yeri fotoğrafını aldı. “Hepsi böyle mi bulunmuş?”

“Evet,” derken başımı çevirdim. Özellikle Noah’ın paramparça cesedini görmeye hâlâ dayanamıyordum.

“Her cinayet aynı mı?”

“Hemen hemen. Kollar ve bacaklar iki yana açık, cinsel organlar kesilmiş, göğse bir kalp kazınmış...” Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Ve her seferinde bir serçe parmak kesilmiş. Bazen parmak sayısı artıyor, ama serçe parmak sabit.”

“Öyleyse neden Serçe Parmak Katili dememişler ki?” diye sordu

“Bu detayı basından özellikle saklamışlar.”

Meredith biraz düşündü. “Yani adam bir parmağı ve penisi kendine saklıyor?”

Başımı iki yana salladım. “Cinsel organlar, öylesine fırlatılmış gibi başka bir yerde bulunmuş.”

“Uf.” Meredith fotoğrafı geri verdi. “Bu ne anlama geliyor?”

“Seks terapisti sensin. Sen söyle.”

“Penis çocuklar canlıyken mi kesilmiş?”

“Bütün parçalama işlemi ölüm sonrası gerçekleşmiş. Sadece kalp canlı oldukları sırada göğüslerine kazınmış.”

“Peki nasıl ölmüşler?”

“Boğazlanma. Kurbanların yaşadıkları düşünülürse, ölümlerde gecikmiş bir merhamet söz konusu.” Cesetlerdeki işkence izlerini anlattım. Sigara yanıkları, morluklar, penetrasyon sonucu anal yırtılma, kelepçe izleri...

Kaşlarını çattı. “Kurbanlar kaçırılmadan önce cinsel deneyim sahibi miydi?”

Duraksadım. “Bilmiyorum. Şimdiye kadar dosyalarda buna dair hiçbir şey görmedim. Neden sordun?”

Başını iki yana salladı. “Bilmem. Sadece davranış kalıbının bir parçası olup olmadığını merak ettim.”

“Bakmaya değer,” diyerek dikkatimi duvara çevirdim. “Başka?”

Nefesini saldı. “Ölüm sonrası cinsel organ kesme, esir tutma süresince işkence ve penetrasyon... Bilmiyorum. Kaçan çocuk... Seth? Scott?”

“Scott. Scott Harden.”

Başını salladı. “Onun ne söylediğine bakman gerekiyor. Kaçıran kişi onu bir kalıba sokmak istemiş miydi? Beslemiş miydi? Sonrasında bakımıyla ilgilenmiş miydi? Bir saniye...” Pişmanlıkla başını yine iki yana salladı.

“Ne oldu?”

“Savunma makamı tarafından tutulduğunu unutmuşum. Scott’ın ifadesini kullanamazsın. İçerideki adamın katil olduğunu söylüyorsa ve o adam da masum olduğunu iddia ediyorsa... Scott’ın ne dediğinin bir önemi var mı? Ya doğru söylüyordur ve adam suçludur... ya da yalan söylüyordur ve onu dinlemek zaman kaybı olacaktır.”

Haklıydı. Scott’la ilgili bildiğim her şeyi göz ardı etmem gerekiyordu. “Galiba ben de zamanımı boşa harcıyorum.”

“Evet, ama hem parasını alıyorsun hem de her saniyesine bayılıyorsun,” diye omuz silkti. “Otopsi fotoğrafları, psikolojik profiller? Ay lütfen yani. Cennette sayılırsın.”

Sırıttım. “Pekala, suçüstü yakalandım. Bundan zevk almam ne kadar kötü?”

“Çok kötü. Öte yandan dün gece yeni müşterimi hayal ederek mastürbasyon yaptım, o yüzden ikimiz de cehennemliğiz.” Sonunda tekrar duvara baktı. “Pekala... sen ne düşünüyorsun?”

“Bilemiyorum...” dedim usulca. “Katil her kimse, üç kişiye bedel ruhsal soruna sahip. Dikkat çekmek ya da dikkatimizi dağıtmak için ölümleri sahneleyerek kasten yanıltıcı işaretler bırakmış olabileceği gerçeği de aklıma gelmedi değil.”

Meredith bunu düşündü. “Sence cinsel organın kesilmesi ve göğse kazınan kalp göstermelik olabilir mi?” diyerek sonunda kanepede bana doğru döndü.

“Kalp kesinlikle bir kartvizit,” diye doğruladım. “Ünlü olmak, bütün cinayetleri sahiplenmek istiyor. Geri kalanı...” Derin bir iç çektim. “Tutarsızlıklarla dolu.” Düşüncelerimi toplamaya çalıştım. “Cinayet için standart psikolojik destekler ve içsel motifler söz konusu,” diyerek çikolatayı işaret ettim. “Çikolata gibi. Neden çikolata yemek istiyorsun?”

“Çünkü tadı çok güzel,” diye oyuna katıldı.

“Çikolatayı bu yüzden istediğini düşünüyorsun. Bu soru sorulduğunda herkes aynı cevabı verir, ama...”

“Gizli tetikleyiciler,” diye sözümü kesti. “Canım şeker istediği için çikolata yiyorum. Sen tadını sevdiğin için yiyorsun. Jacob atıştırma alışkanlığı yüzünden, annem kaygıları yüzünden dopamine ihtiyaç duyduğu için yiyor.”

“Aynen,” dedim. “İnsanlar da farklı nedenlerle öldürür. Çoğunlukla zevk başroldedir, ama zevkin çeşitli türleri var. Esir tutma süresi bende kurban üzerindeki üstünlük duygusunu uzatmaktan zevk alan kontrol odaklı biri izlenimi yaratıyor. Bağlama, tecavüz, çıplaklık... Akla seksi getiriyor, ama asıl mesele daha çok kurbanın çaresiz hissetmesini sağlamak. Böylece katil kontrolün daha çok kendisinde olduğunu hissediyor.”

“Çikolata bağlantısını anlayamıyorum.”

“Açıklayacağım. KY cinayetlerinde ölümün kendisi neredeyse merhametli sayılır. Hızlı bir ölüm. Bayılıp ölene kadar kurbanlarını boğazlıyor. Zevkli bir eylem ve amaç... Çikolatayı aç olduğum için yiyorum ve tadını başka seçeneklerden daha çok seviyorum.” Başımın sehpa yarısı yenmiş halde duran paketi işaret ettim. “Katiller, öldürme fikrini alternatifinden daha çok hoş buldukları için öldürüyorlar. Oysa bu cinayetlerin kronolojisi...” Elimi sallayarak dosya, not kâğıdı ve resimlerden oluşan denizi gösterdim. “Ölüm ani ve hızlı. Neredeyse üstünde durulmaması gereken bir olay. Öldürme eyleminde sanki hiç zevk yok. Bu da bana tetikleyici unsurun, kurbandan sıkılıp bir sonraki aşamaya... yani medya ilgisi için cesedi sergileme aşamasına geçmek olduğunu düşündürüyor.”

“Ya da belki katil sadece dallamalık yapıyordur,” diye gülmüsedim Meredith.

Yorumu duymazdan geldim. “Ölüm olayı son cinayetle birlikte değişti. Diğerleri çabuk ve nazikçe ölürken Gabe Kavin öyle ölmedi.”

Arkadaşımın gülümsemesi soldu. “Ne demek istiyorsun?”

Öne eğildim. “İlk beşi... boğazlanmıştı. Ama havasızlıktan ölmüş olsa da Gabe Kavin boğazlanmamıştı.”

“Ne? Suda mı boğulmuş?”

“Yüzüne su dökülerek boğulmuş.”

Meredith irkildi. “CIA işkencesi gibi mi?”

“Evet. Son derece acılı bir ölüm. Kurbanın yüzü bir kumaşla örtülüyken yavaş yavaş su dökülür. Ölüm uzun sürer. Muhtemelen çok yavaş ölürsün. İyi de... neden?” Duvarda Noah Watkins’in fotoğrafının yanındaki fotoğrafa baktım. “Gabe Kavın’i farklı kılan neydi?”

Kapım sertçe tıklandığında ikimiz birden sıçradık. Çok geçmeden Jacob başını içeri uzattı. “Meredith, dört randevun geldi.”

“Hemen geliyorum,” diyen arkadaşım ayağa kalkarken dosya yığınının bakıyordu. “En azından son iki gündür neler yaptığını artık biliyorum. Avukatla ne zaman görüşeceksin?”

“Bu akşam,” diyerek saatime göz attım. “Saat beşte. Ofisi şehir merkezinde, o yüzden trafiğe kalmamak için birazdan çıkacağım.”

“Hı-hı,” dedi her zamanki hınzırlığıyla. “Chanel takım, çorapsız bacaklar... Annem seninle gurur duyardı.”

Annesi bir zamanlar Los Angeles’ın adı çıkmış madamlarından biriydi, o yüzden bu sözleri iltifat olarak kabul ettim. “Öyle bir toplantı değil.”

Ağızına kırmızı bir draje attı. “Yine de etek kolay kalkacak cinsten... Sutyenin önden mi kancalı?”

İmayı duymazdan gelip boş çay fincanımı aldım. “Hatırlat da bir daha sana seks hayatımdan bahsetmeyeyim.”

“Hah! Tatlım, senin seks hayatın yok. Yaşadığın sessiz bir odada salınan osuruktan ibaretti, o yüzden ortalık fena koktu. İnan bana, benimki gibi bir seks hayatın olsaydı, hâlâ o adamı düşünmez, başka bir kaslı dildoyla yoluna devam eder, onu anında unuturdun.”

“Lütfen tutku dolu bir geceyi bir osurukla karşılaştırma. Ve

hâlâ onu düşündüğüm falan yok. En azından romantik olarak düşünmüyorum.”

Bilgiç bir tavırla sırıttı. “Ah canım benim... Sen katilleri, bense cinsel açlık çeken müşterileri tanıyorum. Kesinlikle onu düşünüyorsun ve bunda yanlış hiçbir şey yok.” Parmağını bana doğrulttu. “Sadece açlığı iyi yemekle karıştırma.”

Robert Kavın iyi yemekti. Aç olabilirdim, ama adam zevk ustasıydı. Cevabımı yutup masamın arkasına geçtim. “Jacob’a birazdan çıkacağımı söyler misin? Belki çıkmadan önce bana ihtiyacı vardır.”

“Söylerim,” diyerek boş paketi elinde top yaparken dosya yığınınına baktı. “İyi şanslar.”

O gidene kadar bekledim, sonra çekmecemi açarak yedek çorabımın paketini uzun uzun inceledim, ardından çekmeceyi kapattım.

Yaşadığımız gece gürültülü bir osuruk *değildi*. Sadece saçmaydı.

BÖLÜM 22

Ofisim asabi koğuşa benziyordu. Robert'ın ofisiyse çok düzenliydi. Çantamı özel toplantı masasına bırakıp etrafıma baktım. Fazlasıyla erkeksi bir odaydı. Koyu ahşaplar, zengin renkleriyle güçlü tablolar... Bir tek duvarda hayvan başları eksikti. Psikoanalize başlamamak için kendimi zor tutuyordum, ama dekorasyon tam anlamıyla Robert'ın baskın karakterini belirleyecek şekilde mıntıkasını belli etmek üzere duvara işeyen bir köpeğin işine benziyordu.

Robert telefonda alçak sesle konuşuyordu. Koltuğunu pencereye döndürmüştü. Fırsatı değerlendirip dolaşmaya başladım. Büyükçe bir toplantı masası, oturma grubu, devasa çalışma masası... Her şey açık bir statü göstergesiydi. Kitap rafının önünde mola verdiğimde hukuk kitapları yerine romanları görünce şaşırdım. Başka bir raftaki akvaryumda bir Japon balığı, açılıp kapanan bir hazine sandığının ardından boş gözlerle bana bakıyordu.

Japon balığı... İşte bu ilginçti.

“Dr. Moore.”

Dönüp baktım.

Robert telefonu kapatmış beni seyrediyordu. “Doktorumuz bugün nasıllar?”

“İyiym,” diyerek tekrar akvaryuma baktım. “Balığın var.”

“Var. Güzel bir kadın evcil hayvan edinmem gerektiğini söylemişti... Onun sözünü dinledim.”

İşini biliyordu. Acaba kaç kadına benzer cümleler kurmuştu? Düzinelerce? Yüzlerce? Tekrar ona döndüm. “*Güzel* kadınların söylediklerini hep yapar mısın?”

“Kadına bağlı.” Rahat konuşuyordu, ama yüz hatlarından yorgun olduğunu görebiliyordum. Ayağa kalkıp masanın etrafını dolaştı. “Otur lütfen. Topuklu ayakkabıların herhalde canını yakıyordur.” Kocaman deri koltuğa yerleştiğinde karşısına geçtim. “Profil nasıl gidiyor?”

“Emin değilim,” diye itiraf ettim. “Cinayetleri gözden geçirdim, şimdi kronolojik olarak her detayın üzerinden geçiyorum. Yarıladım sayılır. Üçüncü kurbandayım.”

“Noah.”

“Evet.” Kaskatı kesilen yüz hatları gerginliğini yansıtıyordu. Aslında Robert’ın psikolojik profile değil, bir yas danışmanına ihtiyacı vardı. Bir de kan, cinayet ve ölü delikanlıların korkunç fotoğraflarından milyonlarca kilometre uzak bir tatile... “Sen dosyaları inceledin mi?”

“Evet.”

“Biliyorsun, kendini gördüklerinden soyutlayamazsın. Diğer çocukların fotoğraflarına bakmak, Gabe’in ölümünü kolaylaştırmayacak.”

“Yardıma oluyor,” diye iç çekti. “Oğlunu kurtaramayan tek baba ben değilim.”

“Senin suçun değil. Bunu biliyorsun.”

“Eh, evet. Bir sürü küçük karar, her şeyi değiştirebilirdi. Kati onu görmese kaçıramazdı.”

Başımı iki yana salladım. “Yapma bunu. Kendini dövdüğün

kararların yerine niyetine bak. Şimdi bile onu korumak için elinden geleni yapıyorsun.”

Zorla gülümsedi. “Danışmana ihtiyacım yok Gwen. Öğrendiklerini bana satmana ihtiyacım yok.”

Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu, ama ona zorla terapi önerecek değildim. Hemen iş moduna geçtim. “Neyse, katille ilgili kaba bir profil çizebilecek kadar dosyaları inceledim, ama muhtemelen çalışmam bittiğinde bu profil değişecektir.”

Konunun değişmesine rahatlamış gibiydi. “Dinliyorum.”

“Sağlam temeli olan teori yöntemi duymuş muydun?”

“Hayır.”

“Verilerden yola çıkarak aynı verilerden doğan kalıplar üzerinden bir teori geliştirme yöntemidir. Her kurban için bir faktör listesi oluşturdum. Kurban, şartlar, cinayet ve kaçırma olayından ölüm anına kadar kurbanı nasıl davranıldığı... Bir de cesedin nasıl bırakıldığı.” Dikkatle onu izlerken kelimeleri özenle seçmem gerekip gerekmediğini merak ediyordum.

Kaşlarını ilgiyle çatıp başını sallayınca devam ettim. “Her cinayetle ilgili kapsamlı bir liste oluşturduğumda, cinayetler arasındaki ortak noktaları ve kalıpları, katilin tutarlılıklarını ve tutarsızlıklarını bulabilirim. Katilin kurbanları öldürme tarzında bir değişiklik var mı? Kurbanların yaşı küçülüyor mu, büyüyor mu? Daha masumlar mı? Daha tecrübesizler mi?” Omuz silktilim. “Şimdilik kurbanlar ürkütücü bir benzerlik gösteriyor. Bu kalıp katilin ya genç yaşlarına ya da geçmişindeki başka birine işaret edebilir.”

“Hangisi daha olası?”

“Geçmişinden biri,” dedim hemen. “Büyük ihtimalle geçmişte ona travmatik acılar yaşatan biri. Kurbanları uzun süre esir tutmasına bakılırsa, yaşadığı taciz muhtemelen uzun süreliydi. Yıllar bile sürmüş olabilir.”

“Tamam. Başka?”

“Olay yeri sahnelenmiş ve son derece temiz. Parmak izi, DNA, tekerlek izi ya da kanıt yok. Belli ki özenle planlanıp uygulamaya konmuş. Cesedin bulunduğu yerle cesedin hazırlanması arasındaki sürede son derece detaycı ve organize bir kişilik görüyoruz. Sabırlı ve zekâ oyunlarından hoşlanan biri. Kurbanlarını sergileyen katiller ilgi bekler ve muhtemelen seri cinayetlerini en başından planlarlar. Cinayetleriyle, zekâlarıyla övünürler. Dahası polise yakalanmayacaklarından emindirler.” Duraksadım. “Araştırma sona ermemiş olsa da katilin bu özelliklere sahip olduğu kesin.”

Etkilenmemiş gibi baktı. “Eee? Zekâ oyunları oynamayı seven küstah ve düzenli biri. Bu kattakilerin yarısı bu tarife uyuyor. Ben dahil. Umarım daha fazlası vardır.”

Daha fazlası için cinayetin ayrıntılarına girmem gerekiyordu. Yüzeysel ayrıntılar olsa da yas tutan bir babayla karşı karşıya olduğumun farkındaydım. “Katilin biseksüel ya da eşcinsel olduğunu, ama düzcinsel bir erkeğin hayatını yaşadığını ve cinsel yönelimi nedeniyle utançla kendinden nefret ettiğini düşünüyorum.”

“Bunu kurbanlarla cinsel ilişkisi temelinde mi söylüyorsunuz?” Robert soru karşısında irkilmemişti, ama *tecavüz* yerine *cinsel ilişki* demişti ve bu duygusal tepkinin ta kendisiydi.

“Evet,” dedikten sonra tereddüt ettim. “Gabe’in cinsel yönelimi neydi?”

Robert kaşlarını çatı. “Düzcinsel.”

“Emin misin?”

Koltuğunda huzursuzca kıpırdandığında rahatsız olduğu belliydi. Hatta kendini sakinleştirmeye çalıştığını görebiliyordum. Duygularını tamamen dondurma yeteneği etkileyiciydi. Bu anı yakalayıp müşterilerime öğretebilseydim, dâhi olarak övgülere boğulurdum. Öte yandan böylesi bir duygusal kontrol pek sağlıklı sayılmazdı. Kaynayan çaydanlığın buhar püskürtmesinden farksızdı.

Ellerini bacağında üst üste yerleştirdi. “Niye soruyorsun?”

“Kurbanların hepsi eşcinselse ya da eşcinselliğe eğilim gösteriyorsa, YK Katilinin neden özellikle onları seçtiği hakkında bir şeyler öğrenmiş oluruz.” Yine duraksadım. “Aynı zamanda Gabe’in ölümünün diğerlerinden neden farklı olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

İşaret parmağını dudağında gezdirdikten sonra oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. “Kuru boğulmadan bahsediyorsun.”

“Evet.” Sohbetin gidişatından nefret ediyor, özür dilemek istiyordum, ama sonuçta bu yola çıkan kendisiydi. Thompson’ı temsil etmeye devam edecekse, bu konular sürekli önüne gelecekti. “Bu öldürme yönteminde bariz bir saldırganlık var. Daha şiddetli, daha acı verici. Çok daha duygusal temelli. Kontrol kaybına işaret ediyor. Asıl soru... neden? Neden Gabe?”

“Eh, Gabe eşcinsel olduğu için değildi,” dedi kuru bir sesle. “Onu kızlardan uzak tutamıyordum. Kaçırılmadan sadece iki hafta önce kız arkadaşının hamile olması ihtimaliyle büyük bir kriz yaşamıştık...” İç çekti. “Düşünüyorum da... kız hamile olsaydı bebek şimdiye kadar doğmuş olurdu. Oğlumun gözleri, oğlumun gülümsemesi...” Sesi çatlayınca genzini temizledi.

Hızla konuyu değiştirdim. “Gabe içiyor muydu? Uyuşturucu kullanıyor muydu?”

“Alkol alıyordu, ama çok değil. Lise partilerinde falan işte. Uyuşturucuya gelince...” Yüzünü ekşitti. “Bir noktada cıgara tüttürdüğünden eminim. Daha güçlü bir uyuşturucu? Sanmıyorum. Gözüm üzerindeydi, alışkanlığı olsaydı anlardım.”

“Tamam, bu bilgi işime yarar.” Ofisimdeki kocaman soru işaretleriyle dolu notları gözümün önüne getirirken daha ne kadarını gündeme getirebileceğimi düşünüyordum. “Bir... terslik var. Henüz ne olduğunu anlayamadım.”

Meraklanmıştı, oysa emin olana kadar tek kelime etmemem gerekiyordu. “Ne tersliği?”

“Dediğim gibi. Henüz bilmiyorum. Sadece bir his. Üzerinde oynanmış bir kanıt, kayıp bir parça... ama adını koyamadığım bir şey.” Omuz silktim. “Boş bir his olabilir. Belki yanılıyorrum.”

“Belki de haklısın.”

Evet. Haklı olabilirdim. Lanet olsun, *haklıydım*. Bu işte bir terslik vardı. İki fikir arasında ne zaman bir çizgi çekmeye çalışsam, bir şeyler eksik kalıyordu. Bu eksiklik bir an önce ortaya çıksa iyi olurdu, yoksa başımda saç kalmayacaktı.

Bir saat sonra kâğıt pipetikle diyet kolamı içerken toplantı masasında Robert’a bakıyordum. “Scott Harden olayını profilimde nasıl kullanmamı istiyorsun?”

“Tamamen rapor dışı bırak,” dedi peçetesiyle ağzını silerek. Lobideki kafeden İtalyan sandviçi getirtmişti. “Çocuk yalan söylüyor.”

“Ne hakkında?” diye sordum. “Kaçırılmadığını mı düşünüyorsun?”

“Hayır, bence kaçırıldı, ama Randall Thompson hakkında yalan söylüyor.”

“İyi de neden?”

“Neden söylemesin? Kaliforniya’nın en vahşi seri katili hâlâ dışarıda. Çocuğu neyle tehdit ettiğini kim bilebilir? Hem herkes çocuğun kaçtığını düşünüyor. Ama kaçmadıysa? Ya katil bıraktıysa?”

“Bırakmak?” Kaşlarım çatıldı. “Neden bıraksın ki?”

“Kafa doktoru olan sensin,” diye sandviçini bırakıp kolasını aldı. “Diyelim ki katilin onu kasten bıraktığını biliyorsun. Neden bırakmış olabilir? Bu motivasyonu psikolojik açıdan nasıl açıklardın?”

İç çekip sandviçimi ısırırken düşünüp lokmamı yavaş yavaş çiğnedim, sonra kolamdan kallavi bir yudum aldım. “Bı-

rakmazdı. Altı cinayet boyunca şiddeti giderek artmıştı. Sonra yedinciye bıraktı, öyle mi? Bu hiç...” Aklıma gelen uzak bir ihtimalle duraksadım. “Ama... katil onu *bıraktıysa*... ki bu çok küçük bir olasılık... öyleyse bunu planlamış olmalı. Tahmin etmem gerekirse, amacı bir çıkış stratejisine hizmet ediyor olabilir. Scott Harden’ın özgür olması gerekiyordu, böylece...” Gözlerimi yumup KY Katilinin bunu neden kasten yapmış olabileceğini düşünmeye çalıştım. Otoriteyle oynadığı oyunun bir parçası olabilir miydi? “Böylece Scott herhangi başka birini işaret edebilirdi.”

Robert’ın kararlı sesiyle gözlerimi açtım. Avukat fikre ısınmış gibi başını sallıyordu. “Bir günah keçisi.”

“Hey,” diye elimi kaldırdım. “Çok uzak bir ihtimal. Hem Randall Thompson’ın evinde bulunanları unutmayalım.”

“Birileri koymuş olabilir. Hem parmakları henüz bulamadılar.”

Kaşlarım çatıldı. “Kurbanların serçe parmakları?”

“Evet. Randall’ın evi dip köşe arandı. Kurbanlara ait DNA izi bulunamadığı gibi serçe parmakları da yok. KY Katilinin düzenli biri olduğunu sen söyledin. Cinayetlerini ayrıntısıyla planlamış. Öyleyse bunu da planlamış, Scott Harden’ı serbest bırakarak başkasını işaret etmesini sağlamış olabilir.” Cips paketini önüne çekip kaşlarını kaldırdığında beni fikir yarışmasına davet ediyor gibiydi.

Kabul etmekten nefret etsem de berbat bir teori sayılmazdı. Tereddüt ettim. “Görgü tanıklarının ifadesi ikna edici.”

“İkna edici mi?” Başını iki yana salladı. “O ifadeler altın değerinde. İnan bana. Her gün jüri karşısına çıkıyorum. Scott Harden’ın mahkemede parmağını doğrulttuğu Randall Thompson’ın kendisini soyarak yatağa bağladığını söylemesi, olay yerinde bulunan saç tellerini bile silip atar. İşte o zaman polisler araştırmayı sona erdirir ve kanıt yokluğunun önemi kalmaz.”

“Yani savunman bu olacak?” diye sandviç kâğıdını buruşturup onunkini almak için uzandığımda dizlerimiz değdi. “Scott Harden’ın yalan söylediğini iddia edeceksin?”

“Hiç kelepçeyi bir çatalla açtın mı?”

“Hayır,” dedim. “Sen?”

“Kimse açmadı. Bu imkânsız.” Elini kaldırdı. “Tamam, imkânsız değil, ama bunu tek elle yapamazsın. Hem otopsi fotoğraflarına bak. Hepsinde ip yanığı var. Kelepçe hiç kullanılmamış. Bu çocuklar kolları açılarak yatağa bağlandı. Hiçbiri iki eli birbirine yakın olacak şekilde radyatöre bağlanmadı.”

“Zorlama bir açıklama,” diye itiraz ettim. “Çok zorluyorsun.”

“Gwen.” Adımı kullanması dikkat kesilmeme neden olmuştu. “Ya haklıysam?”

Haklı olması, katilin hâlâ dışarıda bir yerde kıs kıs güldüğü, medya Scott Harden’ı paylaşamazken ve Randall Thompson bir hücreye tıkılmışken özgür olduğu anlamına gelirdi. Bu ürkütücü ve üzücü bir düşünceydi, çünkü Robert bir konuda haklıydı. Polisler araştırmayı bırakmıştı. Bilakis masalarına oturmuş olayı çözdükleri için kendilerini kutluyorlardı.

“Yanılıyorsan ve Randall Thompson’ın çıkmasını sağlasan... o zaman ne olacak?”

“Yanılmıyorum,” dediğinde göz göze gelince bir an için katıksız kederinin ağırlığını çöken omuzlarında ve kasılan boğazında görebiliyordum.

Yanılıyor olabilirdi, ama canı yanan bir babaydı ve buna karşı söyleyebilecek tek bir sözüm olamazdı.

BÖLÜM 23

Üç gün sonra mola odasındaki kanepeye tünemiş, Scott Harden'ın Channel 27 logolu pofuduk mikrofona konuşmasını seyrediyordum.

“İkinci bahar gibi bir şey,” diyordu on yedi yaşındaki delikanlı. “Daha iyi biri olmak, sahip olduğum hayatı hak etmek istememe neden oluyor.” Kameraya gülümsediğinde çocuğun sevimli olduğuna kimse itiraz edemezdi. Ergen kızların kalplerini kaptırmalarına neden olabilecek bütün özelliklere sahipti ki yeni şöhreti sayesinde bütün kızlar artık ona ayılıp bayılıyordu. Önceki akşam sosyal medya takipçi sayısının bir milyona yaklaştığını görünce adeta şok geçirmiştım.

Jacob bir yuh çektikten sonra *Mello Yello* kutusunu başına dikti. “Tam bir kamera kuşu. Bahse girerim her gece ayna karşısında prova yapıyordur.”

Haksız sayılmazdı, ama altı korkunç ölümden kaçmayı başaran bir ergen hakkında böyle konuşmak doğru gelmiyordu. “Ucuz görünse de haklı,” dedim, patlamış mısır torbama elimi daldırırken. “Ölümden kaçmayı başarmak insanların hayata farklı bakmasına neden olur.”

Masada oturan Meredith başını telefonundan kaldırarak, “Röportajlarda aslında hiçbir şey söylemediğini fark ettin mi?” diye sordu.

Fark etmiştim. Son günlerde Scott’la ilgili bulabildiğim tüm televizyon ve radyo yayınlarını izleyip dinlemiştim. Ve Meredith haklıydı. Esir tutulduğu zamana hiç değinmiyor, kendisini esir tuttuğunu iddia ettiği adam hakkında neredeyse hiçbir şey söylemiyordu.

Röportaj bir taraftan devam ediyordu. “Kaçırılmadan önce Randall Thompson’la ne kadar iletişimin vardı?”

“Bay Harden bu konuda konuşmayacak,” dedi Scott Harden’ın avukatı Juan Melendez öne çıkarak.

Jacob tekrar yuh çekti.

Ölüm dosyalarıyla geçen günün ardından sıradan bir dinlenme anı yaşadığıma şükrediyordum. Dördüncü kurbanın dosyasını inceledikten sonra mola vermem gerekmişti. Her şey fazlasıyla üzücüydü. Altı zeki ve yetenekli hayat sona ermişti. Altı ailede annelerin, babaların, kardeşlerin, büyükannelerin, büyükbabaların ve akrabaların hayatları geri dönülmez bir şekilde mahvolmuştu. Peki ne için? Hasta ruhlu birinin sapkın zevki için. Bu kişi Randall Thompson mıydı? Onu inceleyip şimdiye kadar çıkardığım profile uyup uymadığını görmek için sabırsızlanıyordum, ama kendimi tutmuştum. Adamın anlatacaklarının analizimi değiştirmesine izin veremezdim, o yüzden adamla ilgili bildiklerimi daha sonra ilgilenmek üzere beynimin bir köşesine kilitlemiştim.

“Kanalardan kanala dolaşmasını anlamıyorum,” dedi Meredith. “Televizyonu ne zaman açsam bu çocuğu görüyorum. Ailesiyle evinde zaman geçirmesi gerekmiyor mu?”

“Şöhret olma şansı yakalayan bir ergen işte,” diyerek ağzıma bir avuç patlamış mısır attım. “Hem muhtemelen duygusal

çöküşten kaçıyor. Bir noktada kaçamayacak, ama şimdilik bütün bunlarla kendini oyalıyor.”

Ekranada beliren kurbanların fotoğraflarına baktık. Bu gençlerin yüzlerini artık ezberlemiştim. Gabe Kavin’in fotoğrafı çıktığında Robert’a benzerliği yüreğimi sızlatıyordu. Aynı koyu renk saçlar, aynı bilgiç gözler... Büyüyebilseydi tıpkı babası gibi gönülleri çelegekti.

Programda Randall Thompson anlatılmaya başlandığında tünediğim tezgâhtan aşağı atladım. “İşe geri dönüyorum. Jacob, Luke Attens birde gelecek.”

Yüzünü ekşitip elindeki teneke kutuyu sıkarak yamulttu. “Tabii *gelirse*. Herif tam bir dallama.”

Söyleyecek sözüm yoktu. Luke *gerçekten* dallamanın tekiydi ve en istikrarsız müşterimdi. Son iki randevusuna gelmemişti ki artık bu duruma alışmıştık. Bir süre randevularına gelir, sonra bir ay boyunca şehir dışına çıkar ya da randevuları kaçıırır, ardından hiçbir şey olmamış gibi bir gün çıkagelirdi.

Sorun değildi. Onunla seanslar her zaman yorucuydu ve gelmediği randevuların ücretini hiç şikâyet etmeden ödüyordu. Randevulara gelmediği için seans bedeli kadar ceza parası ödemişti.

“Eh, bu sabah aradı, o yüzden geleceğini düşünüyorum,” dedim. Hep sabah erkenden arar, ters ve buyurgan konuşur, otuz saniyede havlarcasına randevu saatini söylediği gibi telefonu yüzüme kapatırdı.

“Toplantı odasında görüşeceksin değil mi?”

“Evet.” Patlamış mısır paketini çöpe atıp kolamın geri kalanını başıma diktim.

Ardından bir şeyler mırıldanan Meredith hâlâ televizyonla ilgileniyordu.

Luke Attens, parlak kırmızı pantolonu ve ekose desenli ipek gömleğiyle karşıma oturdu. Yürüyen bir tezattı. Psikolojik pro-

filini çıkarsam, muhtemelen bir sürü soru işareti ve boş satırla dolardı.

Özgüven eksikliği ve terk edilme korkusundan mustarıptı. Buna bir de kontrol edemediği öfkesi ekleniyordu. Kız kardeşi iki yıl önce nişanlandığında öylesine öfkelenmişti ki kardeşiyle müstakbel kocasının içinde olduğu arabayı ateşe vermişti. Stres ve yoğun duygularla baş edemiyor, tam da bu yüzden karşımda otururken nefes almakta zorlanıyordu.

“Nefes al,” dedim kararlı bir sesle. “Ellerinle ağzının kenarında bir boru oluşturup nefesi göğsüne değil, karnına çek.”

Derin bir nefes çekti.

“Şimdi on saniye boyunca nefesini tut.”

Elleri ağzının önündekeyken başını iki yana salladığında kaşlarımı kaldırdım. “Güven bana Luke. Nefesini on saniye tut. Sıfırlanacaksın. Hadi ama. Ben de seninle birlikte yapacağım,” diyerek abartılı bir nefes çekerek içimde tuttum.

Tereddüt etse de sonunda beni taklit etti.

Ellerimi kaldırıp nefesimi tuttuğum süre boyunca parmaklarım ile saymaya başladım. Nefesimi yavaşça salarken Jacob’ın kapının diğer ucunda olduğunu kendime hatırlatıyordum. Luke masanın üzerinden saldırıya geçerse, beni boğazlayabilmesi için en az bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Panik atağı ofisimde görüşmeyi reddettiğimde başlamıştı. Toplantı odasına gizli mikrofon yerleştirmekle suçladığında randevumuzu bir sonraki haftaya ertelemeyi önermiştim, çünkü ofisim ancak o zaman düzene girerdi. Ama reddedip benimle konuşması gerektiğini söylemişti, çünkü bir şey olmuştu. Ne olduğunu sorduğumdaysa... eh, işte bu yüzden toplantı odasındaydık.

Nefesleri düzelmeye başladı. Hiç kıpırdamadan başını arkaya atıp yutarcasına nefes almasını seyrettim. Her zaman teatral eğilimi göstermişti. İlk seansımızda yumruğunu masama indi-

rince kalemligim devrilmişti. Galiba ücrete kızmıştı ki zenginliği düşünülürse bu komikti. Luke Attens, mega-dilim pizzanın mucidi ve dünya çapında kırk iki bin restoran sahibi meşhur Attens ailesinin en büyük oğluydu. Başta bunları bilmiyordum, ama Luke erkekliği ya da otoritesi sorgulandığında hemen bağırmağa başlıyordu ve bu çok sık yaşanıyordu.

Attens ailesinden olması onun açısından iyi bir şeydi, çünkü kız kardeşine yaşattıklarından sonra başka biri anında hapse atılırdı. Jüriyi bir *kaza* olduğuna ikna etmek için avukatlardan oluşan bir orduya ihtiyaç duyulmuştu ve başka bir plastik cerrah ordusu yangının yarattığı hasarı tamir etmek zorunda kalmıştı. İki yıl sonra bile Luke'un çenesindeki doku naklini ve sol gözünün kenarındaki yara izini seçebiliyordum. Kibriti çakmadan önce benzine buladığı kardeşi çok daha kötü durumdaydı. Nişanlısıyla Florida'ya taşınıp Luke için uzaklaştırma kararı aldırın Laura'yla hiç konuşmamıştım, ama Luke'un uzaklaştırma emrini tam iki kere çiğnediğini biliyordum.

Nefesleri sakinleşene kadar bekledim.

Yirmi beş dakika geçmişti bile ve ben hâlâ ne anlatmaya geldiğini bilmiyor, buna rağmen kalan otuz beş dakikada çözebileceğimiz bir mesele olmasını umuyordum.

Üç dakika daha geçti. Luke henüz baklayı ağzından çıkar-mamıştı. Her an...

“Yakalanan şu seri katil var ya?” dedi sonunda.

Parmaklarımı kenetledim. “Evet.”

“Ne düşünüyorsun?”

Kelimelerimi özenle seçtim. “Bir şey düşünmüyorum. Adam gözaltında.”

“Müşterin miydi?” Nefesleri yine ağırlaşmaya başlamış, gözleri kocaman açılmıştı. Kontrolden çıkmak üzereydi. Luke gibi biri söz konusu olduğunda bu hiç iyiye işaret değildi.

“Hayır, müşterim değildi.” *Hâlâ değil*, diye ekledim içimden. Beni işe alan Randall değil, Robert’tı.

“Biliyorsun, *öğretmenimdi*,” derken pis pis sırıtıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım. “Sahi mi? Beverly High Lisesinde mi?” Büyük bir sürpriz değildi. Bütün zengin çocukları ya Beverly High ya da Montbrier lisesine giderdi. Luke, Scott’tan on yaş büyüktü, ama Randall Thompson neredeyse yirmi yıl fen öğretmenliği yapmıştı.

Sandalyesinden kalkan Luke bana yöneldi. Toplantı odasının cam duvarına göz attığımda Jacob’ın dikkatle bizi izlediğini görünce bir süre gözümü asistanımdan ayırmadım, sonra dikkatimi tekrar Luke’a yönelttim.

Karşımda durup eğildiğinde kemerinin tokası masaya sürtüyor, bayat nefesi genzimi dolduruyordu. “Resepsiyonist adını söyledi. Öyleyse müşterin olmalı?” diye tıslarken ağzından tükürükler saçıldı.

Belki bu herifin nefessizlikten ölmesine izin vermeliydim.

“Luke, benden uzak durman gerekiyor,” dedim sakince.

“O sapık...” dedi buz gibi bir sesle. “O sapık şeyini...”

Toplantı odasının kapısı ardına kadar açıldığında Jacob, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Luke ona bakınca fırsatı değerlendirip tekerlekli sandalyemden kalktım. Göz ucuyla Luke’un yumruklarını sıkıldığını görebiliyordum. Bana zarar vereceğinden şüpheliydim, ama Jacob konusunda emin olamazdım.

“Luke, bugünlük seansı bitirelim,” diyerek masanın ucuna gidip önüne geçtiğim Jacob’ı dışarı ittim. Sonra en rahatlatıcı ve sakın gülümsememle Luke’a baktım. “Bu konuya devam etmek istersen beni arayabilirsin. Cep telefonum sende var Luke.”

Dudaklarının arasından öfkeyle tısladığında yanan arabayla ilgili haberler gözümün önüne geliyordu. Sedyede çığlıklar atan kardeşi...

Dönüp lobiye çıkarak Meredith'in ofisine yönelirken Jacob'a gelmesini işaret ettim.

Meredith telefondaydı. İçeri girer girmez kapıyı kapatıp kilitledim.

Anında telefonu kapattı. "Neler oluyor?"

"Muhtemelen bir şey yok. Yine de güvenliği arayıp yukarı çağır."

Aşağıyı arayıp destek istedi. Kulağımı kapıya dayamış, holde olanları duymaya çalışıyordum. Biri bağırdı, ardından bir kapı çarptı. Sonra daha büyük bir gürültü kopunca panikle doğruldum. Son gürültü lobiden değil, Meredith'in yan duvarından gelmişti.

Luke ofisime girmişti.

BÖLÜM 24

Asıl üçüncü ortağımız Matthew için endişeleniyordum. Ufak tefek psikolog, bir tarla faresinden farksızdı. Tıslayarak Meredith'den onu aramasını isterken Matthew'un kapısının kilitli olmasını diledim. Gerçi Luke'un ona bulaşacağını sanmıyordum. Her halükârda duvarımdaki KY Katili notlarını görmüş, yanlış anladığı için kafayı bana takmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Meredith yanıma gelerek. “Yani zaten her şey ortada, ama betin benzin attı.”

“Herif ofisimde.”

“Eee?”

“Randall Thompson'la bir meselesi var. Az önce müşterim olup olmadığını sordu.”

“Tabii ki müşterin değil.”

“Öyle, ama...” Elimi ofisime doğru savurdum. “Duvardaki notları gördüğü için aksini düşünüyor.” Kurbanların isimlerini tebeşirle duvara yazmıştım. Sütunlar, notlar, olay yeri fotoğrafları... Hepsi belli bir düzen içindeydi ve gözden kaçması imkânsızdı. Başımı kaldırıp kulaklarımı diktim. Luke sessizdi. Muhtemelen olduğu yerde kalmış, duvara bakıyordu.

Güvenlik nerede kalmıştı?

“Adamın sorununu merak etmem gerekiyor mu?” diye sordu Meredith usulca.

“Keşke cevabı kolay olsaydı.” Basitçe anlatmak gerekirse, Luke göz göre göre gelen bir zincirleme kazaydı. Daha karmaşık açıklamasıysa, tek bir tanı kategorisine girmekten ziyade Luke’un tekrarlayan değişken davranış biçimleriyle bir fenomen olmasıydı.

“Şiddet eğilimi?”

“Sık sık sinirleniyor.” Oysa sinirlenmek adamın durumunu anlatmaya yetmezdi. Ek olarak sinir krizleri kasıtlıydı. Kız kardeşinin arabası alev almadan önce Luke iki teneke alıp benzinle doldurmuş, sonra kadının işyerinin önünde iki saat oturup çıkmasını beklemiş, o iki saatte öfkesi artarak ölümcül bir kararda somutlaşmıştı. “Evet,” dedim sonunda. “Şiddet eğilimi var.”

Kapı yumruklanınca ikimiz birden sıçradık.

Meredith, “Sesini çıkarma,” diye fısıldadı.

“Dr. Moore? Dr. Blankner? Ben güvenlikten Bart.”

Hemen kilidi çevirip yüzümü gösterecek kadar kapıyı araladım. “Yakaladınız mı?”

“Asansörlerden çıkar çıkmaz tuttular. Şimdi güvenlikte.” Bart elini kel başından geçirdi, sonra ensesini kaşıdı. “Faturasını ödemeye razı olduğu bir lambayı kırmak dışında bir şey yapmadığını söylüyor.”

“Tamam,” diyerek bluzumu düzelttim. Ofiste bebekler gibi korkuyla saklandığımız için biraz utanmıştım. “Dr. Reeker... yani psikoloğumuz... O iyi mi?”

“Ben iyiyim,” dedi şaşkın bir ifadeyle Matthew arkadan kendini göstererek. “Bay Attens kapımı kırmaya karar verirse diye acil durum planı yapıyordum. Neyse ki kapımı kırmadı.”

“Keşke kırsaydı demeden edemeyeceğim,” diyen Bart kemerinden telsizini çıkardı. “O zaman polisi arayıp saldırgan-

lıkla suçlayabilirdik. Bu durumda onu bırakmamız gerekiyor,” dedikten sonra telsizi dudaklarına götürüp aşağıya bilgi verdi.

“Sorun değil,” diyerek kendime sarıldım. “Tek istediğim, buradan gitmesi. Geri dönmesini engelleyebilir misiniz?”

“Şu anda kara listeye alıyorlar. Merak etmeyin Doktor. Güvenliğinizi sağlarız.”

Güvenliğinizi sağlarız.

Bu imkânsızdı. Bart’ın ekibi harikaydı, zaten onlar yüzünden bu binayı seçmiştim, ama ellerinden fazla bir şey gelmezdi ve korumaları binanın kapısından dışarı çıkamıyordu.

Güvenlik görevlisi asansöre yöneldiğinde Meredith, “Sen iyi misin?” diye sordu.

“Evet,” derken sinirle elimi saçlarımdan geçirdim. “Sizi tehlikeye atmak hiç hoşuma gitmiyor.”

“Pfff,” dedi önemseymiş gibi. “Sen de bekleme odasından seni süzen sapıklarımı muhatap oluyorsun. Matthew’un koyu depresyonlu müşterilerini saymıyorum bile. Asansörde hiç karşılaşp sohbet ettin mi? Yemin ederim, depresyonları buluşıcı.”

Sapıklar.

Luke’un kararan yüz ifadesini hatırladım.

“O sapık şeyini...”

Randall ona ne yapmıştı? Luke’un öfke patlaması yeni deşildi, hayatı boyunca sinir krizleri geçirmişti. Ergenken Randall’ın tacizine uğradıysa, mutlaka karşı koymuştu.

Meredith dürtünce konuya odaklanmaya çalıştım. “Haklısın. Müşterilerin tuvaletteki el losyonunu bitirirken boğazınızı kesebilecek müşterileri kim takar?”

Gülümserken gözleri kısıldı. “Aynen. Anladın mı?”

“Ofisimin durumuna bakayım,” diyerek arkadaşlarıma minnettarlıkla gülümsedim ve Meredith’in ofisinden çıkarak bir zamanlar sığınağım olduğunu düşündüğüm kendi ofisime girdim.

Neredeyse hiçbir şey bozulmamıştı. Sadece kızıl altın rengi cam lambam masamın yanında yere düşerek parçalanmıştı. Camların dağılımına bakılırsa masadan doğruca yere uçmuştu. Muhtemelen Luke lambayı başının üzerine kaldırıp yere çalmıştı.

O lambayı severdim. Ofise yeni taşındığımda annem hediye etmişti, o yüzden telafisi imkânsızdı. Eğilip cam parçalarını avucumda toplamaya başladım.

Jacob, normalde kahve makinesinin yanında duran gümüş renkli küçük çöp kutusunu getirdi. “Ben toplayayım mı?”

“Yo, yo,” diyerek avucumdakileri çöpe atıp kutuyu elinden aldım. “Ben hallederim. Sen masana dön.”

Küçük bir tereddüdün ardından başını salladı.

Elimden geldiğince temizliğe devam ederek iki haftada bir gelen temizlikçilere sadece bir miktar cam tozu bıraktım. Sonunda ayağa kalkıp yavaşça 180 derece döndüğümde ofisi Luke’un gözlerinden görme şansım oldu. Ayrıntılı notlar ve fotoğraflarla dolu duvar, her yere dağılmış dosyalar, oturduğum koltuğun yanında unutulmuş bir kahve fincanı...

Arkasına geçtiğim masamın üzerini inceledim. Takvimim kapalıydı, bilgisayarım uyuyordu, karalamalarla dolu not defterimde benden başka kimseye bir şey ifade etmeyecek birkaç satır not vardı. Telefonun yanında Robert’ın kartviziti kâğıt ağırlığıma yaslanmıştı. Kaşlarımı çatıp kartı elime aldım. Luke bunu görmüş müydü? Gördüyse kartvizit onun için bir şey ifade eder miydi?

Kararımı sorgulamaya fırsat bırakmadan ahizeyi kaldırdım ve Robert’ın ofisini aradım.

“Cluster ve Kavin.”

“Bay Kavin lütfen.”

“Kim arıyordu?”

“Ben Dr. Gwen Moore. Randall Thompson hakkında görüşecektim.”

“Lütfen bekleyin.”

Hafif bir müzik çalarken sandalyemi çekip oturdum. Sonra gözlerimi yumup nefesimi yavaşça salarken Luke’a söylediklerimi kendime hatırlattım.

Nefesini karnına çek. Rahatla.

Yanımdayken öfke patlaması yaşayan ilk müşterim değildi. Sonuncusu da olmayacaktı.

“Selam.”

Robert’ın tanıdık gelen selamı, göğsümde aptalca bir şeyleri tetikledi. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Yoğun olduğumu biliyorum,” diye söze girdim.

“Lafı bile olmaz. Ne haber?”

“Muhtemelen önemli bir şey değil, ama yine de bahsetmem gerektiğini düşündüm. Bir müşterim az önce ofisten ayrıldı. Adı Luke Attens. Kafayı bir parça Randall Thompson’ın tutuklanmasına takmış. Bir sürü soru sordu. Müşterim olup olmadığını öğrenmek istiyordu,” dedikten sonra duraksadım.

“Senin değil, benim müşterim. Sen bana danışmanlık yapıyorsun,” diye karşılık verdi Robert.

“Biliyorum. Ayrıntıya girmeden müşterim olmadığını söyledim. Üsteledi, bana inanmayınca da biraz öfkelen-di.”

“Şiddet eğilimi olan biri mi?” derken Robert’ın ses tonu sakin, kelimeleri mesafeli, neredeyse ölümcül derecede soğuktu.

“Geçmişte öyleydi,” derken telefonumun kablosunu parmağıma doladım. “Zorla ofisime girip notlarımı ve dosyaları gördü. Çok kısa bir süreliğine odamdaydı, ama Randall’ın müşterim olduğundan şüphelenen biri olarak artık bundan emin olduğu kesin.”

“Tekrar saldırıya geçmesinden mi endişeleniyorsun?”

“Kartvizitin masamdaydı. Gördüyse ofisinin yolunu tutmuş olabilir. Bina güvenliğine bağlayabilirsen, fiziksel eşkâlini verebilirim.”

“İnternette fotoğrafını buldum. Bu doğru mu? Kardeşini ateşe mi vermiş?”

“Maalesef evet,” diyerek genzimi temizledim. “Dediğine göre Randall öğretmeniymiş...”

“Bu güvenli bir hat değil,” diye sözümü kesti. “Yarın ikide buluşalım.”

Gözüm masamın dibindeki çantama takıldı. Çantam açıktı. Uzanıp yerden aldım. Çantasını ıvır zıvırla dolduranlardan değildim. Yara bandı, ilaç, çek defteri ya da telefon şarjı taşımazdım. Aslında çantam evim gibiydi. İhtiyacım kadarı düzenli bir şekilde içindeydi. Chanel çantamda sadece rujum, fondötenim, küçük boy kâğıt mendilim ve minik bir nane şekeri kutusu vardı.

Bir tek cüzdanım ve anahtarlarım eksikti.

Cüzdanımı bir yerde unutmuş olma ihtimaliyle geriye dönüp düşünmememe gerek yoktu, çünkü hiçbir yerde unutmamıştım. Üstelik anahtarlarımla bu sabah ofisimin kapısını açmıştım. Şu anda çantada olmamaları, alındıkları anlamına geliyordu. Ehliyetimi düşündüm. Üzerinde adresim yazıyordu.

“Gwen? Hatta mısın?”

“Gitmem gerekiyor,” dedim mırıldanarak.

“Ne oldu?”

“Cüzdanımla anahtarlarımı almış. Gitmem gerekiyor.” Evi-min kilitlerini değiştirmem gerekiyordu. Luke şu anda evime mi gidiyordu? Öyleyse neden? Kız kardeşine benzin banyosu yaptırması ve sık sık dile getirdiği ateş tutkusu aklıma geldi. Güzel evim... orayı evim yapmak için canımı dişime takmıştım. Clem içerideydi, kedi kapısı bile kilitliydi. “Sonra konuşuruz,” dedikten sonra kalkıp çantamı omzuma atarken araba anahtarlarımın olmadığını fark ettim.

“Nereye gidiyorsun?” diye üsteledi.

“Kedim evde. Luke içeri girerse...”

“Ofisim daha yakın. Hemen çıkıyorum. Polisi ara. Orada buluşuruz.”

Cevap vermeme fırsat kalmadan telefonu kapattı.

BÖLÜM 25

Robert'ın pırıl pırıl Mercedes'iyle bir devriye arabası evimin önündeydi. Jacob arabayla beni bırakmak için kaldırıma yanaşırken yüreğimdeki sıkıntı düğümü biraz olsun çözüldü. Asistanım ön camdan bahçemde duran iki adama bakıyordu. “Avukat bu mu?” diye sordu.

“Evet,” dedim emniyet kemerimi çözerken. “Ta kendisi.”

“Yakışıklıymış.”

Jacob ilk kez bir erkekle ilgili yorum yapmıştı. Şaşkınlığımı yuttum. “Evet, yakışıklı.”

“Gelmemi ister misin?”

Uzanıp kolunu sıktım. “Bugün yeterince yoruldun. Eve git. Yarın da izin yap. Randevuları mesaj atarak iptal edeceğim. Meredith’le Matthew bir günlüğüne idare edebilir.”

“Olmaz,” diye itiraz etti. “Ben iyiyim.”

“Hayır, ciddiyim. İzin yap ve uzun bir hafta sonunun keyfini çıkar,” dedikten sonra kapımı açtım, ama pes ettiğini görene kadar arabadan inmedim.

“Peki, tamam,” diye sırttı. “Teşekkürler Doktor.”

“Getirdiğin için teşekkürler,” diyerek orası burası çökmüş

Toyota'dan inerek kapıyı kapattım. Sonra yolun iki tarafına bakarak caddeyi geçtim ve hafif yokuş bahçemi tırmanmaya başladım.

"Selam." Başımın Robert'ı ve polisi selamladım. "Ben Gwen Moore. Burası benim evim."

"Kitt," diyen polis elimi sıktı. "Her yeri aradık, ama kapılar kilitli. Kimse yok."

"Sağ olun. Sakladığım bir anahtar var. Zahmet olmazsa içeri gelip evi kontrol edebilir misiniz?"

"Elbette," dedi polis başını sallayarak.

Robert endişeli görünüyordu. Ona minnettar bir gülümseme fırlattıktan sonra yanlarından geçip yan kapıya yöneldim.

Robert peşimdeydi. "İyi misin? Yüzün kâğıt gibi bembeyaz."

"İyiyim. Sadece çılgın bir gündü," diyerek yan kapının önünde durdum. "Arkanı dön."

"Ne?"

"Anahtarımı nereye sakladığımı görmeni istemiyorum. Arkanı dön."

Dudağının kıyısı seğirdi. "Zaten küçük bir sundurma. Bulması zor olmasa gerek."

Stresin ağırlığına rağmen şakalaşmadan edemedim. "Anahtar saklamada üstüme yoktur. Bulamazsın."

Pes edercesine ellerini kaldırıp, ben sundurma lambasının üzerindeki anahtarı alıp kapıyı açana kadar bekledi.

Devriye arabasında telsizle konuştuktan sonra yanımıza gelen polis memuru, elini belindeki tabancaya götürerek önümüze geçti. "Önce ben gireyim Bayan Moore."

"Olur."

Clem kapıdan bahçeye fırlayıp kenardaki yeni tomurcuklanan bir laleyi incelemek için aniden durunca rahatlayarak nefesimi saldı. "Bu benim kedim," dedim. "Evde başka kimse olmaması gerekiyor."

Adam başını sallayıp içeri girdi.

Rahatsız edici bir sessizlik çökünce sundurma direğine yaslandım. “Gelmene gerek yoktu.”

“Adamın peşine düşmesi benim suçum,” dedi Robert saatinin kayışıyla oynarken. “Sorumlu hissediyorum.”

Kıkırdadım. “Hissetme. Riskli müşterilerim var. Bazen olmadık şeylerden tetiklenebiliyorlar.”

Karşımdaki direğe yaslanıp eliyle kravatını düzeltti. “Böyle bir ihtisas yapmak nereden aklına geldi? Biraz...” Eve bakarken doğru sözcüğü arıyordu. “Ürkütücü görünüyor.”

Clem’in bir kertenkeleyi kovalamasını seyrettim. “İnsanlar beni hep büyülemiştir. Motivasyonları, aldıkları kararlar... Beyinlerinin nasıl çalıştığını anlamayı seviyorum.”

“Sorumun cevabı bu değil.”

“Tabii ki öyle.”

“Normal insanların beyinlerini de merak edebilirdin. Neden şiddet eğilimi olanlara yoğunlaştın?”

“Sen neden suçluları savunuyorsun?”

Kuru bir şekilde gülümsedi. “Gwen.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Kısa bir cevap olmayacak.”

“Tahmin ederim,” diyerek gözlerimin içine baktı. “Neden akşam yemeğinde anlatmıyorsun?”

“Ahh...” Burnumu kırıştırdım. “Bilemiyorum. Üzerinde çalıştığımız proje göz önüne alınırsa, belki profesyonel sınırlarımızı korumamız gerekir.”

“Belki sınırları zorlamak istiyordumdur.”

Gülümsedim. “Belki başka bir akşam.”

Daveti reddedişim sanki bir balona çarpıp geri dönmüştü. “Pes etmeyeceğim.”

“Tedavi ettiğim takıntılı sapıklar gibi konuşuyorsun.”

Yüzünü ekşitti. “Mükemmel bir saptama. Yine de bir şeyler

yemen gerekiyor. Akşama bir şeyler getirebilirim. Bu dallama gelirse, yalnız kalmaman daha iyi olur.”

Bir sürü tehlike işareti vardı. Özgüvenli göz teması, çapkınca çarpılan dudaklar, ayan beyan suçluluk duygusu... Suçluluk duygusundan kurtulmak için çapkınlık yapmak istiyorsa, başka kapıya gidebilirdi. Robert Kavın’le geçirdiğim gece eğlenceliydi, büyük keyif almıştım, ama ikinci bir gece yüreğimde tehlikeli bir oyuna kapı açabilirdi.

Öte yandan yakışıklı ve zeki bir adam, yetenekli ve cömert bir âşıktı. Bu fırsatı reddetmek aptallık olmaz mıydı? Şehirde bütün kadınlar onun gibi bir erkek aramıyor muydu?

Dahası psikolojik profilin ilk taslağını bitirmiştım. Artık birkaç akşam üzerine yatıp, sonrasında son rötuşları yaptıktan başka işim kalmamıştı. Takıldığım noktalarda fikrini almak iyi olabilirdi.

“Neden kafanda artıları ve eksileri hesapladığın hissine kapılıyorum?” diye sordu.

“Çünkü hesap yapıyorum,” diyerek mutfağın açık kapısına bakarken, polislin içeride ne kadar kalacağını merak ediyordum.

“Artıları biliyorum,” dedi. “Eksiler ne?”

“Her şeyden önce ego,” diyerek bilgiç bir bakış fırlattım, ama önemsemedi.

“Başka?”

“Kırık kalpler pazarına düşmek istemiyorum. Sen ortalıkta fındırıyor olabilirsin, ama ben mazbut bir hayat yaşıyorum.”

Gözleri sokağa kayınca dönüp baktığımda kaldırıma yansıyan koyu renkli sedanı gördüm.

Robert öne geçti. “Hastan değildir herhalde?”

“Ferrari’si tamircideyse olabilir.” Gözlerimi kısarak arabayı süzerken uzun boylu siyah bir adamın indiğini görünce rahatladım. “Ah, kendisini tanıyorum.”

Robert’ın yanından koşarak bahçenin ortasında Dedektif Saxe’ı karşıladım. “Her şey yolunda mı?”

“Siz söyleyin Dr. Moore. Telsizde adınızı ve adresinizi duy-

dum. Yine müşterilerinizden birini mi öldürdünüz?” derken adam ruhsuzca gülümsüyordu.

“Aman ne komik!” dedim buz gibi bir sesle. “Polisi tedbir amaçlı aradım. Biri cüzdanımla anahtarlarımı çaldı.”

Saxe ellerini beline dayadı. “Kilitleri değiştirecek misiniz?”

“Evet. Çilingir yolda.”

Dedektifin gözü arkamdan yaklaşan Robert’a kaydı. “Sizin burada ne işiniz var?”

Robert elini uzattı. “Robert Kavin. Dr. Moore’la bir dava üzerine çalışıyoruz.”

Adam uzatılan ele baktı, sonra görmezden geldi. “Sizi tanıyorum Bay Kavin. Karısını öldüren Nelson Anderson’ı kurtardınız.”

“Kurtarsaydım şimdi hapiste olmazdı,” diyen Robert’ın yüz ifadesi, dedektifin asık suratıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

“Zırva bir ceza hafifletme anlaşması. Yirmi beş yıl sonra çıkacak.” Saxe bana döndü. “Arkadaş seçiminde daha iyi olablirdiniz Dr. Moore.”

İmayı duymazdan geldim. “John Abbott’la ilgili bir gelişme var mı?”

Gözlerini kısarak bana bakması içimin buz tutmasına neden oluyordu. “Paylaşabileceğim bir şey yok.”

Bu da ne anlama geliyordu?

Adam bahçede etrafına bakındı. “Eh, asayiş berkemal görünüyor. Bana ihtiyacınız yoksa, gidiyorum.”

*Kimse*nin sana ihtiyacı yok, diye içimden geçirdim. Sonra kapısını açarken dışlerimin arasından teşekkür ettiğimde mesafeli bir bakışla beni tepeden tırnağa süzüp arabasına bindi.

Arkasından el salladım.

“Tatlı adam,” dedi Robert. “Sanırım sana, en az bana güvendiği kadar güveniyor.”

Dönüp baktım. “Şaka yapıyordu.”

“Sahi mi?” Bir an için aramızda gergin kıvılcımlar çaktı, ardından gülümseyiverdi.

Ben de beceriksiz bir kahkaha atıp başımı çevirdim. Kitt eşikte duruyordu. “Ev temiz,” dedi kapıyı açık tutarak.

“Teşekkürler.” Yanından geçip içeri girerek etrafıma bakındım. Her yer düzenliydi, mutfagım tertemizdi.

“Çilingir geliyor mu?” diye sordu polis arkamdan.

“Evet,” diyerek ona döndüm. “Her an gelebilir.”

“Gelene kadar bekleyebilirim.”

“Yok, sorun değil. Tekrar teşekkür ederim.”

“Ben yanında kalacağım,” dedi Robert araya girerek.

Adam ikimize baktı, sonra başını salladı. Vedalaşırken Kitt kartvizitini verdiğinde Dedektif Saxe’in kartvizitiyle küçük bir koleksiyon oluşmaya başladığını düşünmeden edemiyordum.

Yalnız kaldığımızda Robert bir kaşını kaldırdı. “O zaman anlaştık. Akşam yemeği... saat yedi?”

Duraksadım. Robert Kavin’le en büyük sorunumun, ona duyduğum ilgi olduğunun yeterince farkındaydım. Luke Attens nedeniyle yıpranan sinirlerime ve devriye arabasıyla evimden uzaklaşan polise rağmen bedenim bu kadar yakınımda olmasına tuhaf tepkiler veriyordu. Sokulup belimden tuttuğu gibi beni kendine çekse... karşı koyamazdım.

Peki sonra? Onunla tekrar yattığımda ne olacaktı? Ucuz biradın sarhoş olan iki yabancı değil de aramızdaki sırlarla profesyonel bir ilişkiye sahip Dr. Gwen Moore ve savunma avukatı Robert Kavin olarak seviştiğimizde... O zaman ne olacaktı?

BÖLÜM 26

Yediye üç kala kapı zili çaldığında ön kapının yan tarafındaki camdan dışarı bakınca gergin bir iç çektim.

Robert çiçek getirmişti. Yine. İlk getirdiği çiçekler daha solmamıştı bile. Düşünmeye fırsat kalmadan kapıyı ardına kadar açıp bukete soran gözlerle bakarak, “Yine mi çiçek?” dedim.

Eliyle bir sivrisineği kovdu. “Bizde birinin evine giderken hediye götürülür,” dedi. “Ben de erkeklere viski, kadınlara çiçek götürüyorum. Üstüne alınma.”

“Çok cinsiyetçisin,” diye sııttım. “Bu arada bilgin olsun, viski severim.”

“Aklıma yazdım,” diyerek içeri girdiği anda kapıyı kapatıp sürgüyü çekti. “Sinekler korkunç.”

Yeni kilit takılan kapıya bakmamaya çalıştım. Robert bura-ya beni korumak için gelmişti. Vestiyerimde tuttuğum beysbol sopasına ek bir kas gücünden ibaretti.

Holde durup havayı kokladı. “Nefis kokuyor. Yemek yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm, ama leziz yemeklerini tatmak için sabırsızlanıyorum.”

Cevap vermedim. Hâlâ duygusal açıdan bu yemeğe karşıy-

dım. İtiraz etmiştim, o da karşı savlar üretmişti. Bir avukatla tartışmak kolay değildi. Bunun nedeni kısmen, hukuki itibarımla ilgisi olmayan ve daha çok her göz göze gelişimde ortaya çıkan hassas bir umut ve çekim dalgasıyla ilgili korkumun gerçek nedenlerini paylaşmadığım içindi. Çok fazla göz teması dizginleri çekmemi gerektiren en önemli etkeni.

“Bunları suya koyayım,” diyerek lavaboya yöneldiğinde yemek masasına göz atıp mum ve porselen yerine kâğıt tabak ve plastik çatal bıçak kullandığıma sevindim. Romantizmi bu sofraya öldürmeyecekse, son darbeyi eşofmanım ve bol tişörtüm indirebilirdi.

Su akarken parmaklarımı kütürdettim. Gergin olduğumda yaptığım ve bir türlü vazgeçemediğim bir alışkanlıktı.

“Müşterinden ses çıkmadı herhalde? Hani şu cüzdanını çalan adamdan?” derken daha iyi duyabileyim diye başını bana doğru çevirdi. Hâlâ takım elbisesiyleydi. Tişörtümün eteklerini çekıştirdim. Belki duyarsızlığı ve itirazı abartmış olmam üzerine oturup biraz düşünmem gerekiyordu.

Robert ne sormuştu? Luke? Genzimi temizledim. “Ses yok,” dedim. Polis evine gidip kâhyasını sorgulamıştı, ama pizza varisi bulunamamıştı.

“Sence şu anda ruh sağlığı nasıl?”

“Emin değilim,” diye cevap verdim içtenlikle. “Onunla konuşup ofisimde gördüklerini açıklamam gerekiyor. Sorunun en kolay çözümü bu. Cep telefonunu denedim, ama açmıyor.”

Luke’un Randall’a öfkeyle savurduğu sözler dilimin ucundaydı. Bu sözleri Robert’la paylaşmak için yanıp tutuşuyordum, ama bunu yaparsam Luke’un mahremiyetini bozmuş olurum.

Suyu kapattığında yaklaştım. Yeni zambakları daha önce getirdiği lalelerin arasına yerleştiriyordu.

“Benim için çalıştığını söyleyecek misin?”

“Cinayetleri inceleyerek bir profil çıkardığımı söyleyeceğim.”

Çiçekleri lavabonun üzerindeki pervaza yerleştirip bana döndü. “Profili çıkardığından bahsetmiştin.”

“İlk taslak bitti, evet. Şahsa uyup uymadığı konusunda eksiklik var.”

“Randall,” diye adını koydu.

“Evet. Ayarlayabilirsen, bu hafta onunla konuşmaya hazır olurum.”

“Olur. Günü söylemen yeterli. Ayarlarım.”

Bu hafta Kanlı Yürek Katili olduğu iddia edilen adamın karışısına oturacağım.

Önemsemiyormuşum gibi görüşme meselesini ortaya atmış olsam da bu fikir aklımdan hiç çıkmamıştı. Adam çıkardığım profile uyacak mıydı? Duygusal zekâsı ne kadar yüksekti? Bana nasıl tepki verecekti? Ve hangi soruları sormalıydim?

“Profilin taslağını görmek isterim,” diye ekledi.

Fırını açıp güvece göz attım. Daha dört dakikası vardı. “Birkaç mesele üzerine daha düşünmem gerekiyor. Yarın e-postayla gönderirim.”

Tezgâha yaslanıp kravatını gevşetti. “Hâlâ bir tuhafılık olduğunu mu hissediyorsun?”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Ama seninle bir konuda netleşmek istiyorum.”

Bir kaşını merakla kaldırdı.

“Değerlendirmemde dürüst olacağım. Beni tanık kürsüsüne çıkarırsan, Randall Thompson’ın profile uygunluğu dahil sadece gerçeği anlatırım.”

İtiraz edercesine elini kaldırdı. “Jürinin karşısına bir kukla koymak isteseydim, dosyaları vererek zamanını boşa harcamaz, söylemeni istediğim şeyleri söylerdim.”

“Peki.” İkna ediciydi. “Sadece emin olmak istedim.”

Elini indirdi. “Randall’ın profile uygun olduğundan niye eminsin? Onu araştırdın mı? Çünkü bana demiştin ki...”

“Randall’la ilgili araştırma yapmadım,” diye terslendiğimde fırının saati çınlayınca kalın Garfield fırın eldivenlerini ellerime geçirdim. “Ama tutuklanmasıyla ilgili bilgiler her yerde. Kurbanın ifadesi ve kanıtlar var.”

“Çocukların eşyalarıyla dolu kutuyu kastediyorsun,” diyerek çenesini sıvazladı. Bu hareketi refleksler kategorisine kaydettim.

“Evet. Evinde kurbanların eşyaları bulunan ve Scott Harden’ın adıyla sanıyla işaret ettiği bir adamın masum olduğu düşüncesine kapılmış durumdasın,” derken eldivenleri çıkardım. “Beni tutarak paranı boşa harcıyorsun. Kürsüde dile getireceğim psikolojik teorilere rağmen adamın cezasını kesecekler.”

Çünkü suçlu.

İlk mantık profesörümün söylediği gibi bir şeyin tadı bok gibiyse ve bok gibi kokuyorsa, atın sıçtığını görmeye gerek yoktu. Elimi kaldırıp profesöre bokun tadını nereden bilebileceğimizi sormuştum.

Mantık açısından Randall suçluydu. Öyleyse Robert onu niye savunuyordu? Oğlunu öldüren adama yakın olmak için mi? Cezasını başka bir şekilde vermek için mi?

Robert havluyu alıp ellerini yavaşça sildi. “Kasten canımı mı sıkmaya çalışıyorsun, yoksa sadece kalın kafalı mısın? Kes-tiremiyorum.”

“Ne?” diye çıkıştım sinirle.

Arkamda sakladığım bir bulmaca parçasını çıkarmamı bekliyormuş gibi sessizce bana bakıyordu. Bu sefer göz temasımız dizlerimin titremesine ya da kalp atışlarımın hızlanmasına neden olmadı. Bu sefer kelimenin tam anlamıyla suçlu hissediyordum. Belki mahkemede bu kadar etkileyici ve başarılı olmasının nedeni buydu. Bir bakışıyla insana kendini suçlu hissettirebiliyordu.

Saat tekrar çınladı. Pilav ısınmıştı. Dokunmatik cama öfkeyle dokunarak tencereyi ocaktan aldım.

Geri dönüp baktığımda Robert'ın yüz ifadesi güvensizlikle kararmıştı.

Sınavı geçememiştim.

İyi de neyle sınanıyordum?

Asık suratlarla konuşmadan sofrada plastik çatallarımız sessizce kâğıt tabaklarımızda hışırdarken neden yalnız olduğumu hatırladım. Erkekler aptaldı. İnsanı çileden çıkaran, hem de anlaşılmaz aptallardı. Bir de tutmuş, baştan çıkarılma tehlikesini dert ediyordum.

Son lokmasının bıyığında bıraktığı sosu diliyle yaladıktan sonra, “Leziz,” diyerek sessizliği bozdu. Ardından konuşmaya-
cağımız anlaşılınca açtığım şaraptan bir yudum aldı. “Yemek yapmayı nereden öğrendin? Annenden mi?”

Kucağımdaki peçeteyi katlayıp bu cinsiyetçi varsayım karşısında kıkırdadım. “Hayır, ne annem ne de babam yemek yapabiliyordu.” Özel günler dahil her öğünümüze elinde kalemiyle siparişimizi bekleyen garson tepemizde dikilirken menüye bakarak başladık.

“Özel şef? Televizyon programları?” diye sordu temkinli bir gülümsemeyle.

Göz devirerek, “Küçükken hep dışarıda yerdik,” diye karşılık verdim. O zamanlar restoranlarda masalar hep beyaz örtülüydü, garsonlar her zaman tepeden bakardı. Genzimi temizledim. “Yaş aldıkça paramız azalıyor, restoranlar giderek bütçemizi aşıyordu,” diye ekledim. Bonfile ve şarabın yerini zamanla ızgara tavuk göğsü ve salata almaya başlamış, sonunda babamın artık evde yemeye başlamamız gerektiğini söylemesiyle dramatik bir düşüş yaşamıştık. Bu da işe yaramayınca çok geçmeden babamın artık bir iş bulması gerektiğine karar verilmiş, annem Scarlett O’Hara havasında kendini kanepeye atarak hıçkırmaya başlamıştı. Sonuçta iki havaalanında, on dört

otobüs terminalinde, beş alışveriş merkezinde ve sayısız benzin istasyonunda her biri haftada neredeyse elli dolar getiren 172 telefon kulübesi sahibi bir telefon kulübesi kralıyla evlenmişti. O yüzden artan kredi kartı borcu ve 172 telefon kulübesinden gelen paranın kirayı bile karşılamadığı yeni gerçekliğe hiç hazır değildi. Cep telefonları yaşam tarzımızı öldürmekle kalmamış, sonunda evliliklerinin de sonunu getirmişti.

Evde yemeye başlama serüvenimiz çok acılı olmuştu. Annem sanki her öğünde babamı cezalandırıyordu. Her şey fazlasıyla yavan, fazlasıyla baharatlı, fazlasıyla çığ ya da fazlasıyla yanıktı. Kasten mi yapıyordu, yoksa berbat bir aşçı mıydı? Asla bilemedim. Birkaç hafta sonra mutfağı devralıp yemek pişiren yemek yapmayı öğrenmiştim. Babam mutluydu, dahası ben kendime bile şaşıırıyordum. Doğal yeteneğimle kısa sürede peynir dolmaları, deniz ürünlü fettucine ve babamın en sevdiği kızarmış domuz pirzoları yapmaya başlamıştım.

“Neyse ki yemek yapmaktan keyif alıyordum. Annemin içkiye düşmesine ve babamın duygusal olarak içe kapanmasına neden olan sürecin tek olumlu yanı bu oldu,” dedikten sonra kadehimden kallavi bir yudum aldım.

Anlattığım sırada sesini çıkarmayan Robert ayağa kalkıp boş tabağıma uzanarak, “Ben de bizimkilerle pek yakın değilim,” dedi. Ardından kemerli kapıdan mutfağı geçerek kendi tabağına yemekten bir kaşık daha doldurdu. “Ama iki erkek kardeşim vardı, o yüzden onlarla bağ kurdum.”

“Benim de ağabeyim vardı, ama benden yedi yaş büyüktü, o yüzden işler sarpa sardığında ailedeki tek çocuktum.” Sepet aldığım ekmek dilimini böldüm. “Evde tek çocuk olmak daha bağımsız olmamı, duygusal olarak kendimle ilgilenmemi gerektiriyordu. Kişiliğimin oturması açısından iyi bir şeydi,” derken kaçamak bir bakış fırlattım. “Muhtemelen Gabe için de iyiydi.”

Homurdandı. “Danışmanlık istemiyorum. Lütfen. Gabe şu anda konuşmak istediğim en son şey.”

Yas tutan anne ve babalar, ölen çocuklarından ya sürekli bahsederlerdi ya da hiç bahsetmezlerdi. Robert için galiba ikincisi geçerliydi. Yine de bu konuda konuşmamakta direnmesi, konunun kapandığına işaret sayılmazdı. Bilakis tam tersi bile olabilirdi.

“KY kurbanlarının kardeşleri yoktu,” dedim.

Bu ilgisini çekti. “Haklısın,” derken şaşırmış gibi bana bakıyordu. “Neden öyle?”

“Katil daha uygun görmüş olabilir,” diye açıkladım. “Örneğin okula yalnız gidip gelen bir çocuğu kaçırmak daha kolaydır.”

Bir an sessiz kaldı. “Karım...” Genzini temizledi. “Karım başka çocuk yapmak istedi, ama ben istemiyordum. Gabe...” İç çekti. “Gabe ele avuca sığmıyordu. Hemen her şey cıyıklaması için yeterli nedendi. Daha iki yaşındayken bile ikinci bir bebek düşüncesine bile katlanamıyordum. Tabii yaşını aldıkça düzeldi. Belki altı yedi yaşındayken Natasha çocuk yapmayı tekrar gündeme getirseydi, muhtemelen evet derdim, ama...” Devamını getirmekte zorlandığı belliydi. “Hiç gündeme getirmedi. Sonra zaten artık çok geçti.”

Ayağımı altına aldım. “Karın öldüğünde Gabe on yaşındaydı, değil mi?”

“Evet.”

“Seni kendinden uzaklaştırdı mı, yoksa daha yakın mı olmak istedi?”

Çatalının ucuyla bir et parçasını didikledi. “İkisi birden. Her gün farklıydı. Başta daha çok uzak duruyordu, sonra bana daha çok yapıştı. İş bir yıllığına bıraktım. O zaman çok yakındık. Hatta izin yaptığım yıl çok daha yakınlaştık.” Elini saçlarından geçirdi. “Keşke işe hiç dönmeseydim diyorum.”

Kadehimi önüme çektim. “Çocuğuyla bir yıl zaman geçirmek için işini bırakan çok az anne baba var. Olumlu yanından bakmaya çalış. Hem onunla zaman geçirmek için altı yıl daha işe dönmemek...” Başımı iki yana salladım. “İkinizin de hayata dönmeye ihtiyacınız vardı. Doktorun olsaydım, ikinizin de iyiliği için işe dönmende ısrar ederdim.”

Çiğnediği loktasını yutup şarabını yudumladı. “Peki karım öldüğünde işi bırakıp, oğlum öldüğünde çalışmaya devam etmeme ne dersin?”

“Yas tutmak için kendine zaman tanımadığını söylerim. Hem... işten ayrıldığın o yıl kendini değil, oğlunu iyileştirmek içindi.”

“Psikoloğa ihtiyacım yok Gwen. Bütün bu sorular, yoklamalar, duygularımı çözümlemeye çalışmalar... Bunların hepsini yaptım. Gabe’e yardım etmesi için ülkenin en iyi doktorlarıyla çalıştım ve bu süreçte hep oğlumun yanıdaydım.”

Tepkisi bir kulağımdan girip bir kulağımdan çıkacak türdendi. Müşterilerimin öfkesine ve pişmanlıklarına alıştım. Kariyerimin ilk dört yılı mahkeme zoruyla terapiye gelip asla yardım istemeyen aksi huylu öfke makineleriyle doluydu.

“Hayatını yoluna sokmuşsun gibi görünüyorsun,” dedim yumuşak bir tavırla. “Ama Natasha’nın ölümünden sonra öğrendiğin bütün yas teknikleri bir eş ya da oğul için tasarlanmıştı. Gabe için bir babanın tutacağı yası tutuyorsun. Bu bambaşka bir senaryo ve insanın yüreğine kendine has bir acı yüklüyor.”

“Üstesinden geliyorum,” dedi hırıltılı bir sesle.

“Eh, katil olduğu iddia edilen kişiyi savunuyorsun,” diye üsteledim. “İyileşmenin sıra dışı bir yoluna sapmışsın gibi bir halin var.”

“Bende işe yarıyor.”

“Peki,” diyerek şişede kalan şarabı kadehime doldurdum.

“Demek kaçırılan bütün gençler ailenin tek çocuğuydu,” diyerek konuyu değiştirdi. “Başka ne gibi ortak yanları var?”

Konunun üstüne atladım, çünkü ben de anlatmak istiyordum. “Bariz bir... kalıp var. Hepsi zengin, yakışıklı, popüler, on yedi yaşında. Kriminolojide psikodinamik teorisini duymuş muydun?”

“Hayal meyal hatırlıyorum. Bilinçaltı kişiliklerle ilgili değil miydi?”

Başımı salladım. “Spesifik olarak olumsuz deneyimlerin sonucunda geliştirilen bilinçaltı kişilikler. İd dediğimiz bilinçaltı kişilik, çoğumuzun farkında bile olmadığı ilkel güdülerdir. Yemek, uyumak, sevdiklerimizi korumak, seks yapmak...” Yanaklarımın kızardığını hissederken sözlerimi sürdürdüm. “İd normalde kişiliğin ahlaki ve toplumsal beklentilerini yöneten ego ve süperegö tarafından hizada tutulur. Örneğin karısıyla seks yapmak isteyen adama, bunu süpermarketin ortasında yapmamasını söyler. Ya da daha nazik bir örnek vermek gerekirse... patronundan nefret edebilirsin, ama sonuçları ve ahlaki yanı göz önüne alındığında onu öldürmek en iyi ve mantıklı çözüm olmaz.”

Gözünü gözüme dikmiş, dikkatle beni dinliyordu. Nefesleri yavaşlamıştı, bütün duyularıyla bana odaklanmış, yemeğini bile unutmuştu. Öylesine baş döndürücü bir andı ki ivme kaybetmemek için kendimle boğuşuyordum.

“Seri katiller zayıf bir ego ve süperegö nedeniyle sıklıkla idlerinin kontrolüne girerler. Psikodinamik teori düzgün gelişimden yoksun bu zayıf egoları suçlar. Bunun nedeni genellikle ergenlikte yaşanan travmalardır. Bizim örneğimizde...” Açıklamak için doğru kelimeleri aradım. “Ortaokul ya da lise yıllarında zorbalığa uğradıysa, katilin kişisel ego ve süperegö gelişimi durmuş olabilir. Bu da idin, zorbayı hatırlatan birine karşı gizli duygularını ortaya çıkarması açısından kişiyi çok daha büyük riske sokmasına neden olur.”

“Bir saniye,” diyerek elini kaldırdı. “Yani katil kalıba uyan

zengin, yakışıklı ve popüler biri tarafından zorbalığa uğramış, öyle mi?”

“Zorbalığa uğramış *olabilir*. Taciz edilmiş *olabilir*. Manipüle edilmiş *olabilir*. Bu sadece bir teori,” diye altını çizdim. “Bu bir olasılık. Ama gençler arasındaki benzerliği ve tacizi açıklayabilir. Katil onları sadece öldürmüyor, onlarla oynuyor, onlarla bir ilişki inşa ediyor, her fırsatta ilgilerini çekmek için uğraşıyor. Sonra kontrolü kaybedince gençler ölüyor ya da kaçırdığı oğlandan sıkılıp onu öldürüyor. Profilim ikincisine işaret ediyor,” diyerek şarabımdan bir yudum aldım.

“Kaçırdığı çocuklardan sıkılıp onları öldürüyor,” diye tekrarladı buz gibi bir sesle.

“Evet.” Konuyu değiştirme sırası bendeydi. “Sana Randall’la ilgili bir şey sorabilir miyim?” Başını sallayınca devam ettim. “Kız ya da erkek herhangi bir öğrencinin onunla ilgili herhangi bir iddiası var mı?”

Duraksadı. “Yok. Yani son yirmi yılda... birkaç huysuz öğrenci şikâyet etmiş, ama büyük bir yakınma olmamış.”

“Öğrenciler kız mı, yoksa erkek mi?” diye sorarken aklımda öfkeden titreyen Luke’un kan çanağı gözleri vardı. Tek öğrenci o olamazdı. Başkaları da olmalıydı.

“Hepsi kız,” diyerek çatalına davrandı. “Son lokmalarımın tadını çıkarabilmem için sorgulamaya ara verebilir miyiz?”

Gülümsedim. “Tabii ki. Keyfine bak.”

Robert lavaboda sıcak suyu açtığında yemekten artanı eve götürmesi için bir kaba yerleştiriyordum. Kapağı sağlamca yerine oturturken çaktırmadan ona göz attım. Ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmiş, kolalı manşetlerini dirseklerine kadar sıvamıştı. Bu haliyle rahat görünüyordu ve değişimi hoştu.

Süngere uzandığında kollarımız sürtündü.

“Eee...” dedi tencereyi temizlemeye başladığında. “Şu uğrayan dedektif... ne istiyor?”

Ekmeğin geri kalanını fermuarlı poşete koyup kapattım. “Sanırım gözü üzerimde.”

“Neden John Abbott’ı sordun? Olayı araştırıyorlar mı?”

“Sanırım iki kişinin dahil olduğu bütün ölümleri araştırıyorlar.”

“Şüpheli bir durum mu var?”

Duraksadım. İçimden kendime Robert’ın davaları didik didik edip her açıdan bakmaya alışık bir savunma avukatı olduğunu hatırlatma ihtiyacı hissetmiştim. Yine de içim rahat değildi. John’un dosyasında tam olarak ne görmüştü?

Kabı ve ekmeği bir poşete yerleştirirken, “Sanmıyorum,” dedim söyleyeceklerime dikkat kesilerek. “İnsanlar sürekli kalp krizi geçirir. Brooke genç sayılırdı, ama ailesinde kalp hastalıkları geçmişi olabilir.” John bir keresinde bunu söylememiş miydi? Karısının kullandığı ilaçtan, Brooke’un annesiyle ilgili bir şeylerden bahsettiğini hatırlar gibiydim. Öldürmek istediği karısıyla ilgili hayal ettiği cinayet yöntemi hep zehirlemek olduğundan bunu not almış olmam mümkündü. Böylesi bir yöntem bir eczacı açısından en mantıklısı olurdu, ama şüpheleri üzerine çekmek açısından en risklisiydi.

John’un dosyasını tekrar gözden geçirmeyi aklıma yazdım. Çoktan bakmam gerekirdi, ama suçluluk duygusu ve çok daha heyecan veren KY dosyası yüzünden öteleyip duruyordum.

“Ah, demek şüpheli buldukları Brooke’un ölümü?”

Geç de olsa verdiğim cevaptaki açığın farkına varmıştım. Olası yaşananlarla ilgili bildiklerim doğrultusunda cevap vermiştim. Bana göre John önce karısını öldürmüş, sonra intihar etmişti. Robert ve Dedektif Saxe gibi dışarıdan gözlemciler, kalp krizinden değil, bıçaklamadan şüphelenirdi. Dedektif Saxe tam da bu yüzden Brooke’un John’u öldürmüş olup olamayacağını sormuştu. Ve Robert sorusunu sorarken bunu kastediyordu.

Eh, belki de John’un dosyasını okumamış, sadece birkaç satıra göz atmıştı. Belki paranoyam tamamen temelsizdi.

“Hayır,” dedim hemen. “Brooke’un ölümünü şüpheli bulmuyorlar. Sadece kadının ailesinde kalp sorunları olduğunu söyledim. Üstelik John onu çok seviyordu. İnsanların yasla başa çıkma yolları tuhaf olabilir.”

“Yani intihar etmiş olabileceğini düşünüyorsun?”

“Evet,” derken gözlerinin içine bakmak için döndüm. “Öyle düşünüyorum.”

Başını sallayıp dikkatini tekrar yıkadığı tencereye yönelttiğinde içim hiç rahat değildi.

BÖLÜM 27

Ağzımda pişmanlığın ya da büyük olasılıkla şarabın ekşi tadıyla yalnız uyandım. Robert yanağıma bir öpücük kondurmanın ötesine geçmeden ayrılmıştı, o yüzden bedenim ihanete uğramış gibi hissediyordu. Tavana bakarken yoğun bir kendimden nefret eşliğinde onunla seks yapma hayalleri kurduğumu kabul etmekten başka çarem yoktu.

Profesyonel mesafemi koruma dayanıklılığım işte bu kadardı. Neyse ki Robert bir hamle yapmamıştı. Zaten sohbetimiz de romantizmle alakası olmayan konuların dışına çıkamamıştı.

Doyuma ulaşamayan libidom bir kenara bırakılırsa, aslında verimli bir yemek olmuştu. Birkaç kez hafifçe Gabe konusuna değinmiştik, ama bu konuşmalar Robert'ın yas süreciyle ilgili endişelerimi yatıştırarak türden olmamıştı. İyileşmeye odaklanmak yerine Robert bilakis cenaze törenlerinden kadın tavlıyor, dışarıdan görüldüğü kadarıyla oğlunun katiliyle ilgili son derece güçlü bir savunma inşa ediyordu.

Gece uykumu kaçırان şeylerden biri de kurbanların haberlerde gördüğüm ailelerinin ıstırap dolu yüzleriydi. Bir katilin özgür kalmasına yardım mı ediyordum?

Bunu yapamazdım. Doğruları söylemek konusunda Robert'a gerçeği söylemişim ve Robert bunu kabul ediyormuş gibi görünüyordu, ama eğleniyormuş gibi belli belirsiz sırtması ne yaptığımı anladığının işaretiydi. Keşke ben de onun kadar kendime güvenilebilseydim. Ne olacağını kestiremediğim bir belirsizliğin ortasında kaybolmuştum.

Clem komodininde cep telefonumun üzerine uzanmıştı. Telefonu yavaşça almaya çalıştığımda tıslasa da aldırmadan ekran kilidini açıp güvenlik bildirimlerine baktım.

İzinsiz giriş yoktu. Güvenlik kameraları hareket algılamamıştı. Sessiz bir geceydi. Rahatlayarak nefesimi salıyordum ki tekrar nefesimi tuttum. Normalde gün içinde sistemi genellikle kapatır, esinti olsun diye kapıları açık tutardım, ama ben ya da polis Luke'la konuşana kadar akıllı davranmam gerekiyordu.

Yataktan yuvarlanarak çıkıp sıcak bir duş aldım, ardından krem rengi rahat pantolonumun üzerine kırmızı fitilli atletimi giydim. Fark ettiğim beyaz bir saç telini çekip kopardıktan sonra da ıslak saçlarımı örerek Clem'i kucağıma aldım ve kokusunu içime çekerken aşağı indim. Clem gününün çoğunu çamaşır sepetimde geçirdiği için pamuk kokulu kurutma kâğıtları gibi kokuyordu.

Gitmeden önce Robert profili görmek için yine ısrar etmişti. Programımı aksatmak istemiyorsam dosyayı öğlene kadar göndermem gerekiyordu. Artık üzerine yatmanın bir anlamı yoktu. Ergenlik yıllarında varlıklı ve sevilen başka bir genç tarafından tacize ya da tecavüze uğrayan organize ve kontrol güdümlü temel katil profili kafamda oturmuştu. John Abbott'ın dosyasını tekrar gözden geçirmek gibi daha acil bir işe odaklanmak istiyorsam taslağı masamdan alıp Robert'a vermem gerekiyordu. Brooke'un ölümüyle ilgili sorular, John'un karısının aile geçmişindeki kalp hastalıklarıyla ilgili söylediklerinden kuşkulanmama neden olmuştu. Bu olasılığı anlamak için her halükârda

dosyayı gözden geçirmem kaçınılmazdı. Dedektif Saxe etrafta dolaşırken mahkeme emriyle hasta dosyasının istenmesi mantıklı bir endişeydi. Dosyanın kopyasını çıkarıp ilk randevudan sonuncusuna kadar her anı incelemem gerekiyordu.

İşe başlamadan önce kendime bir kâse kahvaltı gevreği doldurup televizyonda bir çöpçatanlık programı seyrettim. Ekrandaki koca göğüslü sarışın, erkek yarışmacıya bakarak kıkırdıyordu. Annem bu aptal programa bayılırdı. Son aradığında on dakika boyunca seyrettiği bölümü anlatmıştı. Bu yeterince acı vericiydi, ama sonrasında programla ilgili anlattıkları hayatımın eleştirel bir incelemesine dönüşmüştü. Kırkına merdiven dayamış çocuksuz ve bekâr bir kadın olmak, anne olma paniğine kapılmak için yeterli bir sebepti ve annem telefonda bu endişesini ısrarla dile getirmekten geri durmamıştı. Ona göre işim, aşka en büyük engeldi. Sonuçta bir erkekle nerede tanışacaktım? Morgda mı?

Sürekli çocuk pırlatan karısıyla ağabeyim olmasaydı hayat benim için daha kolay olacaktı. O kadar torunla annemin mutlu olacağını sanıyordum, oysa nedense benden torun beklentisi artmıştı.

Tarçın eklediğim kahvaltı gevreğini kaşıkladım.

Belki aşk hayatım *gerçekten* işim yüzünden sekteye uğramıştı. İşimden bahsettiğimde Robert'ın gözleri ilgiyle parlamıştı. Oysa erkekler genellikle temkinli bir şekilde bana bakarak ürpermeye çalışırdı. Bir akşam çıktığım hoş bir adam, hiç cinayet işleyip işlemediğimi sormuştu. Diğeriyse *şu danışmanlık işini* hayatımın sonuna kadar sürdürmeyi planlayıp planlamadığımı öğrenmek istemişti.

Belki yine kiliseye gitmeye başlayabilirdim. Yenge hanıma göre kilise, evlenilecek adamlarla doluydu. Ve benim uzak durmam gereken bekâr bir erkekten aklımı uzaklaştırmak için evlenilecek bir adama... ya da dildom için yeni pillere ihtiyacım vardı.

Robert Kavın kesinlikle bir şeyler saklıyordu. Önceden de kuşkularım vardı, ama zaman geçtikçe bir şeyler sakladığından daha çok emin oluyordum. Daha tuhafıysa benden bir şeyler sakladığına dair kuşkularım arttıkça, onun da benden şüphelendiğinden emindim.

Başta John Abbott dosyasının en azından bir kısmını gördüğü düşüncesiyle kuşkularının Brooke'un ölümüyle ilgili olduğunu düşünmüştüm. Ama dosyanın hangi kısmını okumuştum? Asıl soru buydu. İkinci sorumsa, Robert'ın John'u ne kadar tanıdığıydı. Cenazeye katıldığına göre en azından bir ahabplık ilişkileri olmalıydı. Kendi eczacımın cenaze törenine gitmek şöyle dursun, soyadı dışında hiçbir şey bilmiyordum, ama öte yandan benim diyabetli bir oğlum yoktu. Robert'la John, avukatın ölen eczacının itibarını korumak için Brooke'un ölümüyle ilgili kuşkularını dile getiremeyeceği kadar yakınlaşmış olabilir miydi? Meslek Etiği Komisyonunun benimle ilgili araştırma yapmaya başlamış olması çok mümkündü.

Bununla birlikte Robert'ın hiçbir şey görmemiş olması ihtimalini görmezden gelemezdim. Belki dosyayı okuyan için hiçbir anlam taşımayacak zararsız bir sayfada açık bırakmıştım. Belki korkularım paranoyakça kaygılarımın eserinden başka bir şey değildi.

Kâseyi sıcak sudan geçirip bulaşık makinesine yerleştirdim.

Başka düğümleri çözmeye çalışmadan, John'un dosyasını hangi sayfada açık bıraktığımı anlamaya çalışmam gerekiyordu. Tam sayfayı hatırlamayabilirdim, ama şarap ve uyku ağır bastığında okumayı nerede bıraktığıma dair genel bir hisse sahiptim.

Ellerimi kurulayıp çalışma odama geçtim ve lambamın zincirini çekip geniş yüzeyi aydınlattım. Dersimi almıştım, o yüzden masada hiçbir şey kalmamıştı. Hatta bütün gizli belgeleri masamın kilitli çekmecelerine kaldırmıştım. Lambanın yanın-

daki altın fil biblosunun altından küçük anahtarı aldım. Güvenlik konusunda biraz daha ustalaşmam gerekiyordu.

Sonunda sandalyeme oturup John Abbott'ın kalın dosyasını açtım ve son bıraktığım bölümü bulana kadar seans notlarını karıştırıp masaya iyice yaklaşıp okumaya başladım.

JA huysuz ve aksi. Karısıyla ilgili sıkıntılı. Hatta sinirli. Misafir ve klimayla ilgili bir olay.

Hatırlıyordum. Bir misafirleri yatıya kalmıştı ve klima bozulmuştu. John tamir etmeye çalışsa da başaramamıştı. “Mensa zekâ seviyesine sahibim,” derken bakışlarıyla beni susturmuş, parmağını şakağına bastırarak, “Bu şehirdekilerin yüzde doksan dokuzundan daha eğitimliyim. Bilgimle öldürebilir ya da can kurtarabilirim,” diye eklemişti. “Ve karım yeterince zeki olduğumu umursamadan tamirci aramak istedi. Hem klima bozulduysa n’olmuş? Sonuçta misafir oda parası ödemiyo ya! Bırak terlesin.”

Bulduğu çözümün zavallı misafirin terlemesine aldırma-
mak mı, yoksa tekrar tamir etmeye çalışmak mı olduğunu kestirememiş, bunun üzerine konuyu yine Brooke’a getirmiştim. “Hangi aşamada kontrolü kaybettiğini hissettin?”

“Durmak bilmiyor. Sürekli dırdırlanıyor, terlediğini anlayayım diye alnını siliyor, klimaya ne zaman bakacağını soruyor, telefonunda bulunduğu bilgilerle yardımcı olabilecek önerilerde bulunuyor.” *Yardımcı olabilecek* kelimelerini söylerken havada tırnak işaretleri yapmıştı. “Kanepede oturmuş ona bakarken, karnını bıçakla yardığımı hayal ettim.”

Kendi karnım tehlikedeymiş gibi sözleri karşısında irkilmiş-
tim. Fazlasıyla sakın konuşmuştu. Sanki her gün karın yarıyor-
du.

“Zaten kilo alıyor,” diye eklemişti. “Yürürken karnı hoplu-

yor. Yağların kesme işlemini zorlaştıracaklarını mı, yoksa kolaylaştıracaklarını mı merak etmekten kendimi alamadım,” diyerek bana bakmıştı. “Sizce?”

Gözümü kırpmadan ona bakmıştım, çünkü çoğu müşterim tepki vermemi isterdi. Bazıları tam da bu yüzden öldürüyordu, çünkü sevdiklerinin karşısına geçip bağırımlarına rağmen karşıdan istedikleri tepkiyi alamıyorlardı. Yine de tepki vermeyecektim. “Bence bu hayallerden vazgeçmen üzerine çalışmamız gerekiyor,” demekle yetinmiştim.

Parmağımı kendi elimle yazdığım satırların üzerinden geçirirken içim karardı.

Sadece benden ilgi beklemiyor... tehdidinde ciddi.
Yüksek risk.

BÖLÜM 28

Nita kocasının Range Rover'ı özenle park edişini izledi. Hepsi bu andan korkuyordu. Emniyet kemerini açıp arka koltuğa dönerek cama yapışmış halde gözlerini karakolun otoparkına diken Scott'a baktı.

“Oraya tekrar girmek istemiyorum,” diyordu oğlu usulca. “Geçen sefer neler yaptıklarını biliyorsunuz.”

Nita gözlerini kapatıp o günü kafasından kovmaya çalıştı. Adli tıp uzmanı kısa bir işlem olacağını söylemişti. Sadece cinsel bölgelerinden DNA örneği alacak, bir de tecavüz incelemesi yapacaklardı. Muayene sadece on beş dakika sürmüştü, ama bekleme odasına döndüğünde Scott bakışlarını kaçırmıştı. Hatta farklı yürüyordu. Üniversitede oda arkadaşının sarhoş olup kendinden geçtiği ve ertesi gün tecavüze uğrayıp uğramadığını anlamak üzere onu kadın kriz merkezine götürdüğü günü hatırladı. Oda arkadaşı eve dönerken yol boyunca hıçkıra hıçkıra ağlamış, o muayeneye girmektense tecavüze uğrayıp uğramadığını bilmemeyi tercih ettiğini söylemişti.

“Sadece soru soracaklar,” dedi George’un üniversiteden arkadaşı olan avukatları. Arkada oturuyordu. “Ve ben yanında olacağım.”

“Ama bütün soruları zaten cevapladım?”

“Uygunsuz bir şey sordukları anda devreye gireceğim, ama onlara doğruyu söylememiz gerekiyor Scott. Söyleyeceklerin Bay Thompson’la ilgili hazırladıkları dosyaya çok katkı sağlayacak.”

Kapıyı gönülsüzce açan Scott ağır adımlarla arabadan indiğinde Nita kocasıyla göz göze geldi.

George rahatlatmak istercesine, “Her şey yolunda gidecek,” diyordu.

Gerçekten her şey yolunda gidecek miydi? Bir gün her şey yoluna girecek miydi?

Karakol koridorunda yürürken topuklu ayakkabısı bir çıkıntıya takılınca öne doğru tökezlediğinde George dengesini sağlamasına yardım edince Nita gülümsedi. Aslında düz ayakkabı giyse daha iyi olurdu. Pijama ve terlikle geçirdiği aylardan sonra yüksek topuklu ayakkabılarla zorlanıyordu. Yüzüstü yere kapaklanmadan bu sorguyu atlatıp eve dönmeleri gerekiyordu. Hiçbir suçları yoktu ve Scott zan altında değildi. Eninde sonunda mahkeme gerçekleşecekti ve bu sorgulamaları halledip Range Rover’a atlayarak öğle yemeğinde evde olabilir, buz gibi mimoza yudumlarken Scott’ın üniversite geleceğini konuşabilirlerdi. Vanderbilt artık bir seçenek olamazdı. Yaşananlardan sonra Scott daha yakın bir üniversiteye gitmeliydi ki küçük, özel ve güvenli bir üniversite olan Pepperdine en iyi seçenektir.

Küçük gözlem odasına girdiklerinde camın ardında avukatla yan yana oturan Scott’a baktı. Uzmanlığı ceza hukuku olmasa da Juan iyi bir avukattı. Dahası Scott’ı küçüklüğünden beri tanıyordu ve dedektifler sadece bilgi almak istediklerini açıkça belirtmişlerdi. Görüşme en fazla on beş, bilemedin yirmi dakika sürecekti.

Dedektif Erica Petts genzini temizleyerek konuşmaya başladı. “Scott, zorla tutulduğun yeri bana anlatman gerekiyor.”

Nita ağırlığını diğer topuğuna verdi. Scott gözünün bağlı olduğunu, evin nerede olduğunu ya da neye benzediğini bilmediğini zaten söylemişti. *Yedi hafta boyunca gözün bağlı mıydı?* diye sormuşlardı. Yedi hafta karanlıktan sonra oğlunun uyuyamamasına şaşırmıyordu. Uyurken odasında ışıkları söndürmesi bile inanılmazdı.

“Hiçbir şey bilmiyorum,” diye mırıldandı oğlu. “Gözüm bağlıydı.”

Başını kaldır, diye bağırarak istedi Nita. *Gözlerine bak ki sana inansınlar.*

“Eh, tutulduğun odada gözlerin bağlıydı, ama sonra kaçtın, öyle değil mi? Ellerin serbest kaldığında ne gördüğünü bilmemiz gerekiyor. Gözündeki bağı çıkarmıştın, öyle değil mi?”

“Karanlıktı,” dedi Scott. “Elimle yoklayarak kapıyı bulup sonra yine karanlık koridorda körlemesine koştum. Dışarı çıkana kadar bir şey gördüğümü söyleyemem.”

“Dışarı çıkmak için aşağı inmen ya da yukarı çıkman gerekmedi mi?”

Delikanlı tereddütlüydü. “Hayır.”

“O evde miydi? Orada mı yaşıyordu?”

“Ben... bilmiyorum.”

Ama polisler biliyordu, öyle değil mi? Randall Thompson’ın evini dip köşe araştırmış, Scott’ı o evde değil, başka bir yerde tuttuğuna karar vermişlerdi. Ve Nita oğlunun kaçtığı sabah adamın okulda derse girdiğini polislerden değil, haberlerden öğrenmişti. Dedektifler onlara hiçbir şey söylemiyordu.

İki dedektif oğullarının koşarak kaçtığı bölge konusunda sıkıştırmaya devam ediyordu. Scott’ın تنها sokaklar ve virane evlerle tanımladığı bölge, Los Angeles’taki onlarca semtten biri olabilirdi. Nita oğlunun neden bu evlerden birine sığınmaya çalışmadığını *hâlâ* anlayamıyordu. En azından yoldan geçen bir arabaya sığınamaz mıydı? Neden eve kadar kilometrelerce koşmuştu?

“Kaldığın odaya odaklanalım. Anladığımız kadarıyla hiçbir şey görmemişsin, ama bir şey duydun mu? Bir koku aldın mı? Evde başka sesler var mıydı?” Bu sefer konuşan, ayaklarını çapraz yaparak köşede duran iri yarı dedektifti.

Scott duraksadı. “Sanmıyorum.”

“Odaya girdiğinde kapı mı açılıyordu? Koridorda yürüdüğünü duydun mu? Yanına geldiğini nasıl anlıyordun?”

Scott alnını ovuşturdu. “Bilmiyorum. Sanırım bir kapının açıldığını duyuyordum. Merdiven sesi hatırlamıyorum.”

“Acele etme,” dedi Dedektif Harvey cesaret verircesine. “Odada yer halı mıydı, yoksa çıplak mıydı? Adım seslerini duyabiliyor muydun?”

“Halı yoktu,” diye yutkundu delikanlı.

Bu saçmaydı. Polisler katilin kim olduğunu biliyordu. Öyleyse bu detayların ne önemi vardı? Scott’a bütün bunları tekrar tekrar yaşatmaya hakları yoktu.

“Tamam, demek başka odalardan ses duyamıyordun, öyle mi? Belki yakınlarda açılan bir televizyonun sesi?”

“Şey... bilmiyorum.”

“Yol gürültüsü? Araçlar? Kornalar?”

“Hayır.”

“Oda sıcaklığı nasıldı?” diyen erkek dedektif camın önüne geldi. “Sıcak mıydı?”

“Bazen.”

“Klima var mıydı? Havalandırmanın açılıp kapandığını duyuyor muydun?”

“Bilmiyorum.”

Sorularının keskinliğinden Nita dedektiflerin sinirlenmeye başladığını hissedebiliyordu. Belki artık vazgeçer, Scott’ı rahat bırakırlardı.

“Pekala. Ses yoktu. Peki koku?” diyen Dedektif Petts sandalyesinde arkasına yaslandı. “Belki küf ya da rutubet kokusu?”

Kokuyu genzine çekiyormuş gibi Scott bir nefes çekti. “Belki biraz naftalin kokusu.”

“Kelepçenin kilidini açmıştın, değil mi?”

Konunun ani değişimi delikanlıyı hazırlıksız yakalamıştı. Gözü avukata kaydı, sonra başını salladı. “Evet.”

“Çatalla kolay iş değil,” diyen Dedektif Petts, başını sallayan Harvey’ye baktı.

Kadının ses tonu ensesindeki tüylerin kabarmasına neden olan Nita sırtını dikleştirdi.

“Eh, aslında çatalla açtığım söylenemez,” diye lafı çevirdi Scott. “Tam kilitlenmemişti. Normalde sıkı olurdu, ama bu sefer gevşekti, o yüzden elimi çıkarabildim.”

Bu yeni bir bilgiydi. Nita kaşlarını çatığında kocasıyla göz göze geldi. Oğulları düzinelerce kez duydukları kelepçe açma hikâyesini ballandıra ballandıra anlatmaya bayılıyordu.

“Ah, anlıyorum... Bu daha mantıklı. Aslına bakarsan biraz meraklanmaya başlamıştık,” dedi Harvey.

Yine aynı ses tonu...

Dedektifler sanki Scott’la oyun oynuyordu.

“Odadayken gözlerinin bağlı olduğunu ve odaya nasıl getirildiğini bilmediğini söylemiştin, değil mi?”

“Evet.” Scott perişan görünüyordu.

Nita onu oradan çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu.

“Peki Bay Thompson olduğunu nereden biliyorsun? Göremediğin için başkası olabilirdi.”

“Kaçırılmadan önce onu gördüm. Aracımın yanındaydı. İğneyi saplayan oydu.”

Bir tür yatıştırıcı olduğunu söylemişlerdi. Polis uzun zamandır KY Katilinin kaçırıldığı çocukları uyuşturduğundan kuşkulanıyordu ve Scott kuşkularını doğrulamıştı. Yemeğe ya da içeceğe katılan bir ilaç değildi. Katil şırınga kullanıyordu.

“Peki sesini tanıdın mı? Yani odadayken? Çünkü seni kaçırıp başkasına vermiş olabilir.”

Scott bocaladıktan sonra, “Hayır,” dedi. “Oydu. Benim-

le konuşuyordu.” Gözünü masadan ayırmadan başını salladı. “Evet. Oydu. O bir sapık. Yaptıklarını anlattı. Kız öğrencilere tecavüz etmiş.”

Bu yepyeni bilgiyle oda bir anlığına sessizliğe gömülürken George kolunu doladığı karısının omzunu sıktı.

“Tanıdığın kızlar mı? İsim verebilir misin?”

Scott başını iki yana sallayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Nita oğlunun inatla kendisini kapatıp savunmaya geçeceğini görebiliyordu.

“Bunu neden yaptığını söyledi mi?”

Scott kıpırdamıyor, konuşmuyor, soruyu duymamış gibi yapıyordu. George’un sıcak kolu fazla gelince Nita sıyrılıp içinden oğlunun cevap vermesi için dualar etti.

“Sadece bana haddimi bildirmesi gerektiğini söyledi,” diyen Scott’ın çenesi göğsündeydi. O kadar sessiz konuşuyordu ki Nita duymakta zorlanıyordu.

“Nedeni neymiş Scott?”

“Eğlenceli olduğunu söyledi. Canımı yakmak ve seyretmek hoşuna gidiyormuş.”

“Neyi seyretmek?”

Duyacağı cevaptan korkan Nita nefesini tuttu.

Sonunda oğlu omuz silkip, “Her şeyi,” diyerek elini gür saçlarından geçirerek alnına düşürdü ve ayağa kalktı. “Ara vermem gerekiyor,” dedikten sonra avukatına baktı. “Ara verebilir miyiz?”

“Tabii,” dedi Dedektif Harvey. “Acele etmene gerek yok.”

Nita oğlunun yanına geleceğini sanmıştı, ama Scott karakoldan çıkıp arabalarına gitti ve neredeyse yirmi dakika boyunca ön cama bakarak kıpırdamadan oturdu. Telefonuna bakmadan birkaç dakika bile geçiremeyen çocuk bir zombi gibi öylece oturuyordu. Sonunda arabanın kapısını açıp çıktığında ağır adımlarla yanlarına geldi.

Dedektiflerin karşısına oturduğundaysa başka bir çocuktuk. Sırtı daha dik, sesi daha yavaş ve güvenliydi. Bu sefer bambaşka bir hikâyeye anlattı.

BÖLÜM 29

Ölen çocukları aklımdan çıkaramıyordum. A alışveriş arabasını iterken çileklerin parlak kırmızısını olay yeri fotoğraflarındaki kanla karşılaştırmamaya çalışıyordum.

Hayatım boyunca birçok kötülük görmüş, nedensiz yere öldüren sayısız kişiyi incelemiştim, ama bu cinayetler adeta pençelerini beynime geçirmişti. Bu ölümler sıradan değildi. Özenli ve tutarlı cinayetlerin şiddeti zamanla artmıştı. Scott Harden'ın kaçmış olmasına rağmen... bunun bir anlamı vardı.

Et reyonunda durup bir paket tavuk buduyla kuzu pirzola aldım. Ardından yürümeye başladığımda neredeyse önümdeki kadına çarpıyordum. Dönüp bakan kadına özür dilercesine bakarken birden tanıdım. “Lela! Selam.”

Gözleri parlarken, “Dr. Moore,” diye mırladı kedi gibi. “Nasılsınız?”

“İyiyim,” diyerek arabamı kenara çektim. “Önümüzdeki hafta randevumuzu ötelediğim için özür dilerim. Hazırlanmam gereken bir dava var.”

Özrümü salladığı eliyle savuşturarak, “KY Katiliyle mi ilgili?” diye sordu. “Geçen hafta şu yakışıklı avukatı ofisiniz-

de görmüştüm. Hani oğlu öldürüldükten sonra haberlere çıkan avukat.”

“Hayır, onunla alakalı bir şey değil,” dedim. Lela Grant’ın bütün şehirde Robert hakkında konuşmasına hiç ihtiyacım yoktu.

“Kızım da Beverly High’a gidiyor. Scott Harden’ı tanıyor. Hatta bir keresinde neredeyse çıkacaklardı!” Kızının kaçırılan, işkence gören ve ölümün eşiğinden dönen bir delikanlıyla bağı olması harika bir şeymiş gibi ağzı kulaklarındaydı.

İhtiyaç duymadığım halde bir kavanoz badem alıp konuyu değiştirmeye çalıştım. “Evde durumlar nasıl?”

“Ah, iyi.” O sırada reyonun köşesinden kadının daha genç bir versiyonu çıkıp alışveriş arabasına aile boyu bir şekerli kahvaltı gevreği paketi attı. “Maggie, Dr. Moore’a merhaba demeyecek misin?”

Ergen kız pis bir sırıtışla kırmızı terliklerime göz attı. “Diyebilir miyim acaba? Tabii ki diyebilirim.”

Aldırmadım.

“Maggie,” diye yakardı Lela.

Hayatı üzerinde mutlak bir kontrolü varmış gibi görünen yengesiyle ilgili şiddet içeren fanteziler kurmasının ardında, kendi çocuğunu kontrol edememesi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Kız saçlarını gözlerinin üzerinden çektiği sırada kollarının yan tarafındaki yara izlerini gördüm. Eski ve yeni yara izleri birbirine karışmıştı. Bunlar acı ve depresyonun izleriydi.

Lela’yla göz göze geldik.

“Maggie, gidip dondurma alır mısın?” dedi kadın cıvıldaarak. “İstediyini alabilirsin.”

Kız bir şey demeden dönüp reyonda süklüm püklüm ilerledi.

O gözden kaybolana kadar bekledim. “Ne zamandır kendini kesiyor?”

Lela iç çekti. “İki ay oluyor. Neosporin krem kullanıyorum, ama yaralar iyileşir iyileşmez yine kesiyor.”

Duyduklarım beynimi gıdıklıyordu. Neydi acaba? Başımı sallayıp nazikçe üsteledim. “Birine göründü mü?”

“Sadece ergenlik aşkı. Oğlanları bilirsiniz,” diyerek omuz silkti. “Ama evet... Banyon Clinic’te Dr. Febber’a gidiyor. Ergen sorunlarında uzmanlaşmışlar. Aslına bakarsanız, orada karşılaştığım birine asla inanamayacaksınız,” diyerek sokulduğunda topukları yerde gıcırdadı.

“Lütfen söylemeyin,” diye kendimi nazikçe gülümsemeye zorladım. “Hasta gizliliği doktorların en sıkıntılı konusudur. Özellikle de konu ruh sağlığıysa.”

Yüzü hayal kırıklığıyla asıldı. “Ah, evet. Tabii.”

“Her neyse... Sonraki hafta görüşecek miyiz? Normal programa geri dönebiliriz?”

“Hı-hı,” dedi ruhsuzca. “Olur.”

Arabasını çevirip vedalaşmak için elini kaldırdığında ben de aynısını yaptım.

Zavallı Maggie. Lela’yla altı seansımız olmuştu, ama kadın kızının yaşadığı zorluklardan bir kez olsun bahsetmemişti.

Süt ürünleri reyonuna sapıp bir kutu sütle tuzlu tereyağı aldım.

Konuşurken beynimi gıdıklayan neydi acaba? Kafamın ardında bir şeylerin karıncalandığını hâlâ hissedebiliyordum.

Maggie... Beverly High... Scott...

Soğutulmuş şarap dolabından bir şişe Sauvignon Blanc alıp sütün yanına sıkıştırdım ve arabayı ittim. İleride eczane kuyruğu seyrelemişti. Uzun süre beklemek zorunda kalmama umuyla adımlarımı hızlandırdım. Hasta olacağımı hissediyordum ve işler sarpa sarmadan burun spreyi alsam iyi olurdu.

Arabayı bir kenara çekip çantamı aldım ve kuyruğa girdim. Bu hafta görüşmeyeceğimiz için belki Lela’yla sohbeti aceleye getirmemeliydim. Kuyruktan bir kişi eksilirken tekrar buluştuğumuzda kızının durumunu sormayı aklıma yazdım.

Sıkıntıyla sonu gelmek bilmiyormuş gibi görünen sargılara, antibiyotik kremlere ve diğer ilk yardım ürünlerine bakıyordum.

Neosporin krem kullanıyorum, ama yaralar iyileşir iyileşmez yine kesiyor.

Aklıma takılan bu muydu? İyi de neden takılmıştı? Gözlerimi yumup Lela'nın kızının yaralarına Neosporin sürdüğünü hayal ettim. İlginç bir hayal olsa da beynim inatla iş birliği yapmamak için direniyordu. Arkamda biri kasten aksırınca gözlerimi açıp bir adım ilerledim.

Neosporin... Neosporin... İyileşen yaralar...

Gözümün önüne KY dosyalarındaki görseller geldi. Yakın çekim yaralar, sigara yanıkları, kesikler... Bazıları iyileşmişti, bazıları yeniydi.

Çantamdan telefonumu çıkarıp saate baktıktan sonra ofisi aradım. Jacob'ın hâlâ orada olmasını umuyordum. Sakin karşılaşmasıyla gülümsedim. "Jacob, ben Gwen. Odama gidebilir misin? Bir şeyin fotoğrafını çekmeni istiyorum."

Anahtarlarımı bulup kapımı açmasını bekledim. Sonra yara fotoğraflarını yapıştırdığım duvara gitmesini söyledim.

Delikanlı iğrentiyle inledi.

"Biliyorum, korkunç görünüyor. Bütün bölümün fotoğrafını çekebilir misin? Büyütebileceğim şekilde çekersen harika olur."

"Hepsini mi istiyorsun?"

"Evet. Üçer dörderli gruplar halinde de çekebilirsin."

"Peki. Birazdan gönderirim."

"Teşekkürler. İşin bitince kapıyı kilitlemeyi unutma, olur mu?"

Telefonu kapatıp ilerledim. İkinci sıradaydım. Kredi kartımla ödemeyi yapıp burun spreyini alıyordum ki telefonum gelen mesajlarla titreşmeye başladı. Hemen alışveriş sepetime dönüp fotoğrafları incelemeye başladım.

İyi ki bir şey yememiştim. Fotoğraflar özellikle büyüterek bakarken korku filmi gibiydi. Hepsini hızla geçip aklıma takılan fotoğrafı büyüttüm.

Beldeki düzgün bir sıra halindeki sigara yanıklarının fotoğrafıydı. Belli belirsiz bir parlaklık olmasa yara izleri neredeyse görülemeyecek durumdaydı. Sanki yaraların üzerinde bir salyangoz dolaşmıştı. Kurbanın kendi eliyle ulaşamayacağı bölgeye *aloe vera* ya da krem sürülmüş olmalıydı.

KY Katili kurbanları tedavi ediyordu. Canlarını yakıyor, sonra iyileştiriyordu. İyi de neden? Pışman mı oluyordu? Suçluluk mu duyuyordu? Yoksa çok daha derinlerde bir şeyler mi vardı?

Başımı telefondan kaldırıp bunun ne anlama gelebileceği üzerine düşündüm. Bir terslik vardı. Dahası oluşturduğum psikolojik profille tamamen çelişiyordu. Kontrol manyağı organize bir katil, belli bir amaç in kurbanını canlı tutmak istemiyorsa kurbanlarını asla tedavi etmezdi. Öte yandan bu yaralar hayatı tehdit eden türden değildi. Yani tedavi edilmeleri gerekmiyordu. Oysa bu neredeyse...

Meredith'in sorusunu hatırladım. Evet, bu durum katilin muhtemelen kurbanlarla ilgilendiği anlamına geliyordu ki bu profilime tamamen tersti. İnsan psikolojisine akıl sır ermezdi, ama belli kalıplar vardı ve bu keşfim bütün insan davranış kalıplarını tersyüz ediyordu.

Telefonu çantaya atıp alışveriş arabasına yapışarak sol taraftan kasaya yöneldim. Kuyruğa girerken listemin geri kalanını çoktan unutmuştum.

Bir tuhaflık olduğunu biliyordum. Belki bu tuhaflık neler olduğunu anlamama yardım edebilirdi.

BÖLÜM 30

Alışveriş torbalarını eve bıraktığım gibi ofisin yolunu tuttum. Karanlıktı, Jacob bilgisayarını kapatmıştı, tek ışık merdiven sahanlığındaki **Acil Çıkış** tabelasından yayılıyordu

Odamın ışığını yakıp bilgisayarımı açtım ve vızıltıyı dinlerken masamda yer açarak dosya yığınının önüme çekip her bir dosyayı saran lastiği çıkardım. Ardından hepsini masaya yayararak Gabe Kavin'in dosyasını en ortaya yerleştirdim.

Ekranım çınlayınca şifremi girip Robert'a gönderdiğim yirmi iki sayfalık psikolojik profilinden iki kopyayı çıktıya gönderdim ve elime bir kırmızı kalem aldım. Sonunda yaktığım masa lambasını dosyaları aydınlatacak şekilde eğdim.

İlk işim kurbanlarda tedavi izi olup olmadığını anlamaktı. Jacob'ın gönderdiği fotoğraf bir istisna olabilirdi.

Birinci dosyayı açtım.

Serra Retreat'te lakros oyuncusu olan Trey Winkle on yedi yaşındaydı. Cesedi Griffith Rasathanesine giden yolun girişindeki bir hendekte bulunmuştu. Otopsi raporunu bulup bulguları inceledim. Bacağında derin bir kesiğin yanında yapışkan kalıntısı bulunmuştu. Yara temizlenmişti. Belli ki biri ilgilenmişti. Yapışkan kalıntının açıklaması muhtemelen bir yara bandıydı.

Benim katilim yara bandı kullanmazdı.

Sonraki kurbana geçtim.

Travis Patterson iyi beslenmişti. Saçları temizdi. Yaraları kısmen temizlenmişti.

Boş bir kâğıda notlar alarak Gabe Kavın dosyasına gele-ne kadar beş dosyayı gözden geçirdikten sonra derin bir nefes aldım. Bir kalıp söz konusuydu, ama Gabe başından beri bir anomali olmuştu. Ölümü çok daha vahşiydi. Belki yaralarının bakımı da yapılmamıştı.

Oysa tam tersiydi. Diğerleri gibi öldüğünde o da sağlıklıydı. İşkenceler ve iki günde bir uğradığı tecavüz görmezden gelinebilirse iyi beslenmiş, iyi bakılmıştı.

Kalemi bırakarak şakağımı ovuşturdum. Bu merhametin nedeni suçluluk duygusu ve pişmanlıksa, ama katil hâlâ alışkanlıkla şiddete başvuruyorsa... o zaman bir hastalıktan bahsetmek gerekirdi. Bipolar ya da *borderline* kişilik bozukluğu değildi. Böylesi manyaklık ya da şiddet krizleri anlamına gelirdi ki manyak birinin bu kadar temiz ve keskin çizgileri olan cinayet kalıplarıyla hareket etmesi imkânsızdı.

Sandalyemde inleyerek arkama kaykılıp tavana baktım.

Merhametle kurbanların bakımını üstlenmek bir davranış kalıbıysa... Kaçırma, esir tutma ve öldürme aşamaları iyi planlanarak zamanına uygun bir şekilde özenle hayata geçirildiyse... İşaretler bir katilin kişisel travma geçmişine işaret ediyorsa...

O zaman paranoyak şizofreni ya da çoklu kişilik bozukluğu en makul açıklama olurdu.

Paranoyak şizofreni, özellikle seri katiller başta olmak üzere suçlularda en yaygın görülen ruhsal bozukluktu. David Berkowitz, Ed Gein, Richard Chase, Jared Lee Loughner... Randall Thompson kolayca aynı kategoriye sokulabilirdi. Hastalığın belirtileri sanrılardı ve tipik olarak böylesi bir vakada, kişinin eylemlerini sesler ya da hayaller yönetirdi.

Şiddet eylemlerini hayali bir kişilik planlayıp uygulamaya koydurtuyor, katilin gerçek kişiliği sonrasında kurbanla ilgilenip onu rahatlatmaya çalışıyor olabilirdi. Ya da... muhtemelen tam tersiydi.

Çoklu kişilik bozukluğu tanısı geçerliyse, KY Katilinin iki ya da daha çok sayıda farklı personaya sahip olduğu anlamına gelirdi. Böyle hastalarım olmuştu. Psikolojinin tanı koymakta zorlandığı durumlardan biriydi ve her vaka farklıydı. Kişilik bölünmesini sıklıkla duygusal ya da fiziksel travma tetiklerdi. Bazen terapiyle *iyileştirilse* de genellikle çaresi yoktu. Yayınlanan vakalarda ikinci kişilikler fazlasıyla şiddet eğilimli olabiliyordu.

İmkânsız gibi görünse de Scott Harden'la konuşmam gerekiyordu. Katille iletişimi, bir kişilikten diğerine bariz bir geçiş ya da sanrılarla hayali bir iletişim olup olmadığını anlamama yardım edebilirdi. Altı haftalık esaretten sonra aradaki farkı delikanlı bile görebilirdi.

Paranoyak şizofreni neredeyse kesin olsa da çoklu kişilik bozukluğu büyük bir kriminolojik sıçramaydı. Yanılmam halinde, güvenilirliğim ve itibarım büyük bir darbe alırdı. Dahası basın öğrendiği anda haberler saman alevi gibi yayılırdı.

Kalemle sayfanın üzerinde tempo tuttum. Basitçe söylemek gerekirse, devam etmek için yeterli bilgiye sahip değildim ve daha fazlasını öğrenene kadar bütün bunları kendime saklamalıydım.

Randall'la görüşmem çarşamba gününe ayarlanmıştı. İlk karşılaşmada nasıl biriyle karşı karşıya olduğumu anlayacak izlenimi edinebilirdim. Dahası Robert'ın hukuk bürosu, büyük olasılıkla özel dedektiflerle çalışıyordu. Çoklu kişilik bozukluğu yaşayan insanlar, genellikle dedektiflerin ortaya çıkarabileceği kanıtlar bırakırdı. Kaçırılan randevular, unutkanlıklar, açıklanamayan öfke patlamaları...

Asansör çınlayınca açık kapımdan baktım. Neyse ki temizlikçi kadından başkası değildi.

Luke'un sessizliği tüyler ürperticiydi. Polis onu sonunda bulup sorgulamış, sorulara doğru dürüst yanıt alamamıştı. Dedğine göre cüzdanımı ya da anahtarlarımı almamıştı. Kartlarımın çalındığını bankaya bildirmiş, pazar günü bütün öğleden sonra yeni kimlik kartı, kulüp kartları ve araba anahtarı yenilemek için uğraşmıştım. Polis suçlayabileceği bir şey olmadığı için Luke'u salıvermişti. O zamandan beri benimle iletişim kurmak için hiçbir çaba sarf etmemiş olması içimi rahatlatması gerekirken tam tersi hissediyordum. Sessizlik korku filminde çılgınlara gebe bir sahneden farksızdı. Sanki baltalı katil bir anda ortaya çıkacaktı.

Dosyayı kapatıp ayağa kalkarak diğer dosyalarla birlikte masamın üzerine yerleştirdim. Sonra faremi oynatarak ekranı uyandırıp bilgisayarımı kapattım.

Eve gidip akşamın geri kalanında cinayetleri düşünmemeye ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 31

Kapısı aralık duran Robert gözlerini ekrana dikmişti. Ahşabı hafifçe tıklatıp içeri girdim. “Selam.”

Başını kaldırdığında şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Selam. Gelsene. Arasan da olurdu.”

“Buralardaydım. Terzim üç sokak aşağıda.”

“Frank & Pat?”

Gülümsedim. “Evet. Los Angeles’ın en iyi terzileri.”

Masasının önündeki koltuğu işaret etti. “Buyur. Profilin hakkında konuşmak istemiştin.”

Soldaki koltuğa geçip akvaryumdaki balığa baktım. Hâlâ yaşıyordu. “Tabii, olur.”

“Harika iş çıkarmışsın,” dedi.

İç çektim. “Ama?”

Parmaklarını yüzünün önünde birleştirip beni süzdü. “Sanki bir şeyleri söylemiyorsun. Nedir?”

Kahrolası avukatlar. İyileri satır aralarını okuyarak açıkları yakalamakta çok iyiydi. Yeni teorilerimi kafamda oturtmaya zamanım olmamıştı, o yüzden paylaşmaya ya da savunmaya henüz hazır değildim. Öncelikle Randall Thompson’la konuşmam gerekiyordu.

Genzimi temizleyip soruyu savuşturup, “Söylemediğim bir şey mi var?” diye meydan okudum. “Asıl *sen* neler söylemiyorsun?”

Cevabımı duymazdan gelerek, “Psikolojik profile kimin uyduğunu söyle,” dedi.

“Bilmiyorum,” dedim bıkkınlıkla. “Henüz Randall’la görüşmedim.”

“Randall’ı siktir et.” Küfürlü konuşması irkilmeme neden olmuştu. “Başka kim?” derken kürsüye çıkardığı sanıkmışım gibi bakıyordu. “Müşterilerinden birine uyuyor mu?”

“Benimle bu yüzden mi çalışıyorsun? Müşterilerimle ilgili bilgi edinmek için mi?”

“Sorumu cevapla Gwen.”

“Hayır,” dedim öfkeyle. “Bu profil, müşterilerimden hiçbirine uymuyor.” Bunu söylemek için müşteri listemin üzerinden geçmem gerekmiyordu. Robert’in canı cehennemeydi. Müşterilerimden birinin bu profile tıpatıp uymasının hiçbir önemi yoktu. Duraksadım. Güvendiğim birine elbette söyledim, ama polise gider, bu dallamaya söylemektense düşüncemi Dedektif Saxe’la paylaştım. “Biliyor musun?” diyerek ayağa kalkıp bir hışım çantamı yerden aldım. “Burada işim bitti. Oyun oynamaya zamanım yok.”

“Oğlumu öldürdü.”

Çatlak sesle söylenen bu iki kelimeyle öfkem anında sönüverdi. Robert’in oyun oynamaya ve elini kirletmeye herkesten çok hakkı vardı. Biri oğlunu kaçırmış, masumiyetine tecavüz etmiş, boğmuş, sonra cesedini bir geri dönüşüm tesisinin arkasındaki boşaltma hendeğine atmıştı. Oğlunun katilini bulmaya çalışan birine herhangi bir konuda kızabilir miydim? Ben kimdim ki?

“Kimi saklıyorsun?” dedi gergin bir sesle.

Dönüp ona baktığımda, “Sadece bir teori,” diyebilirdim.

“Katille mi ilgili?”

Deri koltuğun arkasını sımsıkı kavradım. “Evet.”

“Anlat.”

Derin bir iç çektim. “Henüz kesin değil ve araştırma yapılması gerekiyor. Özel bir dedektif işe yarayabilir. Bir de Randall’la mümkünse birkaç kez görüşmeye ihtiyacım var. Fikirlerimi seninle hemen paylaşabilirim, ama kafa karışıklığı yaratabilir. Raporumdaki bilgiler sağlam. Fikirlerimden çok daha sağlam.” Göz göze geldiğimizde acısının katıksız olduğunu görebiliyordum. Oğlunu gömmesinin üzerinden sadece dokuz ay geçmişti. Henüz çok erkendi. “Yanılabiliyim,” diye ekledim usulca.

“Anlat,” dedi hırsla.

“Katilin birbiriyle çelişen eylemleri var. Kurbanların canını yakıyor, sonra yaralarını iyileştiriyor. İşkence ediyor, ama iyi besliyor. Eylemleri merhamet seviyesine göre dramatik savruluşlar gösteriyor. Bazıları neredeyse sevgi dolu, sonra cinsel organlarını kesmeye gidecek kadar barbarlaşıyor.” Söyleyeceklerimin saçmalığına hazırlanmak için derin bir nefes aldım. “Duygusal savrulumaların paranoyak şizofreni ya da çoklu kişilik bozukluğuna işaret etmesi bir *olasılık*.”

Önündeki profil çıktısına bakarken Robert küçümsercesine nefesini saldı. Güldüğü söylenemezdi, ama gülmüş olmasını umut etmem aptallıktı.

“Dediğim gibi...” diye devam ettim buz gibi bir ses tonuyla. “Mahkemede dile getirebileceğim bir şey değil.”

“Ama buna inanıyorsun. Ölen senin çocuğun olsaydı, bunu araştırmaya değer bulurdun?” Tekrar bana baktı.

Hayır. Bu çok riskliydi. Yutkundum. “Aklımın bir kıyısında tutardım, ama fazla bel bağlamazdım.”

Uzunca bir süre beni süzdü. Sanki bir bulmacayı çözmeye, yerine oturmayan parçayı bulmaya çalışıyordu.

Bakışlarından rahatsız olarak ağırlığımı diğer ayağıma verip sonunda, “Ne?” diye sordum.

“Gerçekten zeki mi, yoksa tam bir aptal mı olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

“Çok komik,” dedim kuru bir sesle. “Ben de sık sık aklını mı kaybettiğini, yoksa bir şekilde geleceği mi görebildiğini anlamaya çalışıyorum.”

Kıkırdadı. “Tamam, bir an için olabilir fikirler üzerine konuşalım,” diyerek önündeki sayfaları gösterince profilimin kapağını tanıdım. “Katilin potansiyel psikolojik resmini çıkarmışsın,” derken başını iki yana sallıyordu. “Psikolojik bozukluk olasılığını şimdilik bir kenara bırakıyorum. Diyelim ki adam bekâr, muhtemelen gençken cinsel tacize uğradı ya da popüler bir genç tarafından baştan çıkarıldı. Son derece organize, kontrol manyağı, zeki ve analitik düşünebilen biri.”

“Evet.”

“Öyleyse başlayalım,” diyerek masasından küçük bir anahartlık aldı. “Bakalım Randall profile uyuyor mu?”

Saatime göz attım. “Şimdi mi? Çarşambaya görüşme ayarlamıştık.” Yeni olası tanılarım göz önüne alındığında planlama ve duygusal hazırlık olmadan tutukevine gitmek düşüncesizlik olurdu. Bu kariyerimin en büyük anıydı.

Ya yanlış soruları sorarsam? Ya tarihi bir şey söylerse ve ben hazırlıksız yakalanırsam?

“Neden olmasın? Çarşamba yine gidebilirsin,” diye kapıyı açtığı anda soru sorarcasına kaşlarını kaldırmıştı. “Katillerle konuşmanın işin olduğunu sanıyordum.”

“Randall’ın katil olmadığını sanıyordum,” diye karşılık verdim.

Dudağının kıyısı bir sırtıyla gerildi. “Eh, gidip öğrenelim o zaman.”

BÖLÜM 32

“Gergin görünmüyorsun,” dedi Robert, güvenlik görevlisinin uzattığı küçük kaba cebindekileri boşaltırken.

“Gergin değilim. Sadece biraz heyecanlıyım.”

Kıkırdadı. “Heyecanlı... ilginç bir duygu durumu.”

Metal dedektörlerden geçip kayan bandın başında ayakkabılarımızla çantalarımızı bekledik. O sırada gözüm aşağı kaydı. “Çorapların şekermiş,” demekten kendimi alamadım. Üzerinde minik flamingo desenleri olan gri çorap giymişti.

Parmaklarını oynattı. “Ojen de şekermiş. Mor mu?”

“Mürdüm eriği.”

Banttand aldığı topluklularımı uzatınca duvarın dibindeki katlanan metal sandalyelere oturup ayakkabılarımızı giydik. Bir şeye gülüşen güvenlik görevlilerine baktım. “Onu ne kadar sık ziyaret ediyorsun?”

“Randall’ı mı? İki günde bir.”

“Sahi mi?” Ayağa kalkıp bağcıklarını bağlamasını bekledim. “Çok sık değil mi? Konuşacak o kadar çok konu var mı?”

“Olduğu söylenemez. Çoğunlukla cesaret vermeye çalışıyorum,” diye ayağa kalkıp gömleğini pantolonunun içine yerleştirdi. “Pek iyi hissetmiyor.”

“Hapishanede kim iyi hisseder ki?”

Elini nazikçe belime yerleştirip yönlendirdi. “Onun için endişeleniyorum. Konuştuktan sonra ruhsal dayanıklılığı hakkındaki düşüncelerini merak ediyorum.”

“Hâlâ masum olduğunu mu söylüyor?”

Derin bir iç çekti. “Evet,” diyerek asansör düğmesine bastığında yine beklemeye başladık.

Bize bakan kameraya göz attım. “Tuhaf olduğunun farkındasın, değil mi? Oğlunu öldürmekle suçlanan bir adamı savunuyorsun?”

Asansöre bindik.

“Suçlu olduğunu düşünseydim savunmazdım.”

“Daha önce suçlu birini savundun mu?”

“Tabii ki,” derken üçüncü kat düğmesine bastı. “Ama anlaşılabilecek nedenlerle bu davada savunmazdım.”

“Yani ailenle bir ilgisi yoksa iş etiğini umursamıyorsun.”

Rahatsız olmuş gibi homurdandı. “Ben öyle demezdim,” dedikten sonra gözlerini bana çevirdi. “Ama ahlak pusulam bazen şaşabilir. Tıpkı seninki gibi.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Benim pusulam nasıl şaşıyormuş?”

“Eh, ben suçluları savunuyorum, sense onları koruyorsun.”

Asansör kapısı açıldığında çıkmasını bekledim, ama çıkmadı. Ben de yerimden kıpırdamadım. “Suçluları nasıl koruyormuşum?”

Yüz hatları sertleşti. “Küçük bir test sorusu Dr. Gwen. Hastan sırlarını itiraf ettiğinde ne yapıyorsun?”

Duraksadığımda asansör kapıları kapanınca küçücük alana kapandık. “Sırrına bağlı,” dedim.

Kıkırdamasında hiç neşe yoktu. “Ah, sırrına bağlı... Peki, öyle olsun. Terapide sana söylenen bir şeyi *hiç* polisle paylaştın mı? Ya da müşterini polise ihbar ettin mi?”

Soru tarzı, müşterilerimin gizliliğini asla bozmamış olmamın yanlış olduğunu ima eder gibiydi. “Hayır,” dedim ağzımdan çıkacaklara dikkat ederek.

“Suçunu itiraf eden müşterin oldu mu?”

Tereddüt ettim. Elbette olmuştu. Zaten bu yüzden çoğu müşterimdi. Suçluluk ve pişmanlık duygularıyla baş edip geçmişten ders almayı öğrenerek, gelecekteki şiddeti engellemek için bana geliyorlardı. “Evet,” dedim kuru bir sesle.

“Aralarından biri işlemeyi düşündüğü bir suçu anlattı mı?”

Bu soruda sessiz kaldım. Mahkemede değildim, ona cevap vermek zorunda değildim. Doktor-hasta gizliliği benden yanaydı ve John Abbott yokmuş gibi davranırsam müşterilerimin gizliliğini koruma konusunda lekesiz bir karneye sahiptim.

Müşterilerinin sana her şeyi anlattığı varsayımı üzerinden lekesiz bir karne, diye fısıldadı beynimin gerilerinde minik bir ses. Bazı geceler beni uykumdan eden aynı sestir. Gerçekte müşterilerimin yapmış olabileceği her şeyi bilmiyordum. Tek bildiğim bana anlattıklarıydı. Bir sürü şey paylaşırlardı, ama aynı zamanda sırlarını da saklardı. Louis karısını dövmeyi gerçekten bırakmış mıydı? Bilemezdim. Carlos hâlâ sokak hayvanlarını öldürüyor muydu? Peki insanlara zarar vermiş miydi?

Sadece bana anlatmayı tercih ettikleri şeyleri biliyordum ve hepsi buydu.

Robert arkadaki duvara yaslanarak aramızdaki mesafeyi açtı. “Birden sustun Doktor.”

3. kat düğmesine bastığım anda kapılar açılınca rahatladım.

Koridora çıktığımda doğru yönde gittiğim umuduyla hızlı adımlarla yürümeye başladım.

“Bu taraftan,” diye seslendi Robert arkamdan.

Tabii ki yanlış tarafa yönelmiştim. 180 derece dönüp buz gibi gülümsedim. “Lütfen, önden buyurun.”

Bir an için beni süzdü, sonra koridorda ilerlemeye başladı. Başını iki yana sallarken içinden söyleniyordu.

Yüzüme konuşmasını istemedim. O anda içinden geçenleri bilmeyi hiç istemiyordum.

Randall Thompson cam odanın ortasındaki katlanan sandalyede oturuyordu. Bizi yan odaya almışlardı. Kapı arkamızdan kapandığında kaşlarım çatıldı. “Neden yanında değiliz?” Daha önce defalarca en vahşi tutuklularla görüşmüştüm ve hep aynı odada olmuştum.

“Güvenlik,” dedi Robert.

Gardiyan perdeyi çekince büyük camın arkasındaki adamlar karşı karşıya geldik. Yaşlıca adam yarı uykulu görünüyordu. Ayak ve el bilekleri kelepçeliydi. Dahası ayağındaki zincir yerdeki bir halkaya sabitlenmişti. “Bence yeterince güvenli.”

“Korktukları o değil,” diyerek ensesini kaşdı. “Benden korkuyorlar.”

“Senden mi?” Jetonumun düşmesi biraz zaman aldı. Tabii ya... Kurbanın babasını elbette katil zanlısıyla aynı odaya koymayacaklardı. “Ah,” diyerek saçma bir kahkaha attım. “Eh, en azından ben girebilirim.”

“Bizi görüp duyabiliyor,” dedi Robert. “Düğmeye bastığın da mikrofon açılıyor.”

“Hayır,” diyerek gardiyanlarla aramızdaki camı tıklattım. “Adamlar aynı odada olmak istiyor.”

“Ama...” Kapı açılınca Robert susmak zorunda kaldı.

“Her şey yolunda mı?”

“Bay Thompson’la yüz yüze görüşmek istiyorum,” diyerek kimliğimi çıkardım. “Onaylı listedeyim.”

Gardiyan gözlerini Robert’a çevirdi. “Sadece siz mi?”

“Evet.”

Robert sessizdi, ama sinirlendiğini hissedebiliyordum.

Adam omuz silkti. “Peki.”

Güvenlik protokolü eğitimi, üst baş arama ve cesaretlendirme aşamaları beş dakika sürdü. Dinlenmeyeceğimizi tekrar tekrar onaylattıktan sonra boş odaya girdiğimde Randall Thompson başını çevirerek bana baktı.

“Sen de kimsin?” diye sorarken temkinliydi.

“Ben Dr. Gwen Moore,” diyerek odanın ortasına giderek sırtımı her adımımı dikkatle izleyen Robert ve gardiyanlara döndüm. “Şiddet eğilimi olan kişilerde uzmanlaşan bir psikiyatristim.”

“Dur tahmin edeyim. Deli olup olmadığımıza karar vermek için geldin?”

“Aslında...” diye söze başlayıp köşedeki sandalyeyi çektiğimde metal ayaklar yere sürtünürken cıyıkladı. “Robert Kavın’ın deli olup olmadığını anlamaya geldim.”

Dikkati adamın üzerinden çekip havayı yumuşatmak için kasten böyle konuşmuştum. İlgi çekmek isteyen biri hemen konuyu kendine çevirmek isterdi. Oysa Randall sözlerimi komik buldu. Değişim gözle görülebiliyordu. Omuzlarındaki yenilgi duruşunun yerine dimdik bir sırt gelmişti. “Ciddi misin?”

“Kesinlikle,” diyerek sandalyeye oturdum. “Oğlunu öldüren birini savunan yaşlı bir baba?” Gözlerimi devirdim. “Yok artık yani.”

“Ben katil değilim,” dedi. Ses tonu sakın, ama kararlıydı. Göz teması kurmaya çalışmamış, orasıyla burasıyla oynamamıştı. Nefes alışını bile değişmemişti. Ya çok iyi bir yalancıydı ya da doğruyu söylüyordu.

Doğruyu söylemesi mümkün müydü? Bu olasılığın sonuçlarını düşünerek kaşlarımı çattım. Doğruyu söylemesi, Kanlı Yürek Katilinin hâlâ dışarıda olduğu anlamına gelirdi.

“Peki,” dedim. “Ama Robert Kavın bunu nereden biliyor?”

Cama baktı. “Orada mı?”

“Evet, ama bizi duyamıyor. Ben bir doktorum, o yüzden konuştuklarımız gizli kalmak durumunda.”

Sohbetten rahatsız olmuş gibi oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandığında ayak bileklerindeki zincirler yere çarparak şingirdadı. Aynı anda nerede olduğunu hatırlamış gibi kendini toparlayarak gözlerini zincirlerden bana çevirdi. “Beni neden savunduğunu bilmiyorum, ama bana inanan tek insan o. Ona bok atmak için geldiysen, yanlış ağaca işiyorsun.”

“Saygı duyayım,” diyerek öne eğildim ve dirseklerimi dizlerime dayadım. “Bana sorun var mı?”

Yeni müşterilerimle sık sık kullandığım yöntem karşısında şaşırdı. Bana geldiklerinde hep gardlarını almış olurlardı, o yüzden savunmaya geçer, bana soru sorma şansının üzerine atarlardı. Ve sorularına her zaman içtenlikle cevap verirdim. Güven karşılıksız değildi.

“Gerçekten bu yüzden mi geldin? Bana onu sormak için mi yani?” diye başıyla camı işaret etti.

Robert muhtemelen neler konuştuğumuzu anlamaya çalışıyordu.

Şakağıma düşen saçımı kulağımın arkasına ittim. “Hukuk bürosu psikolojik profil çıkarmak üzere beni ekibe dahil etti. *Senin* profilini çıkarmak için değil. Daha çok Kanlı Yürek Katilinin kişiliğiyle ilgili bilgi edinmek için.”

Adam tırnaklarını köküne kadar yediği için parmaklarından birinin kenarında kan kurumuştı. Sakalı uzamıştı, kaşları çalı gibiydi. Uzun sakalı hapiste geçirdiği zamanın ürünü olabilirdi, ama tırnaklar kendini kontrol edemediğinin işaretiydi. Kaşlarsa uzun süreli boş vermişliğe işaret ediyordu. Bunlar KY Katilinin özelliklerine uymuyordu, ama kişisel hijyen sorunu paranoyak şizofreninin belirtilerinden biriydi. Keza yavaş hareketler de bir belirtiydi. Randall Thompson kıpırdamasa uyuduğu düşünülebilirdi.

Genzimi temizledim. “Çıkardığım psikolojik profili *seninle* karşılaştırmam gerekiyordu. Bu yüzden geldim. Ve Robert beni

bu yüzden tuttu. Bu arada kendisi masum olduğuna ikna olmuş gibi görünüyor,” diyerek gözlerine baktım ve bana bakana kadar bekledim. “Nasıl avukatın oldu?”

“Tutuklandıktan kısa süre sonra gelip beni temsil etmeyi önerdi,” dedikten sonra genzini temizledi. “Seçici olacak durumda olduğum söylenemez.”

Doğruydu. Profili Robert’a gönderdikten sonra Randall’la ilgili televizyon ve gazete haberlerine göz atmıştım. Medya adamın sıkıcı hayatını didikleyip belgelemek için mükemmel bir iş çıkarmıştı. Randall ailesinden kalan virane bir evde kalıyordu, öğretmenlikten asgari ücret kazanıyordu ve Noel tatillerinde alışveriş merkezlerinde Noel Baba oluyordu. Yıl boyunca sakalını kesmiyordu, koca bir göbeği vardı ve nadiren güneş gördüğü açıktı.

Bu hoşuma gitmedi. KY Katili böyle biri olamazdı. Taktik değiştirdim. “Ortak bir tanıdığımız var,” diyerek kalemimi not defterimin kapağına taktım. “Luke Attens,” dediğimde dikkatle tepkisini izliyordum.

Boş gözlerle baktı. Kahve içtiğinde canlanmıyorsa, bu adamın nasıl *Yılın Öğretmeni* ödülüne aday gösterildiğini anlamam mümkün değildi.

“Luke Attens,” diye tekrarladım. “Öğrencindi.”

“Ah,” diye başını salladı, ama hatırlamadığı belliydi. “Peki. Uzun zaman önceydi herhalde?”

“Emin değilim. Belki on yıl önce.”

Omuzlarını hafifçe kaldırdı. “Bir sürü çocuk dersime giriyor. Yılda iki yüz öğrenci. Hepsini hatırlamam zor.”

Luke’un saf bir öfkeyle seğiren yüz hatlarını düşündüm. Randall Thompson’ın kendisini hatırlamadığını öğrense kim bilir nasıl tepki verirdi?

Risk alarak yalan söyledim. Luke Attens’in anlattıklarındaki boşlukları doldurarak Randall Thompson’ın bir şeyler ha-

tırlamasını umuyordum. “Kendisine uygun olmayan şekillerde davrandığını söyledi. Cinsel açıdan.”

Yüz ifadesi yüzüme kapanan bir kapı gibiydi. “Hayır. Asla öyle bir şey yok.”

“Belki hatırlamıyorsun,” diye üsteledim.

Gözlerimin içine bakarken geldiğimden beri ilk kez bir enerji patlaması yaşıyordu. “Ben ibne değilim,” dediğinde du-dağının kenarı pis bir sırtışla gerildi.

Hmm.

Taşlardan biri yerine oturmuştu. Eşcinsellikten güçlü bir şekilde öğreniyordu. Ve gözlerinde bir *tacizciye* ait olabilecek duygusal kıvılcımlar gözden kaçacak gibi değildi. Bu kıvılcımları tanıyacak kadar sayısız tehlikeli insanla bir arada olmuş-tum. Karşımdaki adam yavaş ve yaşlıydı, muhtemelen ormanda kurbanının peşinden koşarken nefes nefese kalırdı, ama temkinli bakışlarının ardında bir kokuşmuşluk olduğu kesindi.

Randall’la izlenimlerim aklıma yatıyordu. Profile uyan yan-ları, uymayan yanları, karakteriyle ilgili şahsi ve klinik düşün-celerim...

Robert ne düşünürse düşünsün, bu adam masum değildi. Hafif paranoyak şizofreni belirtileri gösteriyordu, ama kötü hij-yen ve yavaş hareketler tanı koymak için yeterli değildi.

Asıl soru onun KY Katili olup olmadığıydı.

Robert binadan çıkana kadar bekledi ve ancak otoparkı ya-ırladığımızda ne düşündüğümü sordu.

“Henüz bilmiyorum, notlarımın üzerinden geçmem gereki-yor,” dedim. O sırada otoparkın diğer ucundaki haber aracını fark ettim. Kameranın bizi takip ettiğini görünce hızlandım.

“Gwen...” Ses tonunda ricadan çok bir uyarı vardı. Arabası-nın kilidini açtığında Mercedes’in farları parladı.

Arabanın üzerinden göz göze geldiğimizde çantamda ken-di anahtarlarımı arıyordum. “İnşaat mühendisi değilim Robert.

Cıvatanın deliğe uyup uymadığını söyleyemem. Söylediği her şeyi hazmetmem gerekiyor.”

“Peki. Akşama konuşalım. Benim evimde bir şeyler içeriz.”

Bize doğru gelen kameralara göz attım. “Yarına ne dersin? Ofisini arayıp randevu isterim.”

Sırıttığında vahşi bir kurttan farksızdı. “Hadi ama... Ofisinde biraz daha zaman geçirirsem, kafayı yerim. Evde rahat ederiz. Dışarıda ateş yakarız. Güven bana, mükemmel bir centilmen olacağım.”

Her zaman bir centilmendi. Sorun bendeydi. Evine hiç gitmemiştim, ama muhtemelen evi de ondan farksızdı. Kusursuz, baştan çıkarıcı... Topuklularımı ayağımdan fırlatıp bluzumun düğmelerini çözerek ucuz bir fahişe gibi şarabı başıma dikme-neden olabilecek bir siren şarkısı gibiydi. “Yarın,” diye tekrar şansımı denedim. “Öğleden sonra boşum.”

Kapısını açıp içeri girerken arabanın üzerinden hızlıca bir şeyler söyledi. “Akşam sekizde gel. Adresi mesaj atarım.”

Hayır, diye düşündüm. Hayır.

Motor mırıldanarak canlandığında gerileyerek arabama bakındım. Üç sıra ilerideydi. Oraya yöneldim ve Robert’ın Mercedes’i yanımdan geçerken hiç oralı olmadan yürümeye devam ettim.

Hayır, diye düşünüyordum. Saat sekizde evine gelmeyeceğim.

Aramızda bir masa, kâğıtlar, dosyalar, zımbalar ve lambalar olması gerekiyordu. Resepsiyonist yakın bir mesafede olmalıydı.

Düzen kaosu yenerdi.

Bu slogan kulağa iyi geliyordu, ama geceyi orada geçirme düşüncesiyle içim titrerken bacaklarımı tıraş etme ve iç çamaşırı seçme planlarına başlamıştım bile.

Arabamın ısıcağına girerek tavanı açtım. Mümkün olduğun-

ca temiz havaya ihtiyacım vardı. Libidomdan daha büyük bir sorunum vardı ve bu sorun hem Robert'ın hem de Randall'ın bana yalan söylemiş olmasıydı. Biriyle mahkemede, diğeriyle birkaç saat sonra evinde yüzleşecektim.

İkisi de yalan söylüyordu, ama ikisi de tehlikeli miydi?

BÖLÜM 33

Nita mutfak tezgâhında veranda mobilyaları kataloğunun sayfalarını çeviriyor, yanı başındaki aşçıları Beth kek hamuru çırpıyordu.

“Televizyonu kapatmamı ister misiniz Bayan Harden?”

Nita lekesiz çifte fırının üzerinde asılı duran ekrana göz attı. Yeni restoran yönetmeliğini tartışan haber programında şu anda Randall Thompson’ın tutulduğu tutukevinin havadan görüntüleri gösteriliyordu. “Yok, sorun değil,” diye kataloğu bırakıp tutukevinin tabelasına yaklaşan görüntüleri seyretti. Sırada Scott’la ilgili gelişmeler mi vardı? Oğlu ifadesini değiştirip yalan söylediğini kabul ettiğinden beri... Nita kokuyu alır almaz üzerlerine çullanacak medya yüzünden gergindi.

Henüz bir şey olmamıştı, ama eli kulağındaydı. Her an haber patlayabilir, haliyle anında ailecek kötü adamlara dönüşebilir, yalanlarla adaleti engellemekle suçlanabilirlerdi. Scott’ın kahraman statüsü elinden alınacak, itibarı sonsuza kadar lekelenecekti.

Sunucu konuşuyordu. “Randall Thompson’ın savunma ekibine suçlu davranışında uzman psikiyatrist Dr. Gwen Moore da katıldı.”

Görüntü binanın girişine odaklandığında avukatın, siyah takım elbiseli ve uzun boylu bir esmeri yönlendirdiği görülebiliyordu. Robert Kavın'ı görür görmez anında midesi kasıldı. Scott ortadan kaybolduğunda Kavın kendileriyle ilk temasa geçenlerden biriydi. Kocasıyla yaşadıklarını daha önce yaşamış birinin ilgi göstermesi o zaman hoşuna gitmişti. Kaybolan oğullarını çaresizce aramanın doğurduğu korkunç duygu gelgitlerini ancak onun gibi biri anlayabilirdi.

Oysa yakışıklı gülümsemesi ve arkasına sakladığı keskin bıçağıyla yılanın teki olduğu açıktı. Scott katilin adını söylediği anda ortaya çıkmış, Randall Thompson'ın savunmasını karşılıksız üstlenmiş, savunmasını Scott'ı yalancı çıkarmak üzerine kurmuştu.

George, kendi oğlu öldüğü ve Scott hâlâ hayatta olduğu için Robert Kavın'ın onlara kin duyduğunu söylüyordu. Dediğine göre onları cezalandırıyordu, çünkü Gabe'i kaybetmişti ve tam da bu yüzden Scott'ın hayatını cehenneme çevirmek istiyordu.

Nita bir babanın bu kadar bencil olabileceği düşüncesini reddediyordu. En karanlık anlarında bile başka bir çocuk için kötü düşünmemişti. KY Katilinin çocuğu olsaydı bile kötü düşünemezdi.

Randall Thompson'ın çocuğu yoktu.

“Dr. Gwen Moore, Kızıl Nehir nişancısı dosyasında Los Angeles Emniyetiyle yaptığı iş birliği sayesinde tanındı.” Kamera otoparkta hızlı adımlarla yürüyen Gwen'i yakından gösterdi. Güzel bir kadındı. Koyu saçlar, porselen gibi bir ten... Hafif kalkık burnu ona genç havası veriyordu. Kameraya buz gibi bir bakış fırlattıktan sonra yürümeye devam etti.

Bütün soruların cevaplarını bilen bir kadın gibi görünüyordu. Bu hoş bir duygu olmalıydı. Nita sürekli oğluyla ilgili sorular denizinde yüzmekten yorulmuştu. Tavana bakarken aslında Scott'ın odasına baktığını fark etti. Oğlunun polise gerçeği iti-

rafetmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Nita sonrasında onu nadiren görmüştü. Scott kendisini odasına kilitliyor, yemek ya da evden çıkma tekliflerini duymazdan geliyordu, ama gecenin bir yarısı sessizce aşağı inip hızla tekrar odasına dönüşleri evdeki güvenlik kameralarından kaçmıyordu.

Belki onu bir doktora götürmeliydi. Oğlu muhtemelen travma sonrası stres bozukluğu yaşıyordu. Duygusal olarak güçlenmesine yardım edecek zihinsel egzersizlerin yapıldığı bir sürü destek program vardı. Bir de koruma köpeği alabilirlerdi. Göz korkutacak kadar iri bir yaratık gelip geçen arabalara havlayabilir, oğlunun korkularına kalkan olabilirdi. Nita Almanya'dan bir köpek bulmuştu. İsterse iki hafta içinde getirtebilirdi.

Koruyucu köpekler ve terapi seansları... Anne babalık artık böyle bir şey mi olmuştu? Sabah saatlerinde adaleti engelleme yasalarını ve ceza avukatlarını araştırmıştı, çünkü Los Angeles Polisi Scott'a dava açabilirdi. Önceki gece de cep telefonu fatura sistemine bağlanıp oğlunun aramalarını ve mesajlarını gözden geçirmişti.

Artık kendini tanıyamıyordu. Resmen oğlunu gözetliyor, her hareketini takip ediyor, telefon görüşmelerini kontrol ediyor, güvenlik kamerası sisteminden izliyordu. Altı ay önce tek endişesi uyuşturucu ve kızlardı. Şimdiyse oğlunu zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak kaybetmekten korkuyordu. Bu olasılıklarla karşı karşıya kalınca çizgiyi aşarak oğlunun mahremiyetini kuşatmıştı. Scott bu yüzden bir gün ondan nefret etse bile yaptıkları için asla özür dilemeyecekti.

Tünediği tabureden indi. "Yukarı çıkıp Scott'ı bir şeyler yemeye ikna etmeye çalışayım."

Beth kaşığı bırakıp fırına gitti. "Hemen bir tabak hazırlayayım," dedikten sonra kapağı açıp Scott aşağı gelir umuduyla sıcak tuttuğu hamburger tepsisini çıkardı.

Nita kadının hamburgerlerden birine jambon ekleyip yarısı-

nı alüminyum folyoya sardıktan sonra çıtır çıtır kızarmış patates ve bir ketçap şişesiyle tepsiye yerleştirmesini bekledi.

“Hardal mı ister, yoksa turşu mu?” diye sordu Beth.

“Bu iyidir. Teşekkürler.”

Nita merdivenleri es geçip asansöre binerek bir eliyle tepsiyi dengede tutmaya çalışırken kapıyı kapattıktan sonra ikinci kat düşmesine bastı. Scott’ın telefon kayıtları büyük bir paniğe kapılmasına neden olunca George’u uyandırıp fikrini alması gerekmişti. Kaçırıldığı güne kadar oğulları neredeyse her saniye telefonunu kullanmıştı, sonra bekleneceği üzere telefon yedi hafta boyunca susmuştu. Ardından geri dönmüştü ve Scott o gündür bu gündür neredeyse hiç kimseyle görüşmemişti.

Neredeyse.

Emlakçıyı aradığı istisna hariç bütün aramaları ve mesajları tek bir telefon numarasındaydı. Kyle, Lamar ya da Andy’yi aramamış, ilgisini çekmek için etrafından ayrılmadıkları için sürekli takıldığı kızlarla yazışmamıştı. Tek bir numarayı düzinelerce kez arayıp mesajlar göndermişti. Aramalar bir dakikadan kısaydı. Ve mesajlarına hiç cevap almamıştı.

Sonra iki hafta önce Scott telefonu kullanmayı bırakmıştı. Sanki yine ortadan kaybolmuştu.

George’un önerisiyle numarayı aradığında karşısına telesekreter çıkmıştı. Mesajda sadece aranan numara söyleniyor, telefonun sahibine dair hiçbir ipucu verilmiyordu.

Asansör çınlayınca koridora çıktı. Scott’ın kapısını tıklattıktan sonra ağır krom kapı kolunu denedi. “Scott, benim.”

İçeriden müzik sesi geliyordu. İntiharlar böyle gerçekleşirdi. İnternette okuduklarına göre duygusal içe kapanma her zaman ilk işaretti. Ve karakoldan döndüğünden ve George’la kavga ettiğinden beri Scott somurtmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Tanrı biliyor ya Nita sessizlik yerine bağırıp çağırımları tercih ederdi. Gerçi daha sonra George, oğullarına bağırmanın

doğru olmadığını kabul etmişti. Evet, Scott polise yalan söylemişti. Evet, adaleti engelleme suçlamasıyla karşı karşıya gelebilirdi. Ama sonuçta hayattaydı. Evdeydi. Güvendedi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Scott, Beth sana jambonlu hamburger hazırladı,” diye denedi yine. “Sıcacık, yanında çıtır patates de var. Kapıyı aç lütfen.” Kulağını kapıya dayayıp dinledi. Hareket yoktu. Scott onu duyabiliyor muydu?

Koridorun sonundaki çalışma odasının kapısı açılınca George göründü. Açık yeşil golf şortuyla beyaz bir polo tişört giymişti. Bu haliyle yirmi iki yıl önce ilk tanıştıklarındaki gibi başarılı ve derli toplu görünüyordu.

“Kapı hâlâ kilitli mi?” diye sordu kocası.

“Evet” diyen Nita kapıyı bu sefer elinin ayasıyla yumruklandı. Çocukluğundaki yatak odasının kapısı böyle yumruklansa muhtemelen ucuz kontrplak çatlardı.

George arkasından konuştu. “Omuzlayayım. Nasılsa açmayacak.”

Bir hafta önce olsa Nita karşı çıkardı, ama endişesi paniğin sınırlarında dolaşmaya başlamıştı. “Ona o kadar yüklenmemeliydin,” dedi sessizce, ama karakoldan eve dönerken öfkeyle sesler yükseldiğinde o da arabadaydı.

“Scott,” diye seslendi George. “Kapıyı aç, yoksa kıracağım.”

Müzik kısılınca Nita nefesini tuttu. Çok geçmeden Scott kapıyı açtı.

Oğlu görününce Nita kocasının koluna dokunup nazikçe itti. Ardından elindeki tepsiyle odaya girmeden önce George’a uyarıcı bir bakış fırlatıp kapıyı kapattı.

“Of anne,” diye homurdanıyordu Scott çökmüş omuzlarıyla. “Yalnız kalmak istiyorum.”

Nita tepsiyi masaya bırakıp mini buzdolabına yönelerek kalan birkaç ürünü görünce cıkcıkladı. Şekerli meşrubattan baş-

ka bir şey yoktu. Bir zamanlar sağlığına dikkat eden oğlunun Amerikalı ergenlerden farkı kalmamıştı. Buzdolabının üstünde yarısı yenmiş Cheetos paketi, çöp sepetinden taşan gofret ambalajları, boş kola kutuları... Buzdolabından aldığı portakallı içeceği halihazırda masasına oturup hamburgeri vahşi ısırıklarla yemeye başlayan Scott'a verdi.

Oğlunun üstü çıplaktı. Nita'nın gözü, Randall Thompson'ın göğsüne kazındığı kalp şekline takıldı, ama Scott uyarırcasına genzini temizleyince uzun süre bakakaldığını fark edip gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim."

"Sorun değil," diyen Scott ağzına bir patates kızartması attı.

"İstersen yara izi için krem sürebiliriz," dedi Nita. "Diz ameliyatımdan sonra kullandığım bir krem çok işe yaramıştı..." Oğlu yarasını saklamak istiyormuş gibi sırtını dönünce devamını getiremedi.

"Üstüne bir şey sürülmesini istemiyorum."

Nita'nın kaşları çatıldı. "Ama iz kalacak Scott. İz kalmasını istemezsin..."

"İstemiyorum!"

Oğlunun hırçın ses tonu karşısında susup yutkunarak yatağın kıyısına tünedi. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Scott'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Biliyorum anne. Ben sadece... yara izinin kaybolmasını istemiyorum. Bunlar benim başıma geldi. Olanları hiç unutmayaacağım."

Elbette unutmayacaktı. Nita ona hiçbir şey unutturmaya çalışmıyor, sadece hem içten hem de dıştan iyileşmesine yardım etmek istiyordu. "Seni özledik Scott. Odana kapanmana gerek yok."

"Kimseyle konuşmak istemiyorum."

"Biliyorum, ama Scott..." Aklındaki düzinelerce soruyu yutup bir tanesiyle yetindi. "Neden kaçtığını söyledin? Neden adamın seni bıraktığını sakladın?"

Scott hamburgerinden bir ısırık alıp gözlerini karşısındaki duvara dikmişti. Omuzları gerginlikten kaskatıydı. Ağzını sil-diğinde Nita onu sarsmak istiyordu, çünkü Scott asla elinin ter-siyle ağzını silmezdi. “Bilmiyorum,” dedi delikanlı. “Diğerleri bırakılmamıştı.”

Scott polise verdiği yeni ifadede Randall’ın kelepçesini açıp onu arabasının bagajına atarak evlerinden sadece birkaç kilo-metre ötedeki benzin istasyonunda dışarı çıkardığını ve sadece doğrudan eve koşarsa onu serbest bırakacağını söylediğini an-latmıştı.

“Ben farklıydım,” demişti boğuklaşan duygusal sesiyle. “Özeldim. Bu yüzden beni bıraktı.”

Özel?

Scott’ın bunu gözlerinde gurur pırıltıları ve minnetle söy-lemesi Nita’nın canını sıkıyordu. Şimdi bile yarasını korumak istiyormuş gibi elini göğsüne götürmüştü.

“Sana inanmayacağımızı mı düşündün? Bu yüzden mi yalan söyledin?”

Delikanlı lokmasını yutup içeceğine uzandı. “Evet.”

Oğlu eve döndüğünden beri hep olduğu gibi Nita’nın anne-lik güdülerini devreye girdi. Scott yalan söylüyordu. Hayatında ilk kez yalan söylemişti ve yalan söylemeye devam ediyordu. Daha önce görmezden geldiği çelişkiler artık iyice birikmeye başlamıştı. Sabah avukatın arayıp Bay Thompson’ın bagajında Scott’ın DNA’sının bulunmadığını hatırlatmasının üzerinden çok geçmemişti. Haliyle Nita’nın sabrı tükeniyordu. “Scott, bana bak.”

Oğlu başını çevirip gözlerine baktı, ama boş bakıyordu.

“Bana şu anda gerçeği söylemen gerekiyor. Baban ya da polisler olmadan. Sadece bana.” Scott gözlerini kırıştırmanın ötesine geçmeyince, “Scott?” diye üsteledi. “Benden başka ne-ler saklıyorsun?”

Delikanlı hamburgerine dönüp uzun süre inceledi, sonra başını eğip bir ısırık daha aldı.

Nita sinirleniyordu. Evet, oğlu travmatik bir olay yaşamıştı. Evet, oğlu eve döndüğü için şükrediyordu. Ama Scott'ın ifadesi yüzünden bir adam tutuklanmıştı. Polis ve savcılık bütün dava hazırlığını onun anlattıkları üzerine kuruyordu... ki anlattıklarının yalan olduğu ortaya çıkmıştı ve yeni hikâyesi kanıtlar, raporlar ve savunma stratejileri üzerine yine saatlerce çalışılması gerekeceği anlamına gelirdi. Bütün bunlara rağmen Scott konuşmak istemiyordu. Dinlemek isteyen herkese uydurduğu kaçış hikâyesini anlatmak hoşuna gitmişti, ama şimdi... gerçekler ortaya çıkmışken yine içine kapanmıştı.

Nita elini masaya vurduğu anda oğlu irkilince yaptığından pişman olarak hemen, “Özür dilerim,” dedi. “Ama lanet olsun... konuş benimle.”

“Hamburgerimi yiyebilir miyim?”

Nita oğlu engel olamadan masadaki cep telefonunu kaptı, ama Scott'ın hiç oralı değildi. Ekrana dokununca hiçbir şey olmadı. Telefonun şarjı bitmişti. Demek bu yüzden attığı mesajlara cevap gelmemişti. “Telefonun ne zamandan beri kapalı?”

“Bilmem,” diyen Scott ağzına birkaç patates kızartması attı.

“Görüşme kayıtlarına baktım Scott. Neden arkadaşlarınla konuşmuyorsun?”

Oğlu dönüp ona baktı. “Görüşme kayıtlarıma bakma.”

“Faturayı biz ödüyoruz. Kiminle konuştuğunu bilmeye hakkımız var.” Tanrı aşkına... Nita ne zaman kendi annesine benzemeye başlamıştı?

“Demek özel hayat diye bir şey kalmadı? Bunu mu söylüyorsun? Bir esaretten diğerine mi geçtim?”

Nita irkildi. “Buna esaret denmez Scott. İstedğin zaman...”

“Ne? Sen paniğe kapılacaksın diye arabayla dolaşamıyorum. Odamdan ne zaman çıksam babam da sen de bağırırmaya başlıyorsunuz. Şimdi de gelmiş odamda bağırıyorsunuz...”

“Kimi aradın?” diye oğlunun sözünü kesti Nita. Üste çıkmasına izin vermeyecekti. “Sürekli aradığın numara kimin?”

Scott gözlerini kaçırdı. “Hiç kimsenin.”

Nita kollarını göğsünde kavuşturdu. “Peki. Söyleme. Ben kendim öğrenirim.”

Tehdit işe yaradı. Scott yüzünü ellerine gömerek, “Anne,” diye inledi.

Nita bekliyordu.

“Bir kız,” dedi sonunda oğlu iç çekerek. Elleri hâlâ yüzündeydi. “Çıktığım bir kız.”

“Ne zaman?”

“Yılın başlarında. Telefonuma kavuşunca aradım, ama açmadı.”

“Jennifer mı?”

“Tanımadığın biri.”

“Beverly High’dan mı?”

Scott bıkkınlıkla homurdandı. “Artık burada yaşamıyor, o yüzden önemli değil.”

“Ne zaman taşındı?”

“O gitti anne.”

“Gitti derken?”

“Ben... ben yokken taşındı. Evlerine gittim, ama artık orada yaşamıyor.”

Satılık ev. Emlakçı.

Nita bir anda rahatladı. Asık surat, odaya kapanmak, susmak... Her şey bir ergenin kırılan kalbinin eseri miydi?

“Ah Scott.” Uzanıp sarıldığında oğlunun tepki vermemesine, sonra beceriksizce omzunu pırpırlamasına şaşırdı. “Üzgünüm,” diye fısıldamaktan öteye gidemiyordu. Scott muhtemelen Randall Thompson’ın evindeyken bu kızı düşünmüştü. Sonra sonunda özgür kalınca onu aramış, ama ulaşamamıştı. “Taşınınca numarası değişmiş olmalı,” diye ekledi.

“Evet,” diyen Scott geri çekildi. “Başka hamburger var mı?”

Nita gülümsedi. “Tabii. Hadi aşağı inelim. Söz veriyorum...” Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. “Hiçbir şey sormayacağız. Kanepede uzan, Beth kek hazırlarken televizyon seyret.”

Kek delikanlının zayıf noktasıydı. Scott’ın gözlerine adeta hayat geri dönmüştü. Başını salladı.

Küçük bir zafer olsa da önemli bir andı.

Nita her şeyin yoluna gireceğini düşünmek istiyordu.

BÖLÜM 34

Robert'ın evi sinir bozacak derecede kusursuzdu. Tertemiz modern çizgiler, koyu renkli duvarlar ve pırıldayan yüzeyler yeterli miktarda deri ve kumaşla sıcak bir havaya kavuşmuştu. Havalandırmak üzere iki şişe şarap açmıştı. Şöminede alevler çıtırdıyordu. Bir kaşımı kaldırarak etrafıma bakındım. “Neden bunu sık yaptığın hissine kapılıyorum?”

“Yapmıyorum,” diyerek bira şişesini dudaklarına götürdü, sonra başıyla şarabı işaret etti. “Zehrini seç.”

Pinot yerine *Chardonnay* seçerek kendime bir kadeh doldurup manzaraya baktım. Evi Hollywood Hills'in şehre tepeden bakacak kadar yüksek bir noktasındaydı. Ufukta gökkuşağı renkleri ışıldamaya başlamıştı. Yarım saat önce gelseydim gün batımını seyredebilirdim. Döndüğümde saçlarım yüzüme uçuştu. “Şömine kokusunu özlemişim.”

Gülümsedi. “Mimar gazlı yapmak istedi, ama kıyafetlere sinse de odun kokusunu seviyorum.”

“Aynen.”

Şöminenin önüne lacivert ve beyaz yastıklarla döşenmiş yarım daire şeklinde bir oturma grubu vardı. Bir ucuna oturup ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarımı altına aldım.

Robert üç metre uzağımda ortaya oturdu. “Günün nasıl geçti?”

“Sakindi,” diye yanıtladım. Doğrudan eve gitmiş, lavanta kokulu köpüklerle doldurduğum küvete girmiş, sıcak suya gömülüp davayla ilgili her şeyi düşünmüş, Randall Thompson’ın profile ne kadar uyduğunu anlamaya çalışmışım.

Binlerce sayfa okumuş, hatta zanlıyla yüz yüze görüşmüş olduğum halde elimde pek bir şey olduğu söylenemezdi. Randall’ın Luke’a ne yaptığını bilmiyordum. İkincil kişilik özellikleri gösterip göstermediğini bilmiyordum. Görüştüğüm sırada öyle bir belirti görmemiştim. Randall Thompson’la bir dizi zanlıdan biri olarak görüşseydim, muhtemelen onu listenin en sonuna koyardım. Profile tam uymuyordu. Masumiyetinde gelgitler yaşıyordu, dahası empatikti. Psikolojik açıdan böylesi bir suç işlemek için uygun değildi.

Öte yandan kanıtlar vardı. Scott Harden onu işaret etmişti. Evinde altı kurbanın eşyalarıyla dolu bir kutu bulunmuştu. Üstelik ruhunda doğuştan gelen bir karanlık olduğu kesindi. Bu karanlığı tanısam da derinliğini kestiremiyordum.

Robert bira şişesini avuçlarının arasında çevirerek, “Randall’la ilgili izlenimlerini sormadan önce Scott Harden’la ilgili bir şey söylemek istiyorum,” dedi.

Olamaz.

Parmaklarımın kadehin sapında gerildiğini hissedebiliyordum. Scott çok gençti. Herhalde...

“Çocuk hikâyesini değiştirdi.”

Paniğim tek bir nefesle içimden aktı. “Nasıl yani?”

“Başta kaçtığı söylemişti. Şimdiyse evinden birkaç kilometre uzakta bırakıldığını söylüyor.”

“Bırakılmış mı?” Bu tuhaftı. Kalp atışlarım hızlandı. Paranoyak şizofreni tanısı aklıma yatmaya başlamışken, bu duyduklarım daha çok çoklu kişilik bölünmesine işaret ediyordu. “Ne zaman öğrendin?” diye sordum. Büyük bir gelişmeydi.

“On beş dakika kadar önce.”

Kadehimi koltuğun koluna bıraktım. Aklımı toparlamam gerekiyordu. “Vay canına. Bu çok ilginç.”

Acı bir kahkaha attı. “Öyle. Ben de şaşırdım. Keşke Gabe de o kadar şanslı olsaydı.”

Yeni bilgiyi kafamda evirip çevirdim. “Ona inanıyor musun?”

Başını yana eğdi. “Bu ilginç bir soru. Nereye varmaya çalışıyorsun?”

“İki önemli mesele var. Öncelikle Scott Harden neden başta yalan söyledi ve neden şimdi doğruyu söylüyor? Bunu kafamda çözmem gerekiyor. Bu profil doğrulamasını nasıl etkiliyor? Hangi motivasyonla yalan söyledi, sonra neden doğruyu söylemeye karar verdi?”

“Peki ikinci mesele?”

“Eh, ikincisi katille ilgili. Scott gerçeği söylüyorsa, katil onu neden bıraktı? Scott’ı farklı kılan neydi? O yedi haftada ne oldu?” İç çektim. “Katil onu gerçekten bıraktıysa, o zaman senin Scott’ın Randall’la ilgili yalan söylediği teorin doğrulanır. Yani delikanlı gerçek katili koruyor olabilir. Adama sadakat, hatta sevgi geliştirmiş olabilir.”

“Stockholm sendromu gibi.”

“Evet.” Sendrom resmi bir tanı değil, daha çok Hollywood ve romancıların sonuna kadar sömürdüğü bir savunma mekanizmasıydı, ama gerçektir. Robert’ın ilk senaryosunu gerçekçi bulmamıştım, ama şimdi Randall Thompson’la fikirlerim sarsıntıdayken ve Scott’ın tanık olarak kredisi sarsılmışken... senaryo gerçek olabilirmiş gibi görünüyordu.

Uzun etekli koyu mor elbisemi dizlerimin altına çekistirerek, “Soruma cevap vermedin,” dedim.

Bana baktığında alevlerin ışığı yüz hatlarında oynayıyordu. “Soruyu unuttum.”

“Scott’ın yeni hikâyesine inanıyor musun?”

“Bence güvenilirmez bir tanık olduğu kanıtlandı. İnansam da inanmasam da jürinin bundan sonraki hiçbir kelimesine güvenmemesini sağlamam için bana yeterli cephane verdi.”

Haklıydı. Lanet olsun, ben bile Randall’ın masumiyetine inanmaya başlamıştım. Evde bulunan kutu olmasa, masum olduğundan emin olabilirdim. Profilime uymuyordu ve Scott Harden’ın güvenilirmezliği resmileşmişti. Robert’ın tek ihtiyacı kuşkuya düşecek bir jüri üyesiydi. Sonrasında Randall Thompson özgür kalacaktı.

Nefesimi salarken Kanlı Yürek Katilinin hâlâ dışarıda olabileceği düşüncesiyle hüzünlendim. Muhtemelen bizi izliyordu. Gözlerimi uzaktaki ışıkların göz kırptığı karanlık manzaraya çevirdiğimde kendimi rahat ve güvende hissedemiyordum.

“KY profilini tekrar okudum,” dedi.

“Eee?” diyerek ağzıma giren saç tellerimi uzaklaştırdım.

“Açıklar var.”

Doğru bir saptamaydı. Açıkları ancak çoklu kişilik bölünmesi ya da paranoyak şizofreni tanısı kapatabilirdi. Şarabımı yudumlayıp cevap vermedim.

“KY Katilinin eşcinsel olduğundan ne kadar eminsin?”

Anal tecavüz ve delikanlıların cinsel organlarının kesilmesiyle ilgili yazdıklarımı kastediyordu. Tacizin son derece şahsi ve cinsel doğası, kurban seçimiyle eşleştiği için eşcinsellik olasılığı güçleniyordu.

“Eşcinsel olduğundan emin değilim,” dedim. “Bence eşcinsellikle ilgili şiddete varan güçlü duygulara sahip. Günlük hayatında deneyimlediği eğilimleri muhtemelen bastırıyor.”

“Eh, Randall Thompson eşcinsel değil. Yüzde bin eşcinsel değil.” Konu tartışmaya kapanmış gibi ayağa kalktığı anda bronz bir kovaya elindeki şişeyi bırakmasını seyrettim.

“Nereden biliyorsun?” diye üsteledim. “Önceki öğrencileriyle konuştun mu?”

“Hayır, ama savcılıkla anlaşma sağladığımız mahkeme belgelerini bir saat kadar önce sana epostayla gönderdim. Kendin bakabilirsin. Bütün suçlamalar kız öğrencilerden gelmiş. Randall insanı bir parça ürpertiyor mu?” Kısa bir es verdi. “Evet, ürpertiyor. Tuhaf biri. On dört yaşındaki yeğenimi yanına bırakır mıydım? Kesinlikle bırakmazdım. Ama eşcinsel değil, dahası eski formu yok. Yani oksijen maskesi ve yardım olmadan cesetleri bagaja yükleyip çıkarması mümkün değil.”

Geçerli bir nedendi. Dahası Randall’ın çıkardığım psikolojik profil için fazla yaşlı olduğunun altını çiziyordu. Adam emekli olmak üzereydi. Oysa KY Katili muhtemelen kırklı yaşlarının başındaydı, formdaydı ve her gün öğrencilerle dolu bir ortamda olamazdı.

“Dinle,” dedim sonunda. “Buraya seni Randall’ın profile uyduğuna ikna etmek için gelmedim. Ama adamda bir tuhaflık olduğu kesin.”

“Sapık olduğu ortada,” diyerek söylediklerimin önemi yokmuş gibi omuz silkti. “Son yirmi yılda üç öğrenci hakkında şikâyetle bulunmuş.”

“Ne?” Duraksadım. “Bunu daha önce niye söylemedin? Sana...” Üzerinden ne kadar geçtiğini düşünmeye çalıştım. “Bir hafta kadar önce hakkında şikâyet olup olmadığını sormuştum.”

Buz kovaşından yeni bir şişe çekip kapağını açtı. “İlk izleniminin söyleyeceklerimden etkilenmesini istemedim. Profilini oluştururken temiz bir sayfayla başlaman gerektiği konusunda nutuklar çeken sendin.”

Haklıydı. Yine de... “Randall bir tacizciyse, bu...”

“Hepsi on üç ve on dört yaşlarında kızlardı. Bu tamamen farklı bir tarz.”

Susup bilgiyi hazmetmeye çalıştım. Robert farklı bir tarz olduğu konusunda haklıydı. Randall’dan aldığım his bunun eseri miydi? Bir katil yerine tacizci izlenimi mi almıştım?

Belki yanılmışım.

Robert bir süre beni süzdükten sonra döndü. “Bu kadar ölüm konuşmak yeter. Hadi içeri girelim. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

“Ne düşünüyorsun?”

Duvarda gözlerimi dolaştırdım. Görülecek çok fazla şey vardı. Önce yaklaştım, sonra yavaşça aşağı indim. Hepsi şeffaf kutundaydı, hepsini duvardan çıkan bir spot ışık aydınlatıyordu. “Bu ne?” diye sordum.

“Zamazingo koleksiyonum. Her doğum günümde ve Noel’de koleksiyona eklemek için ilginç bir şey alırım.”

Koleksiyona baktım. Biblodan fotoğrafa en az otuz nesne vardı. “Ne zamandır topluyorsun?”

“Geleneği karım başlattı. Her zaman hayat hikâyemize atıfta bulunan bir şeyler seçerdi. O öldükten sonra Gabe’le birlikte koleksiyona devam ettik.”

Baktığım şeyin önemi bir anda kafama dank etti. Bu sadece pahalı zamazingolarla dolu bir duvar değildi. Bilakis perdenin ardına göz atma fırsatıydı. Mutfak hayattan yoksundu, oysa bu oda hayatla doluydu. Karanlık ve kasvetli bir his yaratabilirdi, buna rağmen odaya huzurlu bir sükûnet hâkimdi. Robert sanki burada daha rahattı.

Bir çift kısa kılıcın önünde durup altın renkli plakayı okudum. “Kaş yarma... bu ne anlama geliyor?”

“Bunlar 1800’lü yıllardan kalma samuray kılıcı. Keskinliğini insan kafatasını keserek test ediyorlarmış. Sınavı geçerse sahibi kılıca bunu işliyormuş.” Parmağını parlak metalden geçirdi. “Bunları Gabe seçmişti. *Son Samuray* en sevdiği film. Bu yaz Japonya’da iki hafta geçirip Kakunodate bölgesini ve Hagi kale şehrini ziyaret etmeyi planlıyorduk.” Gözleri dolar-ken yutkunup elini geri çekti.

Hayatının gerçeği yüzüme inen bir şamar gibiydi. Pahalı takım elbiseleri, özgüveni, avukatlıktaki başarısına rağmen hayaletlerle yaşayan yalnız bir adamdı. Sevdiği herkes elinden alınmıştı. Evime çiçeklerle gelip bir yapbozu tamamlayacak kadar kalmasına şaşırmak mümkün müydü? Akşam yemeği için ısrar etmesi, sonra bu akşam içki için neredeyse yalvarması? Bu adam barda bir yabancıya yanaşıp onunla evine gitmemiş miydi?

Sadece kelim ve romantik komedi filmlerimle yaşayabiliyordim, ama hayatımda keder yoktu ve keder yalnızlığı ıstıraba dönüştürebilirdi.

Genzimi temizleyip duvar boyunca ilerleyerek çöpten bulunmuş benzeyen beyzbol topunu inceledim. Yanıma geldiğinde kollarımız değdiğinde, teselli etme isteğiyle ona dokunmamak için kendimi zor tutuyordum.

“İşte...” dedi altın çerçevesinde elmasların ortasındaki antik zümrüdü işaret ederek. “Bunun ilginç bir hikâyesi var.”

Karısına mı ait olduğunu sormaktan korktuğum için devam etmesini bekledim.

Yüzük kutusunu alıp spot ışığından uzaklaştırdı. “Dört yüz yaşından fazla ve iki kere denizde kaybolmuş. Önce 1622 yılında İspanyol hazine gemisi bir fırtınada Florida kıyılarında battığında denize gömülmüş.”

“Atocha,” dedim. Hatırlar gibiydim.

Etkilenmiş gibi bir kaşını kaldırdı. “Doğru. Defneciler 1985’te hazineyi bulduğunda yüzük temizlendi ve on yıldır parmağında taşıyan saygın yatırımcı Debbie Stickelber tarafından karıma hediye edildi. Yüzüğü sadece bir gün takmıştı.” Durduğunda hikâyenin teatralliğinden aldığım keyifle sırıttım. Mahkemede iyi olması hiç şaşırtıcı değildi. Jüri olsam, onu bütün gün boyunca dinleyebilirdim.

“4 Ekim 1995 sabahı Debbie kocasının çılgınlıklarıyla uyandı.

Adam giyinip değerli eşyaları toplamasını söylüyordu. Dediğine göre kasırga yaklaşıyordu. Kumsaldaki evlerinin verandasında şemsiyeler ve mobilyalar uçmuştu. Fırtına kumları kırbaç gibi savuruyordu.” Ses tonu, hayalet hikâyesi anlatıyormuş gibi gürleşmişti. “Debbie kocasının ofisindeki küçük kasayla yatak odalarının hemen dışında asılı duran Van Gogh tablosunu kapıldığı gibi arabaya koştu. Alyansını, saatini ve bu yüzüğü her gece çıkarıp koyduğu komodinin üzerinde unutmuştu.”

“Neden daha önce evden çıkmamışlar? Kasırganın geldiğini günler öncesinden bilmiyorlar mıymış?”

“Stickelber çifti davetleriyle ünlüydü. Fırtınayı bir düzine likör ve şampanyayla atlatmaya karar vermişlerdi. Ne var ki o sabah kocası uyandığında durumun ciddiyetini kavrayıp, gitmeleri gerektiğine karar vermişti. İyi ki de gitmişler. Kasırga evlerini yerle bir etti. Bir hafta sonra geri döndüklerinde, evlerinden geriye sadece beton iskelet kalmıştı. Kasırga eşyalarla birlikte beş yüzden fazla *Atocha* sikkesini, altı gümüş külçeyi ve Debbie’nin mücevherlerini alıp götürmüştü. İş makineleri ve dalgıçların eşlik ettiği arama kıyıda ve okyanusta haftalarca sürdü. Kayıp hazine aranıyordu.”

Yüzüğe baktım. “Ve bunu buldular?”

“Aynen. Dört ev ötede, yüz metre ileride, kumun bir metre altındaydı. Sonunda iki gümüş külçeyle sikkelerin yarısını da bulmayı başardılar. Gerisi hiç bulunamadı ya da...” Hınzırca sırıttı. “Arama ekibinden birileri onları cebe indirdi.”

“Peki sana nasıl geldi?”

Robert kıkırdadı. “Debbie Stickelber yüzüğü dahil bütün malvarlığını, çocuklarına kızdığı için köpeklerine bıraktı. Tabii haliyle bir hukuk savaşı başladı.”

“Miras işlerine baktığını bilmiyordum.”

Sırıtsı kulaklarına varıyordu. “Bakmıyorum. Ama oğullardan biri kız kardeşini asırlık bir çay demliği için öldürmeye

kalkınca... beni tuttular. Mahkeme malvarlığını dondurdu, ama kız kardeş gizlice yüzüğü bana verdi ve böylece ödeştik.”

“Hikâyeye bayıldım,” diyerek yüzük kutusunu ona uzattım.

“Sende kalsın. Profil için ödeme yerine say.”

Kahkaha atarken boğuluyordum. “N... Ne? Olmaz,” diyerek yüzüğü alması için direttim. Zümrüt üç değilse bile en az iki karattı. Değeri... özellikle tarihçesi düşünülürse... hayal bile edilemezdi. “Saçmalama.”

“Hediye verecek kimsem yok Gwen,” derken sesi alçaktı. “Senin olsun. Lütfen. Her şeyini Japon balığına bırakan biri olmak istemiyorum.”

Göz göze geldiğimde savunmacı katmanlardan birinin daha kaybolduğunu görebiliyordum. Duyguları açıktaydı, bakışlarındaki acıya bakmaya dayanamıyordum. İçimden uzanıp sarılmak geldi. Sırtı kaskatıydı, beden dili gergindi, ama sımsıkı sarıldım. Çok geçmeden gevşeyerek usulca, “Teşekkür ederim,” dedi. “Sahip olduğum en güzel şey olacak. Hem Japon balığının bu ayı çıkarması imkânsız görünüyor.” Gülüp alnıma kondurduğu şaşırtıcı derecede sıcak öpücük, beni olması gerektiğinden daha çok etkilemişti. Geri çekildiğinde ona daha çok sarılmak istiyordum. “Sadece yüzüğü fırtınada kaybetmeyeceğine söz ver,” diye ekledi.

“Kaybetmem,” diyerek kutuyu bırakıp gözlerimi boşluğa diktim. “Yerine bir şey getireceğim. Zümrüt kadar paha biçilmez olmayacaktır, ama havalı bir şeyler bulurum.”

“Havalı,” diye tekrarlayarak gözünü boş rafa çevirdi. “Sanırım havalı şeyler için fazla yaşlıyım.”

“Hangisini en çok seviyorsun?” diye sorduğumda havalandırmanın altından geçerken beni serinlikten koruyamayan ince elbisem yüzünden ürperdim.

“Söylemesi çok zor,” dedikten sonra sokuldu. Avuçlarıyla omuzlarımı ısıtıyordu. “Isınmak için içeri girmek ister misin?”

Ne diyeceğimi bilemiyordum, çünkü gözlerini dudaklarıma dikmişti. Kollarımdan tuttuğu gibi beni kendine çektiğinde, romantik kitaplardaki şuursuz kadın kahramanlar gibi göğsüne sığındım. Kederli ve yalnız bir canavarın kollarındaydım.

BÖLÜM 35

İpek gibi çarşafların ve kaz tüyü yastıkların arasında çırlıçıplak uyandım. Sıcacık kozamdan çıkmak istemiyordum. Gözlerimi yumup beynim durum değerlendirmesi yapıp ayılana kadar Robert'ın yatağında anın keyfini çattım.

O sırada yatak sarsılınca başımı çevirdim. Robert pantolonu, gömleği, taradığı saçları ve kusursuz kravatıyla yatağın kıyısında oturuyordu, ama gözlerini pencereye dikmişti. “John sana ne söyledi? Yaptıklarının ne kadarını biliyorsun?”

Dirseklerimin üzerinde doğrulup yorganı çeneme çektim. “Efendim?”

“John Abbott,” diye başını çevirip gözlerime baktı. “Bildiklerini anlat.”

Uyanmakta zorlanan beynim yüzünden yutkundum. “Pek bir şey bilmiyorum. Bir tek anlattıkları var. Ama ben...”

“Tanıştığımız günden beri yalan söylüyordun,” dedikten sonra yüzünü sıvazladı. “Kahretsin Gwen, yalan söyledin.”

“Yalan söylemedim,” diye karşılık verdim. “Sana yalan söylemedim.” Artık yatakta oturuyordum.

“Söyledin. John’la ilgili her şeyi biliyordun,” dedi. Taş de-

ğirmeninde öğütüyormuş gibi kelimelerini özenle seçiyordu. “Bir canavar olduğunu biliyordun. Onu durdurabilirdin.”

Yüzündeki kınamayı görmemek için başımı eğdim, ama kelimeleri hâlâ kulaklarımdaydı. Haftalardır tanışıyorduk ve belli ki Robert başından beri Brooke’un ölümüyle ilgili gerçeği biliyordu. Konuyu benim açmamı mı beklemişti? Polise söyleyeceklerimi mi merak etmişti? “Evet,” dedim usulca. “Daha fazlasını yapmalıydım. Polise anlatmalıydım.”

Ayağa kalktığında yatak bir kez daha sarsıldı. Bir şey söylemek, bir açıklama yapmak için kelimeleri arıyordum. Sonunda gözlerimi kaldıracak cesareti topladığımda Robert kapıdan çıkıyordu. Koridorda uzaklaşan adım seslerini dinledim.

Bekledim, dinledim. Sonunda evin ıssızlığından başka bir şey duyamıyordum.

İç çamaşırla elbisemi yatağın ucunda buldum. Platform ayakkabılarım odanın başka bir köşesindeydi. Kapalı duran perdeleri araladığımda günün çoktan başladığını fark ettim. Telefonum muhtemelen hâlâ mutfakta duran çantamdaydı. Ve muhtemelen şarjım bitmişti. Ajandamı hatırlamaya çalıştım. Luke Attens sonunda önceki gün ofisi aramış, saat on bir için randevu ayarlamıştı. Eve uğrayıp düş alacak zamanım olmasını ummaktan başka çarem yoktu.

Ellerimi yıkamak için banyoya girip aynaya göz attığımda koyu renkli gür saçlarımı düzeltirken kendimle göz göze gelince derin bir iç çektim.

İyi olacağım.

Derin nefesler alarak bir dua gibi bu iki kelimeyi içimden tekrarladım.

Belki Robert çoktan karakolun yolunu tutmuştu. Belki sadece ofisine gitmişti. Sonuçta bana sadece ne bildiğimi sormuştu. Suçlu olduğuma kanaat getirmiş olamazdı. Tek bildiği John’un işlediği suçtu. Ve az önce itiraf ettiğim üzere işlediğim suçun da farkındaydı.

Meredith'in söylediklerine ve beynimin kusarcasına ürettiği açıklamalara rağmen Brooke'un ölümü benim suçumdu. O sabah John'un telefonuna cevap vermiş olsaydım, seanslarımızda onu daha dikkatle dinleseymdim, Brooke'u arayıp uyarsaydım ya da doğrudan polise gitseydim işimi çok daha iyi yapmış olurum.

John'un dosyasını yok etmeli miydim? Kanıtı yakmalı mıydım? Gömmeli miydim? Kendimi korumak için ne kadarını tutmalıyım?

Midem bulanınca aniden nefesimi tutup lavaboya eğildim. Akşam yediklerimin çıkmasını bekliyordum. Neyse ki kusmadım. Çok geçmeden midem yatışınca doğrudum.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Kemerli kapıdan yatak odasına geçtiğimde Hint meşesi komodinin üzerinde duran siyah kadife kutuyu görünce duraksadım. Yüzüğü duvardaki eski yerine koyabilirdim, ama olduğu yerde bırakmaya karar verdim. Acele etme telaşım, bir şeyleri ait oldukları yere koyma ihtiyacıma üstün geliyordu.

En kısa zamanda bir fesih mektubu hazırlamam gerekiyordu. Daha önce hazırlanan bir tanesi üzerinden Jacob'ın son haline getirebileceği mektubu Robert'a göndertir, Cluster & Kavin'e henüz göndermediğim faturayı hepten unutabilirdim. Yine de hiçbir şekilde ödeme istemediğimin altını çizmek için Jacob iptal edilen faturayı fesih mektubuna ekleyebilirdi.

Oysa bütün bunlar için artık çok geçti. Bu işi en başından... tanıştığımız barda fıstık ve bira eşliğinde bitirebilirdim. Oysa şimdi boğazıma kadar belaya batmışım ve hayatımdaki her şey boğulabilirdi.

Koridordan hızlı adımlarla ilerleyip omzuma asmadan önce çantamdan anahtarlarımı aldığım gibi koşarcasına evden çıktım.

“Berbat görünüyorsun,” dedi Luke. Açık mavi takım elbisesi, yeni kestirdiği saçları ve Versace güneş gözlüğüyle kusursuz görünüyor, eski püskü kotumla bol bluzuma kınayan gözlerle baktığını saklamıyordu.

Gülümseme zahmetine bile girmedim. Randevumuza son dakikada yetişmiştim. “Sana da günaydın Luke,” diyerek kahveme attığım şekeri karıştırıp başımla toplantı masasını işaret ettim. “Otur lütfen.”

“Cidden. Neyin var?” diye sordu en yakındaki sandalyeye endişeli gözlerle çökerken. “Fön makinen mi bozuldu?”

“Bozulan bir şey yok,” diyerek cam duvardan baktığımda Jacob’la Bart’ın resepsiyondan bizi izlediklerini gördüm. “Yüzüme tükürükler saçmana neden olan Randall Thompson hakkında konuşabilir miyiz?”

Endişesinin yerini rahatsızlığını ortaya koyan bir ifade aldı. “Tükürükler saçmadım. Asıl sen abartıp koca bir bebek gibi davrandın,” derken manikürlü tırnaklarıyla masada tempo tutmaya başladı. “Hem niye odanda değiliz? Artık içeride ne olduğunu biliyorum.”

“Doğru,” dedim sakince. Güvenli bir mesafeyi koruyarak sandalyelerden birine oturdum. “Bu arada kırdığın lamba için çok sağ ol.” Anında pişman oldum. Daha iyisini yapmalıydım. Sınır harbini alevlendirecek sözler sarf etmek, Luke’la konuşmanın en doğru yolu değildi. Gerçi Brooke ve Robert meselesine bu kadar takılıp kalmış olmasam işimi doğru dürüst yapabilirdim. Geç olsa da tavrımı değiştirip ses tonumu yumuşattım. “Luke, son görüşmemizde Randall’la ilgili bir şeyler anlatmaya çalışıyordun. Ne anlatmak istiyordun?”

“Bana yalan söyledin Doktor,” diyerek parmağını suratıma doğrulttu. Canımı sıkacak kadar saldırgan bir jestti. “Onunla çalışmadığını söyledin.”

“Onunla çalışmıyorum. KY Katilinin psikolojik profilini çıkarmam istendi.”

MASUM BİR YALAN

“Randall’ın avukatı istedi,” dedikten sonra bacak bacak üstüne attı. Beden dilindeki bu değişiklik iyiye işaretti. Rahatladım. “Seni haberlerde gördüm Doktor.”

“Evet, beni tutan Randall’ın avukatıydı,” diye itiraf ettim. “Ama işi bıraktım.”

Kuşkuyla baktı. “Ne zaman?”

“Bu sabah.” Jacob epostayı 10:15’te göndermişti. Robert’tan henüz ses yoktu. Avukatın ses tonundaki kızgınlığı hatırladım. Saf bir öfkeydi. Fazlasıyla duygusaldı. İyi de John Abbott’ı niye bu kadar önemsiyordu? Evet, ihmalkârlık etmiştim. Evet, bir kadın ölmüştü. Ama Abbott çifti Robert’ı neredeyse hiç tanıımıyordu. Sonuçta ondan sadece hizmet almışlardı. Arada başka bir ilişki varsa bile Robert bundan hiç bahsetmemişti.

Toplantı odasının cam duvarından asansördeki hareketlenmeyi görünce gerildim. Meredith resepsiyondan geçip giderken kupamı sımsıkı tutan parmaklarımı gevşetmeye çalıştım.

Polisler bugün gelir miydi? Dedektif Saxe mı gelirdi? Başkasını mı gönderirlerdi? Yoksa Robert itirafımı kendine saklayıp oynadığı kedi-fare oyununa devam mı edecekti?

Meredith, Jacob’ın önünde durdu.

“Artık Randall için çalışmıyorsan, neden hakkında sorular soruyorsun?”

“Doğrusunu istersen?” diyerek dikkatimi ona yönelttim. “Kişisel bir merak. Henüz masum olup olmadığıyla ilgili bir karara varamadım. Ama Luke...” Kahvemi masaya bıraktım. “İkimizin arasında doktor-müşteri gizliliği anlaşması var. O dava için çalışsam da çalışmasam da bana anlattıklarını kimseyle paylaşamam. Ve tabii ki anlatmak istemezsen, saygı duyayım.”

“Randall bana hiç dokunmadı,” dedi. Saatinin elmas süslemeli kadranıyla oynuyordu.

Kaşlarını çatıldı. “Ama bana demiştin ki...”

“Ben değildim. İlk kız arkadaşına sarkıntılık etti. Dersten sonra sınıfta tutup duvara yaslamış ve parmaklamış.” Öfkesinden eser yoktu. Kelimeleri alışılmadık bir şekilde soğuk ve umursamazdı. İyi de öfkesi nereye gitmişti? O günkü öfkesi Randall’a mı yönelikti? Yoksa Luke sadece kötü bir gün mü geçiriyordu?

Yenilgiye uğramışım hissiyle arkama yaslandım. “Kız kimseye anlattı mı?”

“Hayır. Başka bir kız... daha küçük sınıflardan bir kız, öğrenci danışmanına fizik laboratuvarında adamın kendisine tecavüz ettiğini söylemiş. Ama kimse umursamadı. Bütün bunların yirmi yıl önce olduğunu unutma,” diyerek omuz silkti. “O zamanlar adam yaşlı ve şişko değildi. Bazı kızlar ondan hoşlanıyordu ve şikâyetle bulunan kız zaten aşüftenin tekiydi. Haliyle kimse ona inanmadı. Kristen öne çıkmak istememiş. Aslında başına geleni bana da yıllar sonra üniversitedeyken anlattı.”

Başımı sandalyenin arkalığına yaslayıp sesi bastırılan kızları aklımdan kovmaya çalıştım. Evet, trajik bir hikâyeydi, ama bu bilginin profilimle alakasına odaklanmalıydım. Sorun, bu yapboz parçasının hiçbir yere uymamasıydı. Bilakis Robert’ın söyledikleri doğrulanıyordu. Randall tacizci bir sapıktı, ama erkeklere değil, kadınlara ilgi duyuyordu.

Belki Robert gerçekten haklıydı. Belki KY cinayetlerinden Randall sorumlu değildi.

Kafamı toplamakta zorlanıyordum. Tekrar Luke’a baktım. “Cüzdanım ve anahtarım sende mi?”

“Hayır.”

Yalan söylediğı açıktı. Dişlerimi sıkarken onu kovup kovmamayı düşünüyordum.

Göz göze geldiğimizde arsız sırtışıyla çarpılan suratına bakarken içimden bir el hareketi çektim. Neden kovmayacaktım ki? Yanacaksam, dünya da benimle birlikte yanabilirdi.

BÖLÜM 36

Marta Blevins, ayın emlakçısı olmak için canını dişine takmıştı. Bir kontrat daha imzalanırsa adını panoya yazdırabilecek, böylece arabasını özel otoparka park edebilecekti. Tek bir satış daha yapmasına bakardı. Ve sıradaki müşteri istediğini elde etmenin anahtarı olabilirdi.

Kilidi açıp içeri girdiğinde rengi atmış yeşil duvar kâğıdıyla ucuz mobilyaları görünce yüzünü ekşitip dar oturma odasının perdelerini açarak ışığı içeri davet etti. En azından her yer düzgündü. Önceki hafta Culver City’de gösterdiği ev leş gibi koku kuyafetlerle doluydu.

Sokakta müşterinin mavi sedan arabası kaldırıma yanaştı. Texas’tan gelen yeni evli çift, gösterilen iki evin fiyatına burun kıvrırmıştı. Marta, bütçeleri yüzünden evin geçmişini umursamayacaklarını umuyordu. Gerçi hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Kaliforniya yasaları ev satarken söylenmesi gerekenler konusunda oldukça açıktı ve ölümler özellikle liste dışında bırakılmıştı.

Pencereden çifti seyretti. Adam telefonda olduğuna göre eve varmaları birkaç dakika sürecekti ve diğer emlakçıların evi na-

sıl bıraktığını bilmek imkânsızdı. Sonuçta son geldiğinden beri birçok emlakçı eve girip çıkmıştı.

Yatak odası düzgündü. Komodindeki lambayı yakıp perdeleri açtı. İkinci oda bir çalışma odasına dönüştürülmüştü. Ayağının ucuyla ölü bir hamamböceğini duvarın dibine terk edilmiş koşu bandının altına itti. Çamaşır odasına göz attığında tavan arasına kolayca erişim sağlayan aşağı çekilebilecek cinsten bir merdiven olduğunu görünce sevindi. Evi görmeye gelen adam, bıkmadan usanmadan defalarca emlak eksperini olduğunu söylemişti ve gördükleri her evin hem tesisatını hem de tavan arasını görme konusunda ısrar ediyordu.

Marta hazırlık olsun diye ipini çekince merdivenin hiç zorlanmadan açıldığını görünce rahatladı. Sağlam ve bakımlıydı. Normalde tavan arasına erişim sağlayan merdivenler ölüm tuzaklarından farksız olurdu. Bu seferki evladiyelik sayılırdı.

Kapının hafifçe tıklandığını duyunca daracık koridordan hızlı adımlarla geçip çifti içeri aldı.

Beklendiği üzere adam heyecanla merdivenin kenarlarından kavracağı gibi basamakları tırmanmaya başladı.

“Bilemiyorum,” diyordu karısı kuşkuyla etrafına bakınırken. “Sence kiraya vermeyi düşünürler mi?” dedikten sonra beyaz yazlık elbisesinin beline oturan incecik kırmızı kemerini düzelitti. “Şirketim dört aylık taşınma kirasını karşılayacak. Ev kredisi için kullanıp kullanamayacağımızı sordum, ama dediklerine göre...”

Merdivenlerin tepesinden adam genzini temizledi. “Şey... Marta?”

“Evet?” diye seslendi Marta en tatlı sesiyle. Bir taraftan saatine göz attı. Aperatifler altı buçuğa kadar yarı fiyatındaydı, yani...

“Bunu görmem gerekiyor.”

Adamın sesindeki dehşetli paniği duyunca yukarı baktı. “Ne oldu?” Küf müydü? Asbest? Marta rakun olmaması için için-

den dua etti. Adam son basamağı tırmanıp tavandaki delikte gözden kaybolduğunda merakla bekliyordu, ama adam bir şey demeden tavan arasının derinliklerine yürüdü.

Bunun üzerine Marta merdivenlerin kenarlarını tutup dengesini test etmek için hafifçe sarstı. Gerçekten inanılmazdı. Evin sahibi belli ki standart bir merdiven yerine kaliteli bir şey yaptırmıştı. Yine de endişeyle ilk basamağı tırmandı. Tırmandıkça merdivene duyduğu güven artıyordu. Başını tavan arasına uzattığında küçük bir zafer duygusu yaşamaktan kendini alamadı. Boşandığı kocası onu sürekli elini kirletmemekle suçlardı. Çok bilmiş!

Başını adama çevirdi. Adı neydi? Wyatt? Wayne? Wilbur?

Adam kıpırdamadan tavan arası duvarına dayanmış yatağa bakıyordu. Şaşırtıcıydı. Tavan arası oda gibi döşenmişti! Küçük sıkıntılar göz ardı edilebilse, burada yaşanabilirdi. Kendini yukarı çektiğinde, biraz ötedeki kirişe inşaatlarda görülen cinsten bir spot ışığı takıldığını gördü. Yaktığı ışık karanlık alanı bir anda parlak beyaz ışığa boğunca kendinden memnun bir ifadeyle adama döndü.

Wes. Adamın adı buydu.

Wes öylece durmuş yatağa... daha doğrusu yatakla arasında kalan bir tür tezgâha bakıyordu.

“Burası hoşmuş,” diye cıvıldayan Marta ellerindeki tozları temizleyerek yaklaştı. Adamın ne bulmuş olabileceğini merak ediyordu. “Şahsen...” Birden ne diyeceğini unuttu. Düzgün bir şekilde dizilmiş kesik parmakları gördüğünde beyni aniden duruvermişti.

Geriye doğru sendelerken odanın geri kalanını gözleriyle taradı. Yatağın sararmış çarşafında kurumuş kan lekeleri vardı. İki yanda duvara halka şeklinde çakılmış havlulardan ipler sarkıyordu. Kamera yatağı görecektir şekilde kurulmuştu. Üzerinde sineklerin vızıldadığı bir kova...

Bir nefes çektiğinde aniden kokunun farkına vardı. Demir. Bok. Ter. Korku.

Duyduğu ses kendinden mi çıkıyordu? Neredeyse duyulamayacak kadar tiz bir dehşet iniltisi kendi ağzından mı çıkmıştı?

Yana sendelediğinde merdivenlerin açıldığı deliğe baktı. Kadının merdivenlerin dibinden sesleniyordu, ama yukarı çıkamazdı. Yukarıya kimsenin çıkmaması gerekirdi. Çıkışa atıldığında kayınca kaba ahşap yüzey nedeniyle kıymıklar avuçlarına battı, ama iki tahtanın arasına sıkışmış bir tutam saçı görünce nefesi kesildi.

Sonunda deliğe ulaşip ayağını uzatınca neredeyse kadının suratını tekmeliyordu. “Çekil” diye bağırdı. “Çekil! Yoldan çekil!”

“Sıçan mı var?” diye cıyaklayan kadın telaşla merdivenlerden geri indi. “Hamamböceği mi?”

Marta hızla aşağı inip topuklularının izin verdiği ölçüde koridor boyunca koşup kanepede bıraktığı çantasını kapar kapmaz dışarı çıktı ve boğulurcasına temiz havayı ciğerlerine çekti. Bu arada çantasını karıştırıyordu. Aradığını bulamayınca küfrederek dizlerinin üzerine çöküp çantayı sallayarak çimlere boşalttı. Makyaj malzemeleri, kalemler, kartvizitler, kâğıt mendiller ve telefon...

Titreyen eliyle kilidi açıp derin bir nefes aldıktan sonra polisi aradı.

BÖLÜM 37

“Seans ortasında Luke Attens’i kovduğuna inanamıyorum,” dedi Meredith, mola odasında bir sandalye çekip üzerine çökerken. “Bayağı taşaklı hareket.”

“Aptalcaydı,” diye karşılık verirken hole göz atıp kapıyı kapattım. Yalnız kalmamız daha doğru olacaktı. “Robert’a harcadığım zamanın boşa çıkması ve Luke’u kovmam sonucunda bu ayın sonunu getiremeyebilirim. Ah... tabii bir de müşterilerimden biri öldü. Yani elimde sadece Lela Grant ve bir avuç sıradan müşteri kaldı.”

“Bu şehir delilerle dolu,” diye cıvıldadı Meredith. “Üstelik televizyona çıktın. Şu anda fenomen sayılırsın. Bütün deliler buraya doluşacak.”

“Aman ne şahane,” diyerek buzdolabını açıp eğilerek içindikilere göz attım. “Başka ne isterim ki!” Luke’la görüşmem sırasında içtiğim kahve dışında sabahtan beri hiçbir şey yemediğim için neredeyse boş rafları görünce midem protesto edencesine guruldadı. Mola odasındaki içecek ve atıştırılmalıklardan Jacob sorumluydu. Ona görevini hatırlatmam gerektiğini aklımdan bir köşesine yazdım.

“Hey, paraya sıkışırsan her zaman sadistlerimden birini verebilirim,” diye öneride bulundu Meredith. “Teknik açıdan şiddet eğilimli kategorisine giriyorlar.”

“Sanırım durum o kadar kötü değil,” diye çömelerek plastik kapları gözden geçirdim. “Spagetti ne zamandan kalma?”

“Hâlâ yenilebilir,” dedi Meredith, orta sehpadaki sepetten uzaktan kumandayı alırken. “En fazla iki günlüktür. Üzerinde tarihi yazıyordur,” diye ekledikten sonra tezgâhta duran antika televizyonu açıp karıncalı haber kanallarını dolaşmaya başladı. “Seksi avukattan ses yok mu?”

“Çıt çıkmıyor,” diyerek makarnanın kapağını açıp kabı mikrodalga fırına yerleştirdim. “Asansörden polisler çıkarsa, memelerini aç ki arkadan kaçabileyim.”

“Tam bir drama kraliçesisin! Bir adamın duygusal hezeyanlarını ihbar etmediğin için seni tutuklayamazlar.”

Gözlerimi kısıtım. “Ah, tabii ki tutuklayabilirler. Duygusal hezeyanlara tasarlanarak işlenen suç deniyor.”

“Keşke bunu sorabileceğimiz bir avukatımız olsaydı,” diye ayağa kalkıp sırtını esnetti, ardından iç çekti. “Aslını istersen, suçlamalarını seks sonrası üzerine boca etmesinin centilmence mi, yoksa dallamalık mı olduğuna karar vermekte zorlanıyorum.”

Seçenekleri değerlendirdikten sonra, “İkisi de,” dedim. Kesinlikle öyleydi. İyi seks ve yakınlaşmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatılmasına hiç ihtiyacım yoktu. Önceki gece Robert’la sarmaş dolaş yatarken bir an için belki de geleceği olan bir ilişkimiz olabileceğini düşünmüştüm.

Aptallıktı. Zaten onuncu sınıftan beri aptalın tekiydim. Seks yapmanın aşkımızı kanıtlayacağını söyleyen Mick Gentry’ye bile inanmıştım.

“Sence ne yapacak?” diye sordu Meredith.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Kafam allak bullak. Beni niye

tuttu? Neden John'un dosyasını okuduğunda doğrudan benimle yüzleşmedi?"

"Belki senden hoşlanmıştı," diye fikir yürüttü Meredith, musluğu açıp ellerini yıkarken. "Yani senden *bayağı* hoşlanmış olabilir."

Gözlerimi devirdim. "Üf... kaç yaşındasın sen?"

Musluğu kapattıktan sonra kâğıt havludan bir parça kopardı. "Tamam, davayı düşünmemeye çalışıyorsun, ama uydurma kaçma hikâyesi patladığından beri konuşmadık. Katilin çocuğu öylece bırakmasının acayip olduğunu söylemeden edemeyeceğim." Ellerini kuruladıktan sonra kâğıt havluyu top haline getirdi. "Neden bıraktı ki?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Scott, Beverly High lisesine giden tek kurbandı. Randall Thompson katilse ve kurbanını bıraktıysa, kurbanın onu ihbar edeceğini bile bile bunu yapmış olmasına aklım yatmıyor. Adam bir dâhi değil, ama aptal da değil. Yeni şeyler öğrendikçe onun KY Katili olmadığına daha çok ikna oluyorum. Öte yandan Scott Harden'ın KY Katilinin kurbanlarından biri olmaması da bir olasılık."

"Bunları not ediyor musun?" diye sordu Meredith. "Her an bir kitap anlaşması imzalayabilirsin. Scott Harden'ın KY kurbanlarından biri olmaması çok acayip olmaz mıydı? Ciddiyim." Tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Kesinlikle çok acayip," dedim kupkuru bir sesle. Ardından mikrodalga fırının kapağını açıp parmağımla makarnanın sıcaklığına baktım.

Tatile ihtiyacım vardı. LA trafiğinden, kirli havadan, randevuyu kaçırırsam boğazımı kesebilecek müşterilerden uzaklaşmam gerekiyordu. Bir hafta izin yapıp Kanlı Yürek Katilini, Robert Kavın'i ve korkunç müşterilerin ölen karılarını unutabilirdim. Belki Hawaii'ye gidebilirdim. Ya da Costa Rica'ya. Aslında sıcak olması bile gerekmiyordu. Alaska'ya bile gidebilirdim. Hep balina görmek istemiştım.

Alaska'ya gidip gitmediğini sormak için Meredith'e döndüğümde gözüm televizyona takıldı.

"Bunu gördün mü?" diye tısladı arkadaşım, uzaktan kumandayla sesi açarken.

Mikrodalga fırını açık bırakıp yanına giderek titreyen alt yazıya odaklandım.

TAVAN ARASINDA SEKS KAPANI – KANLI YÜREK KATİLİ Mİ?

Havadan yapılan çekimde bir sokağın kapatıldığı görülebiliyordu. Beyaz tuğlalı evin içi ve dışı üniformalı polislerle doluydu. Sunucu konuşmaya başladığında ayakta durabilmek için Meredith'in koluna yapışmak zorunda kaldım.

"... altı serçe parmağı bulundu. Kaynaklarımız bunun aslında son on yılda Los Angeles'ın en kötü şöhretli katiline ait olduğunu doğruluyor..."

Ölümü unutma planlarım demek buraya kadardı. Demek Randall Thompson gerçekten masumdu ve ekranın alt kenarındaki isimler yürek yakacak kadar tanıdıktı.

John ve Brooke Abbott

BÖLÜM 38

La Cienega üzerinden hız yapıp kestirmeden semtime geri döndüğümde arabayı park ettim. Sonunda yan kapının anahtarını bulduğumda ellerim titrediği için kilidi tutturamıyordum. Pencere pervazından miyavlayan Clem'i duymazdan gelip çantamla anahtarları tezgâha attığım gibi çalışma odama koştum ve ışığı yakıp sandalyeme oturarak masanın ortasındaki John Abbott dosyasını önüme çektim. Dosyaya en son Robert'ın okuduğundan şüphelendiğim sayfaları gözden geçirmek için bir hafta önce dokunmuştum.

Şimdi dosyayı açmak için tamamen farklı bir nedenim vardı. Titreyen parmaklarım dosyanın üzerindeyken durdum ve çekmecemi çekerek ihtiyacım olan ikinci şeyi bulup dosyanın yanına koydum.

KANLI YÜREK KATİLİ: PSİKOLOJİK PROFİL VE ANALİZ

DR. GWEN MOORE

Nereden başlayacağımı bilmiyordum. John'un dosyasını hakkıyla gözden geçirmek bir günümü alırdı, ama en azından derinlemesine incelemiş olurum.

Hazırladığım psikolojik profilde yanılmış olabilirdim. Sonuçta raporu ben yazmıştım ve son on iki saat Dr. Gwen Moore'un insan sarraflığından hiçbir şey anlamadığını ortaya koymuştu. Yine de düşüncelerimi toparlayıp olasılıkları değerlendirmem gerekiyordu. Derin bir nefes alıp psikolojik profil dosyasını açtım. Ardından çekmecedен altın renkli tükenmez kalemimle yeni bir not defteri çıkararak ilk sayfanın başına bir başlık attım:

John Abbott, Kimli Türck Katili mi?

Cümleye bakarken doğru olduğuna inanmak istemiyordum. Başından beri haberleri seyredip bütün olası senaryo ve motivasyonları düşündüğüm halde gözümün önündekini görmemiş olabilir miydim? John karşıma oturmuş, benimle bir sürü şey paylaşmıştı.

Raporun giriş sayfalarını, saçma açıklamaları ve suç tarihçesini hızla atlayıp aradığım sayfaya gelince yavaşladım.

Katil, kaçırılmadan önce kurbânlarını araştırıp takip eder. Günlük hayatlarında neler yaptıklarını bilir. Kurbânı ne zaman kaçıracağı konusunda son derece temkinli olur ve en ince detayına kadar planlar.

Dedektif Saxe, röntgencilik suçlamalarından bahsetmişti. John defalarca röntgencilik yaparken yakalanmıştı. Hep zengin kadınları gözetlemişti. O zaman John Abbott'ın karısından başka hiç kimseye cinsel bir ilgi duymayacağından emin olduğum için duyduklarımı inanmamıştım ve belki de inanmamakta

haklıydım. Polis en kolay senaryoyu tercih etmişti, ama John orta yaşlı zengin kadınlarla ilgilenmiyordu. Gözetlenen kadınlarla ilgili hiçbir şey bilmesem de hepsinin birer anne olduğuna bahse girebilirdim.

Aslında kadınların ergen oğullarını gözetliyordu.

Sayfanın altındaki Kanlı Yürek Katilinin kişilik özellikleriyle ilgili bölümü okudum.

Görünüş olarak titiz ve bakımlı. Doğal olarak düzenli ve analitik. Detaylara dikkat gerektiren bir işe sahip. Hayat tarzı kısmi çizgilerden oluşuyor. Başkalarının ne düşüneceği konusunda hassas.

Sanki analizi John için yazmıştım. Başımı ellerimin arasına aldığımda parmaklarımın alnımda titrediğini hissedebiliyordum. “Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “Bu çok kötü.”

İşaretleri gözden mi kaçırmıştım? Seanslarımızda kurbanlardan bahsetmiş miydi? Aslında eğilimleri için tedavi olmak isterken Brooke’u mu bahane ediyordu?

Hayır. Gençlerle ilgili referansları gözden kaçırmış olabildim, ama karısına yönelik şiddet eğilimlerinden mustarip olmadığını asla kabul edemezdim. Görüşmelerimizde yansıttığı duygular, yüzüne vuran büyük öfke, sesinin çatlaması... O anlarda kırılgan ve dürüst olduğunu biliyordum.

Gözlerimi yumarak son görüşmemizi hatırlamaya çalıştım. Ağzından tükürükler saçarak Brooke ve komşuları hakkında bağırıp çağırmaya başlamış, “Adama bakma tarzından anlıyorum,” diye ayağa fırlayarak koltuklar arasında kalan küçücük alanda hızla volta atmış, “Adam hakkında konuşma tarzından anlıyorum. Seks sırasında bile onu düşündüğünü hissedebiliyorum. Adeta lanet olası liseli kızlar gibi ışıldıyor,” diye hırlamış, “Üstelik bütün gün evde yalnız kalıyor! Kesin düzüşüyorlar.

Düzüştüklerinden eminim,” diyerek masamın yanındaki küçük çöp kutusunu bir tekmede karşı duvara uçurmuştu.

Bütün bunlar sadece iki hafta önce olmuştu. Scott Harden henüz serbest bırakılmamış, Brooke ve John ölmemişti. John komşularının yeni taşındığını söylemişti, ama zamanlaması düşünüldünce... Scott Harden'dan bahsetmesi mümkün müydü?

Derin bir nefes alarak beynimi yavaşlatmaya çalıştım. John, Brooke'un Scott Harden'la ilişkisini kısıkanıyorsa... ve öncesinde kuşkularının başrolünde Gabe Kavın olduysa... Bu, Brooke'un iki kurbanla da ilişkide olduğu ve... John'un yaptıklarını bildiği anlamına gelirdi.

John'un paranoyak olduğunu düşünmüştüm, ama belki alakası bile yoktu. Belki Brooke gerçekten erkeklerle yatıp kalkıyordu.

Tecavüzler... Brooke da işin içinde miydi?

Merhem, merhamet işaretleri... Kişilik bölünmesi olduğunu düşünmüştüm, ama ya ikinci bir kişilik yoktuysa? İkinci kişilik aslında ikinci bir kişiydiyse?

Brooke.

Olasılıklar ruhuma bir bıçak gibi saplanıyordu.

Bir kadın, Scott Harden'ın neden yalan söylediğinin açıklaması olabilirdi. Yetişkin bir kadınla yatan toy bir delikanlı söz konusu olduğunda... özellikle Brooke iyi polis ve John kötü polis olduğunda, Stockholm sendromu kolayca açıklanabilirdi. Kadın Scott Harden'a karşı samimi duygular beslemiş miydi? Delikanlıyı bırakan o muydu? John onu bu yüzden mi öldürmüştü?

Tarihler uyuyordu. İki olayı hiç birlikte düşünmemiştim, ama Brooke ve John, Scott Harden'ın tekrar ortaya çıktığı sabah ölmüştü.

Elim titreyince kalemi sıktım.

John'un sürekli karısının komşu adamla duygusal bir yakınlık geliştirdiğindeki ısrarı düşündüm. Öldükleri sabah ne de-

mişti? Brooke'un kendisini bırakıp komşularıyla kaçacağından kuşkulandı. Belki de haklıydı.

Bulmacanın yarım düzine parçası yerine otururken aniden yüreğime bir korku yerleşti.

Ona bahçıvandan kurtulmasını söylemiştim.

John'un dosyasını telaşla açıp ilk görüşmelerimizin notlarında parmağımı dolaştırdım. Geçmiş bilgileri... karısıyla geçmişti...

İşte. Bahçıvan.

John, karısının bahçıvanla yakınlaştığından endişeleniyordu. Birlikte güлüşüklerini, bakıştıklarını görmüştü. Lavaboda bulunduğ u bulaşıklar nedeniyle Brooke'un adama öğle yemeğ i hazırladığı sonucuna varmıştı.

Düzgün el yazımla acı dolu özgüvensizliği karşısındaki önerimi kayda düşmüştüm.

Bahçıvanı kovarak sorunu çözmeyi önerdim.

John'la ilk görüşmelerimizde temel konumuz, karısıyla bahçıvan hakkındaki endişeleri olmuştu. John, Brooke'un adamla ilişkide olması korkusuyla karısını öldürmek istemişti. Ben de ona en kolay yolu göstermiştim, çünkü en kolayıydı. Bahçıvan denklemden çıkacak, böylece John karısıyla ilişkisini yeniden inşa edip güçlendirmeye odaklanabilecekti.

Ama son görüşmelerimizdeki komşu Scott Harden'sa, bahçıvan da...

Ellerimi saçlarıma gömüp acı dolu hıçkırdım.

Gabe Gavin.

Ona Gabe Gavin'den kurtulmasını söyledim.

Kuru boğulma... Gabe'in ölümü diğerlerinden farklıydı.

John'un öfkeli kıskançlığı cinayetin şiddetini arttırmış ola-

bilir miydi? Ah... Üstelik yatıştırıcı ses tonum ve özgüvenimle çözümü ona şahsen göstermiştim.

Otopsi fotoğraflarını aklımdan kovmak için gözlerimi sımsıkı yumdum. Çocuğun cam gibi gözleri, kalbinin etrafında kuruyan kan... Oysa o kadar genç, o kadar masumdu ki.

“Selam Gwen.”

İrkilerek ellerimi başımdan çektim. Robert çalışma odamın kapısında duruyordu. Ve elinde ışığı yansıtan şey bir bıçaktı.

BÖLÜM 39

Scott Harden duşta durmuş, geniş duş başlığının altında başını eğmişti. Sıcak su yanaklarına ve omuzlarına püskürürken teninden buharlar yükseliyordu. Dudaklarını ve gözlerini sıkı sıkı kapatmış, gerginliğinden kurtulmaya çalışıyordu.

Tavan arasında geçirdiği yedi hafta boyunca duş almanın hayalini kurmuştu. Ve şimdi kocaman banyoda çıplak ayakları fayansları hissederken, tek istediği oraya... tavan arasına, yatağa, çıplak vücudu devasa bir süngerle temizlenirken oturduğu katlanabilen metal sandalyeye geri dönmek istiyordu. Sünger yaralarının üzerinde, sırtında, kasıklarında dolaşmıştı. Düşünürken sertleşti, ama eliyle kendini sıvazladığında yine aynı şey oldu. Ereksiyonun anında kaybetti. Sanki zevkin gücü sadece onun elindeydi.

Belki ilk aşkı olduğu içindi. Okuldaki kızlar hep, bekâretlerini verdikleri erkeklerin bir tür güce sahip olduğundan bahsederdi. Scott hep gülüp geçmişti, ama belki haklıydılar. Belki kendini kaptırması bu yüzden bu kadar hızlı ve sert olmuştu. Bu yüzden mi onu aklından çıkaramıyordu?

Şampuan şişesini alıp açık mor sıvıyı avucuna sıktı. Tavan

arasında saçlarını yıkaması çok zordu. Ve kadın aşağı inmesine izin verecek kadar ona güvenmemişti.

Şampuanlı parmaklarını saçlarına daldırdığında kadının uzun tırnaklarını hatırladı. O tırnaklar saç derisine masaj yaparken kafasına batardı. Alnına dokunan o yumuşacık dudaklar...

Yaşça büyük bir kadınla birlikte olmak çok farklıydı. Onunla karşılaştırıldığında okuldaki kızlar anlamsız ve toydu. Çıplak bedeninin üzerine abandığında kadının bakışlarında özgüven vardı. Baştan çıkaran sesi kulağında bir mırıltı gibiydi.

Scott sevildiğini biliyordu. O dallama kendilerini seyrederken, kadın bunu kulağına fısıldamıştı.

Scott'ı *anlamıştı*.

Ve kocası işe gittikten sonra her gün sevgisini göstermiş, önceki gecedен kalan yaralarını öperek tedavi etmiş, dantelli iç çamaşırlarıyla yanına uzanıp gelecekte paylaşacakları hayatlarından bahsetmişti. Jay olmayacaktı. Okul olmayacaktı. Kadın Scott'ı bir çocuk olarak değil, bir erkek olarak görmüş, onu bir erkek olarak istemişti.

Scott da onu istemişti. Bir ay sonra bile... özellikle şimdi hâlâ onu istiyordu.

"Scott?"

Annesinin sesini duyunca içinden küfretti. Bu kadından hiç rahat yok muydu? Sürekli tepesindeydi. Sürekli onu izliyor, olan biteni anlamaya çalışırken alnında keskin çizgiler belirliyordu. Scott annesinin böyle davranmaktan vazgeçmesini, kendisinden uzak durmasını istiyordu. Telefon görüşmelerini incelemek de neydi? Artık özel hayat diye bir şeyi olmayacak mıydı?

Başını suyun altına uzatıp şampundan arındırırken annesinin daha yüksek sesle ikinci kez seslenmesini duymazdan geldi. Ses daha yakından gelmişti. Kapının kilitli olması iyi bir şeydi. Yoksa annesi kapıyı aralayıp kocaman silikon memelerini ahşaba dayayarak dudaklarını içeri uzatırdı.

O memeleri niye yaptırmıştı ki? Babasının umurunda değildi. Umurunda olmak şöyle olsun, babası memeleri fark etmemişti bile.

Brooke'un memeleri mükemmeldi. Gün boyunca dokunmasına izin vermiş, hakkındaki bütün sorulara cevap vermişti. Dedğine göre memeleri doğaldı.

Bir çatırtıyı duş kabininin hemen dışında başka bir gürültü takip etti. Kabinin camındaki buharı sildiğinde annesiyle babasını karşısında duruyordu.

Ne oluyor be?

Uzanıp suyu kapattı.

“Scott?”

Annesi niye sürekli adını söyleyip duruyordu? Havluyu çekip aldı.

“Scott, haberlerde buldukları bir odayı gösteriyorlar. Bir tavan arası.” Babasının sert ses tonunu Scott uzun zamandır duymamıştı.

Havluyu yüzüne bastırıp duraksadı.

Tavan arası.

Gözlerini sildikten sonra yavaşça havluyu beline sarıp duş kabininin kapısını açarak dışarı çıktı.

Annesiyle babası omuz omuza duruyordu. Annesi kırmızı bluz ve beyaz şort giymişti. Saçları neredeyse tamamen kırılan babasının elleri belindeydi.

“Yalnız kalabilir miyim?”

“Bizi duydu mu?” diye üsteledi annesi. “Bir sürü şeyle dolu bir tavan arası buldular. Orada tutulduğunu söylüyorlar.”

“Üstelik Randall Thompson'ın evi değil,” diye ekledi babası asık suratla.

Tabii ki değildi. Randall Thompson, Brooke'a yaptıklarından dolayı hayatının sonuna kadar hapiste çürümeyi hak eden bir piyondan ibaretti.

Havlunun ucunu beline sıkıştırıp annesiyle babasının yanından giyinme odasına geçti.

“Seni tavan arasında mı tutuyorlardı?” diye sordu annesi.

Üzerine beyaz bir tişört geçirirken Scott polisin neler bildiğini merak etti. Tavan arasını nasıl bulmuşlardı? Brooke ve Jay gittiye ve evi satılığa çıkardılarsa... taşınırken tavan arasını boşaltmaları gerekmez miydi?

“Bu ev,” diyen annesi cep telefonunu yüzüne doğrulttu. Scott yüzünü çevirmeye çalıştı, ama annesi vazgeçmeyecekti. “Telefona bak Scott. Bu evi tanıyor musun?”

Elbette tanıyordu. Ve elbette bunu itiraf edemezdi. Çünkü polise kendi evlerinden sadece birkaç kilometre uzakta bırakıldığını ve nerede tutulduğunu hiç görmediğini söylemişti. “Tanımıyorum, hayır,” diyerek annesinin elini itti.

“Buraya geldiğin sabah o evde iki ceset bulundu,” derken annesinin sesi çelik kadar sert ve kararlıydı.

İki ceset? Şorta uzanan eli havada kaldı. “Kim?”

“John ve Brooke Abbott.” Annesi ekranı kaydırıp yeni bir fotoğraf gösterdi.

John ve Brooke Abbott

John ve Brooke Abbott

John ve Brooke Abbott

John ve Brooke Abbott

John ve Brooke Abbott

Çiftin fotoğrafını görür görmez beyni durdu. Brooke kırmızı bir yazlık elbise giymişti, uzun saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Kadın fotoğrafta kocaman sırıtmıştı. Jay polo tişörtü ve keten pantolonuyla. Siyaha boyadığı saçlarını kelleşen başını kaplayacak şekilde taramıştı. Resmin hemen altında kalın harflerle yazılan başlık görülebiliyordu.

KANLI YÜREK KATİLLERİ BULUNDU.

Jay... Adı John muydu? Demek Scott bu yüzden internette onlarla ilgili bir şey bulamamıştı. Zaten soyadlarını bilmediği sürece bir şey bulması da imkânsızdı.

Telefonu annesinden alıp fotoğrafa baktı. Bu adam hayatını mahvetmiş, Brooke ise onu kurtarmıştı. *Üç ay*, demişti. *Üç ay bekle, sonra beni ara*. Sonra cebine telefon numarasını yazdığı bir kâğıt parçası tıktırmıştı. *Üç ay*. Dudaklarından öpmüştü. *O zaman birlikte olabiliriz*.

Ama Scott üç ay bekleyememiş, onsuz aklını kaçırarak gibi olurken eski hayatına uyum sağlayamamıştı. Sorması gereken o kadar çok şey vardı ki... Polise ne diyecekti? Brooke onu televizyonda görmüş müydü? Görüşebilirler miydi? Uzaktan bile olsa onu görebilir miydi? Brooke'la konuşabilirse, belki uyuşukluğundan kurtulabilirdi.

O yüzden aramıştı. Erken olduğunu biliyordu, ama cevap vermesini ya da en azından aramalarına geri dönmesini beklemişti. Brooke aramayınca, bu sefer mesaj atmaya başlamıştı. Brooke'un telesekreteri dolunca da verdiği sözü çiğneyerek koşarak kaçtığı eve geri dönmüştü. Dönerken bir planı yoktu. Sadece arabayla evin önünden geçecek, belki birkaç ev ötede park edip Brooke evden çıkana kadar bekleyecek, sonra peşine takılacaktı.

Arabayla eve gittiği gün kaçışının üzerinden sadece üç hafta geçmişti ve ev boştu. Perdeler çekiliydi. Araba yoktu. Çimler yeni biçilmişti. Ve ön bahçede **Satılık** tabelası vardı. Tabela-daki numarayı aradığında karşısına çıkan kadın evde kimsenin yaşamadığını söylemişti.

Brooke onu terk etmiş, sonsuza kadar mutlu olma planlarını bırakıp *götürmüştü*.

İşte Scott bu düşünceyle ve kırık kalbiyle bomboş hayatına geri dönmüş, annesiyle babasının sorularını duymazdan gelmiş, odasına kapanmıştı.

Ama belki Brooke gitmemişti. Belki...

“Scott, seni kaçırın kişi bu mu?” diyen babası telefonu kaldırıp gösterdi.

Fotoğraftaki John, çirkin sırtışıyla bembeyaz ağarttığı çarpık dişlerini gösteriyordu. Okulun otoparkında onu durdurduğunda ve yatağa bastırıp bacaklarını iki yana açtığında da böyle sırtmıştı. Daha sonra Brooke, bunun bir tür üstünlük fetişi olduğunu söylemişti. Dediğine göre Jay çocukken tacize uğramıştı ve huzuru ancak birinin masumiyetini alıp acı vermekte bulabiliyordu.

Jay’ın huzura çok fazla ihtiyacı olmuştu. Scott bağırıp ağzındaki bağa rağmen yalvardıkça, o aptal sırtış adamın kulaklarına varırdı. Ve Brooke orada sessizce oturur, olan biteni izler, bir şey yapmazdı, çünkü karışırsa Jay bütün öfkesini ona yöneltirdi. Brooke da Scott gibi bir tutsaktı. Hem Jay işe gittiğinde her gün Scott’ın yaralarını iyileştirmişti. Ve Scott hayatına girip aşkıyla onu iyileştirdiğinden adı gibi emindi.

Babası sertçe sarsınca kafasını dik tutmakta zorlandı. “Scott!”

“Kim öldü?”

Brooke ölmemişti. Bu doğru değildi. Brooke telefonlara öldüğü için cevap vermemiş olamazdı.

“John ve Brooke Abbott,” diyen annesi yaklaştığında Scott kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. İkisi de yanlış bir şey yapmış gibi ateş saçan gözlerle üzerine geliyordu. “Scott, polis gelmek üzere. Seni tutuklayacaklar.”

Scott gözlerini annesinden babasına çevirdi. Hâlâ anlayamıyordu.

Brooke hayattaydı. Onu öperek kapıdan dışarı itmişti. Dudaklarının tadı hâlâ dudaklarındaydı. Birlikte bir gelecek kuracaklardı. Üç ay... Sadece üç ay bekleyecek, sonra sonsuza kadar birlikte olacaklardı.

BÖLÜM 40

Seçeneklerimi dikkatle değerlendirdim. Robert odanın tek çıkışında duruyordu. Telefonum masamda, kol mesafesindeydi.

Robert içeri girince kaskatı kesildim. Bıçağın ucunu masamın üzerinde kaydırırken deri sümenle birlikte telefonun kablosu da kesildi. Artık hayatımı kurtarmak için telefonu kullanamazdım.

Göz göze geldik. Karşımdaki yeni Robert'ı daha önce hiç görmemiştim. Bu Robert aklına ve mantığına sımsıkı yapışmaya çalışıyordu. Bana acıma ve iğrentinin karışımıyla baktı. "Oğlum senin yüzünden öldü Gwen."

Hem haklı hem de haksızdı. Niyetim iyi olmasına rağmen kusurlu bir değerlendirme yapmıştım. Daha iyi bir psikolog farklı sorular sorarak John'un düşüncelerindeki gerçek çarpıklığı ortaya çıkarır, öğrendiklerini polise anlatır, Gabe'i kurtarır, böylece Scott Harden cehennemi yaşamadan önce John hapse kapatılmış olurdu.

Ama Brooke? Eksik parçayı sorularıyla bulabilir miydim? Muhtemelen bulamazdım. John zekiydi, ince hesapların adamıydı. Bana ne söyleyeceğini biliyordu. Polisi arama noktasına gelmeme neden olacak çizgiyi aşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Hata yapmış olabilirdim, ama ne yapmış ya da yapmamış olursam olayım kasıtlı yapmamıştım. Yanılmıştım, gözden kaçırılmıştım.

Brooke ve John'un ölümünden sonra olanlar, yaşanan korkunç olayları asla değiştiremezdi.

Robert bıçağı kaldırdı, ama gözümü yüzünden ayırmıyor, gözlerinde merhametin kırıntılarını arıyordum. Karşımdaki gözlerde yorgunluk ve katıksız bir öfke dışında hiçbir şey yoktu. O bir katil değildi. Katil olmadığını biliyordum. Canı yanmıştı. Öfkeliydi. Ama her şeyi bilirse bana zarar vermezdi.

Buna inanıyordum. İnanmak zorundaydım.

"Robert," diye fısıldadım. "John'un katil olduğunu bilmiyordum."

"Zırva," dedi tükürürcesine. "Bana onu tanıdığını söyledin. Oğlum evinin tavan arasında yatağa bağlıyken John Abbott seni görmeye geliyordu. Oğlumu öldürdüğünde seni görmeye geliyordu. Scott Harden'ı ailesinden çaldığında seninle görüşüyordu." Dişlerinin arasından konuşurken bıçağı daha sıkı kavradı.

John'un öldüğünü haber verirken Dedektif Saxe'ın ses tonundaki kasveti hatırladım.

Adam karnından bıçaklanmış. Açık ve koşullara bakılırsa kendini bıçakladığına inanıyoruz.

"Hayır!" Başımı iki yana sallayarak, masumiyetimi kanıtlayacak bir şey bulma umuduyla deli gibi masamı araştırdım. "Bana John'un ne yaptığını bilip bilmediğimi sorduğunda, Brooke'tan bahsettiğini sanıyordum. Brooke'u o öldürdü. Senden sakladığım buydu. Polise anlatmam gereken buydu." Ellerimi yakarırcasına önümde birleştirdim. "John'u karısına karşı şiddet eğilimleri olduğu için tedavi ediyordum."

Duraksadı. En azından dinliyordu. İnsan doğası gereği, bana inanmak istediğini biliyordum. Sadece mantıklı düşünebilmesi için gereken bilgiyi ona vermem gerekiyordu.

Bıçağa bakmamaya çalıştım. Robert’a elindeki bıçağı hatırlatmanın hiç gereği yoktu.

“Hayır,” dedi gergin bir sesle. “Hayır. Müşterilerinin sana itiraflarda bulunduğunu söyledin. Onu öldürmekten vazgeçirebileceğini, ama durdurmadığını söyledin.”

“Brooke’u kastediyordum. Tek konumuz Brooke’tu,” dedim kararlı bir sesle. Sonra elimi John’un dosyasına yerleştirdim. “Dosya bu. Yaptığımız bütün görüşmeler burada. Oku. Bütün notlarım içinde. Brooke onu aldattığı için John öfkeye kapılıyor, ona zarar vermekten korkuyordu. Konumuz tamamen buydu.”

“Karisını öldürmemesi için mi görüşüyordunuz? Peki öğlum?” derken sıkıldığı eli yumruğa dönüştü.

“Gabe’i bilmiyordum,” dedim usulca. “Hiçbir fikrim yoktu,” diye hâlâ çoğu boş duran not defterimle profili işaret ettim. “Haberleri görür görmez eve koştum. Her şeyin üzerinden geçip...” Duygularım devam etmeme izin vermiyordu. Dudaklarımı sıkıp kederimi yutmaya çalıştım. “Görmem, anlamam gerekiyordu...” diye tekrar denedim. “Böylesi korkunç bir şeyi nasıl gözden kaçırmış olabilirdim? İpuçlarını verdiği halde görememiş miydim?” Konuşurken tıkanıyordum. “Üzgünüm Robert. Çok üzgünüm.”

Yutkunduğunda yüz ifadesinin dağılmaya başladığını görebiliyordum. Gerginlikten kırılmak üzere olan adam kontrolünü kaybetmek üzereydi. Gözlerini benden ayırmadan yavaşça koltuğa çöktü. Merakla beni süzüyordu. “Bana yalan söyleme Gwen.”

“Söylemiyorum,” diyerek gözlerinin içine bakarak derin bir nefes aldım. Kendimi toplamam, duygularımı kontrol altına almam, iyi düşünmem gerekiyordu. Öfkesi yatışmaya başlasa da duygusal açıdan hâlâ dengesiz ve tehlikeliydi.

Onu bu odada yakaladığım günü hatırladım. Masamın ba-

şında dururken odaya girdiğimde başını yavaşça çevirmiş, ardından John Abbott’la ilgili sorduğu sorular karşısında Brooke’la ilgili bildikleri konusundaki korkularımı beslemişti. Oysa Brooke’la ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Öfkesi Brooke’un ölümlüne değil, Kanlı Yürek Katiline yönelikti. Yani...

Kuşkuya düştüğüm bütün anlar beynimde birbirini kovalıyordu. Oynadığı oyunda benden sürekli iki adım önde olduğu hissi, Randall Thompson’ın masumiyeti konusundaki ısrarı, Scott Harden’ın yalan söylediğine inanması...

“Biliyordun,” dedim usulca. “John’un Kanlı Yürek Katili olduğunu biliyordun.”

Yüz ifadesi değişmedi. Başını sallamadı. Kabul etmedi. İnkâr etmedi.

Ama haklı olduğumu biliyordum. Bütün ipuçları gözümün önündeydi... sadece birkaç parçayı gözden kaçırmıştım.

“Ne düşündün?” diye sordum yavaşça. “John Abbott’ın katil olduğunu bildiğim halde bu aptal profili yazdığımı mı düşünüyordun?”

“Profil adeta onu anlatıyordu,” dedi alçak sesle. “Ben de sana profilin müşterilerinden birine uyup uymadığını açıkça sordum.”

“Eh, ölen müşterilerimi kastettiğin aklıma bile gelmedi,” diye karşılık verdim sinirle. “Peki Randall Thompson’la görüşmem... bir test miydi? Seninle yaptığım bütün konuşmalarda Randall’in masum olma ihtimaline karşı çıkmamın... aradığın kanıt olduğunu mu sandın? Sana göre aptal ayağına mı *yattıydum*?” Sesim yükseliyordu. Duygusal bir tartışmaya girmek, bıçaklı bir adam tarafından öldürülmenin en kolay yoluydu, ama kendimi tutamıyordum.

“John’un sana neler anlattığını öğrenmem gerekiyordu,” derken Robert’in gözlerinde kıvılcımlar çakmaya başlamıştı. Konuyu değiştirmesi ya çok zekiceydi ya da gördüğüm en

büyük aptallıktı. “Sen ketum davranınca, sonunda açıkça sordum.”

Bıçağın hâlâ elinde olup olmadığını kontrol etmemek için kendimi zor tutuyordum. “John’un Kanlı Yürek Katili olup olmadığını asla sormadın. Daha çok...” Sinirle nefesimi saldım. “Daha çok... onun ne yaptığını bilip bilmediğimi ya da Brooke’la alakalı olabileceğini düşündüğüm genel bir şeyler sordun. Hem KY Katilinin kimliğini sakladığımı hem de seni kendime yaklaştıracığımı mı düşündün? Beni profil için tutmana... yatağında çırlıçıplak uyumaya razı geleceğimi mi düşündün?” Öfkeyle ellerimi havaya attım. “John Abbott’la ilgili kanaatlerimin...”

“Berbat olduğunu hepimiz biliyoruz,” diye sözümü tamamlaması, sinirlerimi yatıştırmanın çok uzağındaydı.

“Kusurlu olduğunu biliyoruz,” diye düzelttim. “Ama aptal değilim. Benim aptal olduğuma inanmadığını biliyorum.”

Karşılık olarak bıçağı yavaşça masama koyduğunda duraksadı, sonra kabzayı bıraktı. Yirmi santimlik bıçak bir zeytin dalı sayılabilirdi.

Bıçağı bakarken bütün kaslarımın gevşediğini hissedebiliyordum. Henüz güvende değildim, ama bana inanmıştı.

“Robert,” dedim ses tonuma dikkat ederek. “Katilin John olduğunu ne zaman öğrendin?”

Yüz ifadesi gerildi, ama yüzünde daha fazlası vardı. Ben suçumu itiraf etmiştim. Onun da itiraf etmeye ihtiyacı vardı. “2 Ekim’de.”

Masama bakarken takvimi gözümün önüne getirmeye çalışıyordum.

“John ölmeden önceki gün,” derken duygusuzdu. Yüzünü incelediğimde kasvet vardı, ama pişmanlık göremiyordum. “Onu öldürmeden önceki gün.”

İşte... itiraf gelmişti.

“Ben... mutfğa girdiğimde karısının önünde diz çökmüş ağıyor, karısını sarsıyor, ilk yardım uyguluyordu, ama kadın çoktan ölmüştü.”

John’un yaptığından pişman olduğunu duymak benim için şaşırtıcı değildi. Görüşmelerimizde ona defalarca karısını öldürmenin hiçbir şeyi çözmeyeceğini, o kısacık anın bütün hayatını mahvedeceğini söylemiştim. Karısını doğal olamayacak... ancak oyuncaklara duyulabilecek bencilce bir sevgi gibi nadir bir tür aşk bağıyla seviyordu.

“Beni duymadı. Tabancam vardı, ama silahımı tezgâha bırakıp orada duran bıçağı aldım.” Kelimeleri uzun zamandır anlatılmayı bekliyormuş gibi tozluydu. İncelediği avucunu parmaklarıyla ovuşturdu. Sonra ellerini indirip gözlerine baktı. “Scott’ın gittiğini biliyordum. Evi gözetlemiştim. Ve... kulağa acayip geleceğini biliyorum, ama Scott’ın evden ayrıldığını gördüğümde deliye döndüm. Neden bırakıldığını anlayamıyordum, ama Gabe’i bırakmamışlardı. Ben...” Durup derin bir nefes aldı. “Eldivenlerim vardı. John’un arkasına çömelip bıçağı bütün gücümle karnına sapladım.” Kaşları çatıldı. “Bıçak uzun... ve keskindi. Arkaya düştüğünde kırıdayamıyordu. Denedi. Doğrulamaya, yuvarlanmaya çalıştı, ama yapamadı.”

Sessizdim. Manzarayı gözümde canlandırabiliyordum. Robert’in anlattığı sahne gözümün önündeydi. John’un yüzündeki ifade, bıçak yarasının acısı... Ama John bıçaklandığına sevinmiş miydi? Yanında ölü yatan Brooke’a bakıp bu kadar hak ettiğini hissetmiş miydi?

Robert hüzünle gülümsedi. “Beni tanıdı. Orada olduğumu biliyordu. Kırıdayamasa da konuşabiliyordu. Masaya oturup on beş dakika boyunca ölmesini seyrettim.”

Ön kapı üç kere sertçe tıklandığında ikimiz birden irkildik. Robert hemen ayağa kalkıp koridora çıktı. Tamamen camdan ibaret modern tasarımlı kapıma baktığında ne gördüğünü biliyordum.

“Gelen seni görebiliyor,” dedim. “Dışarısı karanlık, içeride ışık yanıyor.” Bıçak önümdeydi. Uzansam masanın kıyısından alabilirdim.

Ellerimi kucağımdan kaldırmadım.

Dönüp bana baktı. “Polis.”

BÖLÜM 41

Robert koridorda gözden kaybolurken hâlâ anlamaya çalışıyordum. Odadan çıkmak için ayağa kalktığımda kapının ardına kadar açıldığını duydum.

“Dedektif Saxe,” diyordu Robert sıcak bir sesle. Bu adam Oscar ödülünü hak ediyordu.

Koridordan ağır adımlarla kapıya doğru ilerlerken dedektifin neden geldiğini merak ettim. Daha önce John’un Brooke’la ilgili öldürme tasarılarını ihbar etmediğim için tutuklanacağımdan endişeleniyordum. KY Katilinin kim olduğu artık öğrenildiğine göre bütün bunların ne anlamı vardı?

Birden aklıma başka bir olasılık geldi. Dedektif Saxe, Robert’ın da inandığı üzere Kanlı Yürek Katilinin kimliğini başından beri bildiğim fikrine kapılmış olabilirdi.

Midem kasıldı.

“İyi akşamlar Bay Kavin,” diyen dedektif, Robert’ın yanına geldiğimde gözlerini bana çevirdi. “Dr. Moore.”

Genzimi temizledim. “Merhaba. İçeri gelsenize.”

Robert kenara çekilince adam eşikten geçerken rozeti belinde ışıldıyordu. İkisini de oturma odama aldıktan sonra koltuğun yanındaki lambayı yakıtım.

“Demek ikiniz de buradasınız,” dedi dedektif ikimize bakarak. “Yine bir aradasınız. Aranızda bir şeyler mi var, yoksa sadece cinayetler hakkında konuşmayı mı seviyorsunuz?”

Alnımı ovuştururken ofisteki spagettiği yemiş olmayı diliyordum. Açlıktan başım dönüyordu ve şu anda beynimin enerjiye ihtiyacı vardı. “Haberleri gördük,” dedim. “Olay yerinde olduğunuzu sanıyordum.”

“Oradaydım, ama sadece dosyanın ilk sorumlusu *olduğum* için. Artık federaller ve bölge dedektifleri ilgileniyor. Dedektifler Scott Harden’ın evine gidiyor. Ben de önce buraya uğramaya karar verdim. Aradım, ama cevap vermediniz.”

Gözüm mutfak yönüne kaydı. Çantamı tezgâhta bırakmıştım. “Özür dilerim, telefonum mutfakta.”

“Eh... Neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Elimizde iki ölü seri katil ve onların öldüğü sabah kaçan bir genç var. Cinayetle ilgili Scott’ı sorgulamadan önce fikrinizi almak istedim. Çünkü John Abbott o sabah sizi aramıştı.”

Robert’la bir an için göz göze geldik, ardından hemen başımı çevirdim. Ben ve kendisinden başka John’u aslında öldürenin o olduğunu kaç kişi biliyordu? Hem Robert, Kanlı Yürek Katilinin John olduğunu nasıl anlamıştı? İkinci sorunun hâlâ cevaplanması gerekiyordu.

“Yanılıyor muyum? İlk konuştuğumuzda öyle dememiş miydiniz? John size kısa bir mesaj bırakıp aramanızı istememiş miydi?” Dedektif Saxe başını küçük tabletinden kaldırdı. “İfade-
denizde değiştirmek istediğiniz bir şey var mı?”

“İki ölü seri katil?” dedim kaşlarımı çatarak. “Brooke Abbott’ın cinayetlerde parmağı olduğuna dair bir kanıtınız var mı?”

“Kadının bilmemesi mümkün değildi. Özellikle John Abbott o çocukları eve getirdiği için bu imkânsız. Şimdi...” Bık-kın bir iç çekti. “Bilmem gereken başka bir şey var mı? Çünkü

hastanızın çevirdiği işler ortaya çıkınca bütün dikkatler size çevrilecek Doktor.”

Haklıydı. Tıp belgemi kaybetmekle karşı karşıyaysam, o an işte bu andı. “John karısını öldürdü. Bundan elbette emin değilim, ama karısını öldürme arzusunu tedavi ediyordum ve bir yıl boyunca onu dinlemiştim. Muhtemelen kadının otopsisinde zehir izi aramışsınızdır, ama yerinizde olsam kalp hastalığında ölümcül sonuçlar yaratabilecek ilaçları araştırırdım.” En yakındaki koltuğa gidip oturduğumda itirafımla aniden rahatlamıştım.

Dedektif Saxe aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. “John Abbott karısını öldürmek mi istiyordu? Onu bu nedenle tedavi ettiğinize inanmamı mı bekliyorsunuz?”

“Evet. John’un dosyası çalışma odamda duruyor. İhtiyacınız varsa alabilirsiniz.”

“Vay canına. Hasta gizliliği inadınızdan vazgeçip birden şarkı söylemeye başladınız.” Yüzünde beliren iğrentiyi saklayamıyordu. “Bunu bana baştan söyleyebilir, emniyete zaman kazandırabilirdiniz.”

“İkisi de ölmüştü,” dedim. “Gençler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sadece karısına zarar vermemeye çalışan kıskanç bir koca olduğunu düşünmüştüm.”

“Bence Dr. Moore başka bir şey söylememeli,” diyen Robert araya girdi. Beni öldürmeye gelen adamın yasal haklarını korumaya çalışması çok tatlıydı.

Saxe duraksayınca devam etmesi için elimi salladım. “Sorabilirsiniz.”

“Demek John Abbott tavan arasındaki yatağa bağladığı çocuklardan hiç bahsetmedi?”

Psikiyatristin tavşan deliğine yuvarlanmamak için kendimi zor tutuyordum, ama detaylar büyüleyiciydi. Brooke’un olan bitenden haberdar olması, kurbanlarla potansiyel romantik ilişkiler kurması, çocukların evde tutulması...

Dedektifin meraklı suskunluğu karşısında başımı iki yana salladım. “Hayır, hiç bahsetmedi. Bu konuda hiçbir şey söylemedi. Haberleri duyar duymaz hemen eve gelip dosyasını karıştırdım. Gözden bir şeyler kaçırmış olabileceğimden kuşkulandırmıştım, ama...” İki adama baktım. “Bence gözden kaçırdığım hiçbir şey yok. Tamamen iki farklı konuydu. Ahlaken John, KY Katili olmayı sorun etmiyordu. Tahmin etmem gerekirse, bundan keyif bile alıyordu. Ama karanlık düşünceleri Brooke’a yönelince... korktu. O yüzden bana geldi. Sadece neyle karşı karşıya olduğumu fark edememiştim,” diye yutkundum.

Dedektifin yetersizliğim hakkında ne düşündüğü açıktı. Ama umurumda değildi. Elimdeki bilgiyle elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Evet, bir şeyler saklamıştım, ama bunu kariyerimi korumak için yapmıştım. Robert da farklı davranmamıştı. Ve muhtemelen bir noktada Dedektif Saxe da bildiklerini bizimle paylaşmamıştı. Kendini korumak insan doğasının değişmez bir parçasıydı.

“Yani Brooke’u John öldürdü?” dedi Saxe.

“Adım gibi eminim. Dediğim gibi cesette kimyasal taraması yapmak iyi olabilir.”

“Peki John’u kim öldürdü?”

Robert’ın kaşları seğiriyordu. Beklenen an gelmişti. Saxe’a her şeyi anlatabilirdim. Adam silahlıydı, beni koruyabilirdi. Robert’ı tutuklayıp evimden götürebilirdi. Sonuçta vatandaşlık sorumluluğum değil miydi?

Bunun yerine kafam karışmış gibi yüzümü ekşittim. “İntihar ettiğini siz söylemişsiniz? Kendini karnından bıçaklamış?”

“Söyledim...” dedi adam ağır ağır. “Ama artık daha fazlasını biliyoruz. Birinin onun ölmesini istemesi için çok daha fazla neden var,” derken yan gözle Robert’ı süzüyordu. “Örneğin Bay Kavin. Oğlunuz altıncı kurbandı. Kurbanların anne babalarının eline bir bıçak versek, kendilerini hiç tutmayacaklarından eminim. Sizce de öyle değil mi?”

Terliyordum, oysa Robert buz kadar soğuktu. Hiç tereddüt etmeden, “Balık gibi karnını deşerdim,” dedi.

Dedektif Saxe... *kıkırdadı*. Belli ki burnumun dibindeki ka-tili göremeyen bir tek ben değildim. Adam bana döndü. “Yani hâlâ intiharın ruh durumuyla tutarlı olduğunu düşünüyorusunuz?”

“Karisına çaresizce âşıktı. Onu incittiği... öldürdüğü için intihar etmiş olabilir mi? Evet. Kesinlikle. İntihar çok büyük bir olasılık,” dedim. Diğerleri oturmadığı için koltuğun kollarından güç alarak ayağa kalktım.

“Peki,” dedi dedektif başını sallayarak. “Başka sorum olursa temasa geçerim. Kavin... müvekkilinizi kurtarmayı başardınız.”

“Buna kurtarmak diyemem,” dedi Robert. “Thompson’ın hayatı mahvoldu.”

“Eh, o zaman polisi değil, Scott Harden’ı mahkemeye verin,” diyen adam tabletini göğüs cebine soktu. “Şehirden ayrılmayın Dr. Moore. Muhtemelen dosya için geri geleceğiz.”

“Olur,” dedim ekşi bir ifadeyle. John’un intihar ettiğine inanmasına izin verdiğim için hiç pişmanlık hissetmiyordum.

Dedektif çıktıktan sonra Robert holde birkaç adım ötemde durup bana baktığında anlık bir sessizlik çöktü.

“Brooke’un ölümünden kendini sorumlu tutma,” dedi sonunda sertçe. “O da John gibi bir canavardı. Ölürlen John her şeyi anlattı,” diyerek gözlerini yumup acı dolu bir iç çekti. “Çok kötü şeyler yaptılar Gwen. John çocuklara fiziksel acılar çekti, ama Brooke duygusal bir zalimdi. O çocuklar aralarındaki cinsel ve duygusal oyunun piyonu oldu. Brooke çok daha kötü bir ölümü hak ediyordu.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Kendimi sorumlu tutmamaya çalışırım, ama suçluluk duygusu hissetmeden edemiyorum. Üstelik şimdi bir sürü nedenim var.”

Sokakta dedektifin arabası homurdanarak çalıştığında Robert kolu tutup kapıyı açtı. “Hoşça kal Gwen.”

Öne doğru bir adım attım. “Robert... bekle.”

Beni duymazdan gelip verandaya çıkarak kapıyı neredeyse yüzüme kapatınca geriye sıçradım ve cam panellerin ardından gidişini seyrettim. Karanlık ön bahçede yürürken ardına bakmadı. Birkaç saniye sonra arabasının farları kaldırımı aydınlattı, sonra hızla uzaklaştı.

Sürgüyü taktıktan sonra mutfağa geçip yan kapıyı da kilitledim. Daha önce kilitlemediğim için kendime sinirleniyordum.

Sonunda çalışma odama girerek sandalyeme oturup Robert’ın bıraktığı bıçağı elime aldım. Koleksiyonunda hikâyesini anlatmadığı parçalardan biriydi. Bıçağı biraz inceledikten sonra masamın çekmecesine koydum, ardından iç çekerek önümde yayılmış halde duran kâğıtlara baktım.

Bir saat önce deli gibi John’un dosyasına bakıp gözden kaçırmış olabileceğim ipuçlarını bulmaya çalışmıştım. Şimdiyse dosyaya bakmak bile istemiyordum. Hem ne önemi vardı ki? Bir noktada polis ya da mahkeme dosyayı benden alacaktı. İşim haberlere konu olacak, Wikipedia’da konuyla ilgili bir sayfa açılacak, sonunda kokteyl sohbetlerinin mezesine dönüşecekti. Dünyanın en beceriksiz psikiyatristi olarak nam salacaktım. Randall Thompson özgür kalacaktı. Scott Harden... Ona ne olacağından emin olamadığım için kaşlarımı çattım. Adaletle engel olmaktan ceza alacağı kesindi. Acaba ben de aynı suçlamayla karşılaşır mıydım?

Umurumda değildi. Son bir aydır bir kadının öldürülmesinin suçluluk duygusuyla adeta felç geçirmiştim ve şimdi aynı kadının bir canavar olduğu anlaşılmıştı. Haliyle geriye elimde iki gencin kanı kalmıştı ve on yıllarımı John Abbott’la yaptığım her konuşmanın mikro-analizini yaparak geçirecektim.

Daha bir hafta önce Randall Thompson’la görüşme fırsatı

nedeniyle acayip heyecanlanmış, Kanlı Yürek Katilinin karşısına oturmanın hayatımın şansı olduğunu düşünmüştüm. Oysa şimdi asıl katille tam bir yıldır görüşmüş olduğumun farkına varıyordum. Los Angeles'ı diken üstünde tutan katil ofisimde oturmuş konuşurken, ben aptal gibi not defterimin kenarlarına süsler çizmiştim.

İşimde başarısızdım ve bunun için kendimi affedebileceğimden emin değildim.

BÖLÜM 42

BİR AY SONRA

Scott Harden uzun otların arasında durmuş, pencereden Randall Thompson'ı seyreliyordu. Adam masaya oturup sandalyesini çekince, koca karnı masanın kenarına dayandı. Ardından çatalına doladığı spagettiye tıkmaya başladı. Gözünü elindeki telefondan ayırmıyor, komedi dizisinin sesleri pence-
renin ardından duyulabiliyordu.

Scott'ın elinde bir bıçak vardı. Bu bıçağı, John'un arabası o sabah evden uzaklaşır uzaklaşmaz, planladıkları gibi kendisini özgür bırakan Brooke vermiş, "Ne olur, ne olmaz," demiş, ardından alnına bir öpücük kondurmuştu. Neler *olabileceğini* hiç konuşmamışlardı, ama Randall Thompson'ı öldürmek bıçağı kullanmak için iyi bir nedendi. Brooke onunla gurur duyacaktı.

John Abbott karısını gerçekten sevmiş olamazdı. Asla sevmemişti. Ve şimdi bu dallama herif Scott'a, annesiyle babasına ve emniyet güçlerine dava açmıştı. Avukatlara bakılırsa on milyon dolarlık bir tazminat kazanması iştten bile değildi.

Böyle olmaması gerekiyordu. Brooke böyle olmasını istememişti. Brooke her şeyi göze alıp tecavüzcüsünün evine girmiş, kurbanların eşyalarıyla dolu kutuyu adamın yatağının altı-

na koymuş, bu bok çuvalı pislik herif sonunda hak ettiği cezayı çeksin diye her şeyi planlamıştı. Brooke bir zamanlar öğretmene güvenmiş, güveninin karşılığı masumiyetini kaybetmesi olmuştu. Fen öğretmeni Brooke’a tecavüz etmiş, üstelik prezeratif bile kullanmamıştı. Adet günü gecikince Brooke annesine anlatmak zorunda kalmıştı, ama annesi ona inanmak istememiş, onu kliniğe götürüp kürtaj işlemleri boyunca azarlamıştı.

Brooke, Scott’a o zaman kendisine kimsenin inanmadığını anlatmıştı. Okuldaki kızlar arkasından orospu demişti. Anne-siyle babası bile ona kulak tıkamıştı. Haliyle Randall’ın derslerinde en ön sırada oturduğu için tatile kadar adamın azgın bakışlarına katlanmak zorunda kalmıştı.

Randall onun gibi başka kızlara da tecavüz etmiş, yaptıklarının cezasını *asla* çekmemişti.

Zamanı geldi.

Scott sessiz adımlarla evin etrafını dolaşıp arka kapıya gitti. İçeride Randall’ın güldüğünü duyabiliyordu. Yan tarafında klima tıngırdarak çalışmaya başladığında Brooke’un yüzüne düşen yumuşacık saçlarını ve dudaklarını gıdıklayan dudaklarını düşündü.

Daracık sundurmadan geçip kapı koluna uzandığında...

“Scott.”

Olduğu yerde sıçrayıp dönerken savunmaya geçerek havaya kaldırdığı yumruklarıyla karanlık bahçeye baktı. Mavi kadife tulumuyla küçücük birinin yaklaştığını görünce de ellerini indirip, “Burada ne yapıyorsun anne?” diye tısladı.

“O bıçağı bana ver,” dedi kadın gevşek sundurma basamaklarını tırmanarak. Sonra oğlunun şaşkınlığını fırsat bilerek bıçağı elinden aldı. “Eve gidiyoruz.”

“Hayır.” Scott bıçağı uzansa da annesi geriledi. Sert yüz ifadesi pazarlığa yer bırakmıyordu. “Bu adamın ne yaptığını bilmiyorsun...”

“Arabada anlatırsın, sonra birlikte bir çözüm buluruz. Ama elinde bıçakla birinin evine girmenin sonu asla iyi değil. Seni tekrar kaybetmek istemiyorum.” Kadının yumuşacık sesi titriyordu.

Scott buna dayanamazdı. Annesinin gözlerinde beliren yaşlara dayanamıyordu.

Pencerelerden tiz kahkahalar duyulunca içeri baktı. Randall, sundurmasındaki konuşmalardan habersiz bir şekilde yemeğini yemeye devam ediyordu.

“Yürü,” diye emretti annesi bileğini tutarak. Gücü cüssesinin iki katıydı. “Arabaya gidelim. Bana her şeyi anlatabilirsin.”

Scott ona her şeyi anlatmak istemiyordu. Tek istediği Brooke’la planladıkları gelecekti ve annesinin onun hakkında sürekli kötü konuşmasına asla katlanamıyordu. Annesi tanımadığı halde Brooke’tan nefret ediyordu. Oysa Brooke onu korumuş, Scott’la ilgilenmişti. Brooke onu sevmişti.

Bunu anlatmaya çalıştığı her seferinde annesi ona deliymiş gibi bakmıştı.

Kadın kolundan çektiğinde direnip yine pencereye baktı. Randall Thompson yeni bir bira şişesi açıyordu. Bir an için bileğini kurtarıp kapıyı tekmeleyerek devirmeyi düşündü. Ellerini o pisliğin kalın boynuna dolayabilir, yüzü morarana, ağzından köpükler saçılana kadar boğazını sıkabilirdi.

Düşündü, hayalin tadını çıkardı, sonra annesinin ardından arabaya yöneldi.

BÖLÜM 43

İKİ AY SONRA

Lela Grant'in Netflix'teki uzun ve sıkıcı bir yayının tekrarıyla ilgili gevezeliğinin ortasında telefon bir mesajla çınlandığında ekrandaki numarayı tanıyamayınca dikkatimi yine müşteriye verdim.

“Olay şu ki adam aslında kızın üvey babası, ama son sahne de tabancasını doğrultup kızı yüzünden vurduğu son sahneye kadar bunu bilmiyorsun!” Kadın gözlerini kocaman açtığında mor göz farı ışıldadı.

“İlginç. Yani filmi seyredeyim diyorsun?” derken not defteri-me yazdığım film isminin etrafına süslü bir çerçeve çiziyordum.

“Eh, aslında demiyorum, çünkü artık filmin sonunu biliyorsun,” dediğinde suratı asılmıştı, ama hemen canlandı. “Los Angeles emniyeti sonunda Randall Thompson'ın taciz ettiği öğrencileri araştırmaya başlamış.”

“Evet, ben de duydum.”

“Çocukları Kanlı Yürek Katilinin kurbanı olan annelerin bir araya gelip bütün kurbanları savunmak üzere bir dernek kurması şahane oldu. Galiba faili meçhul cinayetleri araştırıyorlarmış?” Gözlerini bana dikti.

Ne diyeceğimi bilemediğim için başımı salladım. “Evet, çok hoş.”

Öyleydi de. Basını yakından takip etmiştim. Kar amacı gütmeyen oluşumun sadece kurbanlarda değil, kendi aralarında da yarattığı güçlü ve olumlu etkiyi görebiliyordum. Oğulları kaçırıldığında çaresiz hissetmiş, oğullarının cesedi bulunduktan sonra yas tutarken yalnız kalmış, şimdiyse ortak bir amaçta buluşmuşlardı. Adaletin yerini bulması için seslerini duyuramayanlara yardım ediyorlardı. Dişliyidiler, güçlü bir maddi güce kavuşmuşlardı ve ilk yardım ettikleri de Randall Thompson’ı suçladıkları halde seslerini duyuramayanlar olmuştu.

“Biliyorsun... Sarah da Beverly High’a gitti.”

Ah evet. Sarah. Öldürülmeyi hak eden korkunç yenge.

“Davayla ilgili gelişmeleri sosyal medyadan birlikte seyrettik.”

Lela’nın bilgi almak için Sarah’ya işkence yaptığı ya da düştü bilgisayarın elektrik kablосunu boğazına doladığına dair bir yorum bekledim, ama sessizdi.

“Güzel,” dedim sonunda. “Birlikte derken?”

“Ah hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Yani Sarah ta Pasadena’da yaşıyor. Ama konuyla ilgili yazışmaya başladık. İlk duruşmaya benimle birlikte gelmek istiyor. Randall hiç öğretmeni olmadı, ama sonuçta o lisede öğrenciydi ve adamı neredeyse her gün koridorlarda görüyordu. Üstelik Randall’ın kurbanlarından biri olan Jamie Horace’ı şahsen tanıyormuş. Resmen en iyi arkadaşımış,” derken ağzı kulaklarındaydı. “Facebook’ta Jamie’ye arkadaşlık teklifi gönderdim. Sarah ortak arkadaşımız, üstelik sıradan bir meraklı değilim, o yüzden beni *kabul etti*.” Parmağını saçına doladı. “Yani her şey yolunda, çünkü Sarah’nın böyle bir bağlantısı var ve ben de seni tanıyorum... Anlayacağın ikimiz de *gerçekten* davayla ilgileniyoruz.”

Üstüne bal dökülmüş çöp yığınına yutup tepki vermemeye çalıştım. “Demek Sarah’yla aranız düzeldi?”

“Evet. Sanırım onu *öldürme* olayını aştım,” diyerek kaşlarını çattı. “Yani seansları bırakmak istediğimden falan değil. Başka sorunlarım...”

Elimi kaldırdım. “Şiddet ihtiyaçlarını konuşmaman benim için büyük mutluluk. Seanslarımızda istediğin her şeyi konuşabiliriz.”

“Aman iyi,” diyerek koltuğunda arkasına kaykıldığında gülümsememek için kendimi zor tuttum. Karanlıkla dolu günlerimde Lela saçmalık derecesinde keyifli bir masumiyet patlaması gibiydi. Sonunun geldiğini düşündüğüm doktorluk itibarım, Kanlı Yürek Katilinin bulunmasından sonraki aylarda yükselişe geçmişti. Bir düzine röportaj vermiş, iki kitap anlaşmasını reddetmiştim. Ve şimdi iç dünyalarındaki hırçınılıklar hakkında konuşmak için can atan müşteriler resmen sıraya girmişti. Lela’yla oturup filmler, ünlüler ve kızının gelişimi hakkında konuşmak iyi geliyordu. Maggie artık terapistiyle düzenli görüşüyor, gelişme gösteriyordu.

Lela’yı kapıya kadar geçirip vedalaştıktan sonra yalakalık konusunda altın madalyayı hak eden Jacob’ın önünden geçip masama döndüm ve telefonumda mesajlarımı kontrol ettim. Tanımadığım numaradan gelen mesaj kısaydı.

Uzun zaman oldu. Umarım iyisindir. Robert

Mesaja bakakaldığımda nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. O akşamüstü evimden ayrıldıktan sonra ortadan kaybolmuştu. Ne mesaj ne telefon... İnternette kontrol ettiğimde ismi şirketin web sitesinden silinmişti. Merakıma yenilince Beverly Hills’teki ofisine gidip asansörle çalıştığı kata kadar çıkmış, asansörden çıktığımda adının cam kapıdan silindiğini görünce şaşırmıştım. Ofisinin açık kapısından masada bir kadının oturduğunu görebiliyordum.

Evine gitmemiştim. Ofisine giderek çizgiyi zaten aşmıştım. Konuşmak isterse Robert Kavın'ın beni arayabileceğini kabullemiştim.

Ve şimdi aramıştı. Yani aramış sayılırdı.

Telefonumu masaya koyup elimle ittim. Mesaja nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ve göğsümde uçuşan kelebek sürüsü kesinlikle hayra alamet değildi. Adam beni öldürmek için evime gelmişti. Evet, beni öldürmemişti... ama ya onu masum olduğuma ikna edememiş olsaydım?

Aklı başında insanlar cinayete başvurmazdı. Öte yandan çocuğunu kaybetmek, insanın aklını kaçırmayı için yeterli nedendi. Onu John Abbott'ı öldürdüğü için... hatta oğlunu ölüme mahkûm ettiğim düşüncesiyle bütün öfke ve nefretini bana yönelttiği için onu suçlamıyordum.

Son üç ayda ayrıntılı bir araştırma, John ve Brooke'un karanlık geçmişinin her anını ortaya sermişti. İşe yaramayacağını bildiğim dosyalarımı polise teslim etmiş, saatlerce sorgulanmıştım. Neyse ki otoriteler hikâyeme inanmış, adaleti engelleme suçlaması getirmemiş, büyüyen bir dehşetle John ve Brooke Abbott'ın korkunç hayatlarına odaklanmışlardı.

Kanlı Yürek cinayetleri ilk cinayetleri değildi. İlk kurban, tahminimce John'a tecavüz eden lisedeki okul arkadaşıydı. Eczanesinde yapılan bir denetlemede sayısız sahte reçetenin yanı sıra kurbanlarla bağı keşfedilmişti. Altı gençten en azından dördü, reçeteli ilaçlarını Breyer Eczanesinden alıyordu.

Telefonu elime alıp cevap vermenin sonuçlarını düşündüm. Basit bir mesajdan ne zarar gelirdi ki?

İyiyim.

Kimse buna cilveli bir cevap diyemezdi. Telefonu çantama atıp tekerlekli sandalyemle masaya yaklaştım. Telefonuma tekrar bakmadan önce bütün epostalarımı cevaplamaya içimden yeminler ediyordum.

Çantamdan belli belirsiz bir vızıltı duydum.

Pekala. Dört yeni eposta gelmişti. İlkini açıp ilk paragrafı iki kez okudum, ardından pes edip telefonuma davranarak arkama yaslandım ve yeni mesaja tıkladım.

Bir şeyler içsek mi?

Bir içki... Kulağa son derece basit, son derece masum geliyordu. Düşünmek için zaman bırakmadan cevap verdim.

Olur. Ne zaman?

BÖLÜM 44

İki gün sonra South Beverly Drive'daki bir barda buluştuk. Barın önünde bir Bugatti park etmişti, masaları mum ışıkları aydınlatıyordu. Beni karşılayan aşırı estetikli hostesin elmas takıları akıl alır gibi değildi. Robert çoktan gelmiş, bardaki altın renkli taburelerden birine tünemişti.

Yaklaşmadan önce duraksadım, çünkü o olduğundan emin olamıyordum.

Üç ayda bambaşka bir adam olmuştu. Kısa sakalları artık uzamıştı, saçlarına hoş birkaç kır düşmüştü. Güneş yanığı teni ve ışıltılı gözleri, daha önce hiç görmediğim yepyeni bir hayatın kıvılcımlarını saçıyordu. Bir golf tişörtüyle üzerinde minik balina desenleri olan lacivert bir şort giymişti.

"Vay canına," diyerek taburesinin yanında durdum. "Çok... sörfcü görünüyorsun." Ofisten çıktığım için lacivert takım elbisem ve ten rengi topuklularıyla gelmiştim. "Keşke daha salaş bir yer seçseydim. Ve üstümü değiştirseydim."

Ayağa kalkıp yanağıma küçük bir öpücük kondurduğunda sakalı tenime yabancıydı. Hindistan cevizi ve sabun kokuyordu. "Bu halin hoşuma gidiyor. Gerçi..." Yanındaki boş tabureye buyur etti. "Keşke saçlarını açsaydın."

Topuzuma uzandığında eline vurdum. Tokalarımın birini çıkarmayı başarması sinir bozucuydu. “Ben de seni daha az kıllı görmek isterdim,” diye kaşlarımı çattım. “Bu mağara adamı tarzı da nereden çıktı?”

Gülümsedi. “Takım elbiselerimden kurtulduğumda tıraş bıçağımı da attım,” diyerek sakalını çekiştirirdi. “Sevmedin mi?”

“Fena değil,” diye homurdanırken bar menüsünü aldım. Aslında iyi görünüyordu. Hem de içimi titretecek kadar iyiydi. “Müşteriler ne diyor?”

“Bilmem. Ofisten ayrılıp Venice Beach’e taşındım. Kumsalda bulduğum kelepir bir plaj evini yeniliyorum.” Uzandığında elimi geri çektim. “Yanıldın.”

“Büyük şok,” dedim gözlerimi pörtleterek. “Yine hangi konuda yanıldım?”

“Japon balığım hâlâ yaşıyor.”

Güldüm. “Eve mi götürdün?”

“Evet. Misafir odasında kalıyor. Evin dekorasyonu ile ilgili seçimlerimde yardım ediyor. Plajda yaşamaktan hoşlanmış görünüyor.”

“Sen de öyle görünüyorsun,” dedim. Rahatlamıştı, gerginliği uçup gitmişti.

“Ah, Venice’i seviyorum. Hep emekli olunca Karayiplerde bir adaya taşınacağımı söylerdim, ama...” Omuz silkti.

“Suçluların iadesi anlaşması mı varmış?” dedim kuru bir sesle.

Güldü. “Eh, hayır. Ama ayrılmama nedenim bundan biraz daha asil.”

Barmenle göz göze gelince votka-tonik söyledim. “Öyle mi?”

“Eh, işte buradasın.”

Kafam karışmıştı. Duraksadım. “Yani?”

“Bitmemiş bir meselemiz var,” diye gözlerime baktı. “Bir müşteriye daha zaman ayırabilecek misin?”

Menüyü bıraktım. “Yas danışmanlığı uzmanlığım sayılmaz. Müşterilerim genellikle daha karanlık özelliklere sahip.”

“Benim de dolabımda birkaç iskelet var,” dedi itiraf edersine.

“Ve müşterilerim tıraş oluyor.”

Yüzünü ekşitti. “Tıraş olabilirim.”

Parmağımı çenesinden kaydırıp gür kıllarını çekiştirdim. “Yok. Böyle kalsın.”

Taburemi çekip beni kendine yaklaştırdı. “Ve sana bunu vermek istedim. Evimde bırakmışsın,” diyerek avucuma bir şey tutuşturdu.

Elimdeki zümrüt yüzüğü görünce itiraz ettim. “Robert...”

“Dur,” dedi emredercesine. “Bunu konuşmuştuk. Yüzük senin. Al. Seni öldürmek istediğim için bir zeytin dalı olarak kabul et.” Yüzünü ekşitti. “Beni affedebilecek misin?”

“Bilmiyorum,” diyerek yüzüğü sağ elimin yüzük parmağına kaydardım. “John Abbott’ın nasıl bir canavar olduğunu fark edemediğim için sen beni affedebilecek misin?”

Beni süzerken gözleri yüzümde dolaşüyor, gözlerimde gördüğü her neyse adeta içine çekiyordu. “Sanırım çoktan affettim.”

Affetmemişti. Beni asla affetmeme olasılığı çok yüksekti.

“John’un suçlu olduğunu nasıl anladın?” diye sordum. Cevapsız kalan bu tek soru üç aydır aklımdan çıkmamıştı.

İç çektiğinde bu yola girmek istemediğini anlayabiliyordum, ama benim gözden kaçırdığımı ve onun yakaladığı şeyin ne olduğunu öğrenmem lazımdı. “Gabe’in otopsi raporu, laboratuvarında yapılan kan testleri...” Bara dönüp kadehini eline aldı. “Ensülin değerleri mükemmeldi. Sanki ilaçları hep yanındaymış gibi mükemmeldi. Ama bunun için infüzyon setlerine ihtiyacı vardı.”

“Başka bir diyabet hastasından da kuşkulananabilirdin?”

“Bir düzine farklı infüzyon seti var, ama daha önemlisi ilaçlarını almam için kimse aramamıştı. O zaman fark etmemiş, üzerine düşünmemiştim. Yani oğlum kaybolmuştu. Göbek adımları bile unutmuştum, haliyle eczaneden aranmadığım aklımın ucundan bile geçmemişti. Fark etseydim, oğlumun kaybıyla bağlantıyı kurabilirdim. Ama aylar sonra... neredeyse Gabe öldükten yedi ay sonra eczaneden bir şey almaya gittiğimde aklıma geldi.” Sonunda gözlerini bana çevirdi. “Sigorta şirketini aradığımda, insülini ve ağız spreyini başka birinin aldığını öğrendim.”

“Ve o zaman o olduğunu anladın?”

“Hayır,” diye iç çekerek birasını yudumladı. “Eczane çalışanlarının geçmişini araştırmakla saçma sapan zaman kaybettikten sonra John olduğunu anlayabildim.”

“Ah.” Gabe Kavin’i John’un radarına sokan şeyin aynı zamanda katilin kimliğine giden yolu göstermesi zalimce bir ironiydi.

“Kaybolmadan önce, sırasında ve sonrasında John’la Gabe hakkında defalarca konuşmuş, bir kez olsun kuşkulanmamıştım,” diye gözlerine baktı. “Seni aynı şeyden kuşkulanmadığın için suçlamam büyük dallamalıktı.”

Omuz silktim. “Ben bir profesyonelim. İşaretleri yakalamak görevimdi.” Hem bu yolculukta ikimiz de dallamalık etmiş, yalanlar söylemiştik.

Şişesini kaldırdı. “Kederi uykuya yatırmaya.”

Kadehimi tokuşturdum. “İşte buna içirim.”

Tanıştığımız barda biralarımızı tokuşturduğumuzu hatırlayınca gülümsemeden edemedim. O akşam sanki bir ömür öncesiymiş gibi geliyordu. O zaman birer yabancıydık, hikâyelerimiz biz farkında olmadan birbirine dokunmuştu, ama yas ve sorunlardan dikkatimiz dağılmıştı.

William S. Burroughs bir zamanlar kimsenin hayatın sahi-

bi olmadığını, ama kızartma tavasını havaya kaldıracak gülce sahip olanların ölüme neden olabileceğini söylerken haklıydı. Öldürmek işin kolay yanıydı. Asıl zor olan yaşamaktı, hayatta mutluluğu bulmak, geçmişin yasını ve suçluluk duygularını aşıp sevmeyi ve güvenmeyi öğrenmekti. Bu yolu seçmek istemiş, bunun yerine kederime sığınmış, hâlâ sızlayan yüreğimi empatik ruhumun bir kanıtı olarak görerek duygularımdan zevk almıştım.

Bir gün önüme bakıp kendimi affedecek, hak ettiğim hayatı yaşayacaktım. Ama bugün tek yapmam gereken hayatta kalmak ve ajandamda yeni bir müşteriye... daha doğrusu güneş kremi kokan ve Japon balığı olan kaba sakallı bir katile yer açmaktı.

Robert uzandığında bu sefer elimi geri çekmedim.

TEŞEKKÜRLER

İlk taslakların yalnız yürünen bir yol olması çok ilginçtir. Gece geç saatlerde yanı başında boş meşrubat kutularıyla sırtın ağırırken köpeğin ısıklı horultularla uyurken yatağa girmeden önce birkaç yüz kelime daha yazmaya çalışırsın. Dönüp klavyeyi önüne itebileceğin, “Hey... şu bölümün sonunu yazsana?” diyeceğin kimsen yoktur. Kürekleri çekecek başka biri olmadan gölün ortasında bir kanoya sıkışıp kalmış gibi hissedersin.

Ama sonra... kıyıya ulaştığında kalın taslağı senden alıp yardım etmek için bir grup insanın seni beklediğini görürsün. Bu kitap için çalışan insanlar şahaneydi. Övgü düzmek için iki yüz sayfa daha yazabilirim, ama şimdilik kısa keseceğim.

Maura Kye-Casella... son sekiz yıldır desteğin ve aklın için çok teşekkür ederim. Bana ve hikâyelerime hep inandın. Yazılarım... ve kariyerim için yaptıklarına minnettarım.

Megha Parekh... bu kitap senin sayende yazıldı! Görüşlerin, fikirlerin, bölüm sürprizleri için zorladığın beynin ve doğru olanı bulana kadar düzinelerce kavramı elekten geçirdiğin için teşekkürler. Bu kitabın geldiği son halinden çok mutluyum ve

Thomas & Mercer ailesinin bir üyesi olduğum için şanslı hissediyorum. Vizyonun ve desteğin için teşekkür ederim.

Charlotte Herscher... düzeltmelerin ve geri bildirimlerin bu hikâyeyi çok daha güçlü kıldı. Gerektiğinde beni dürtüp inatçılığım tuttuğunda alan açtığın için teşekkürler. Gece yarısı epostaları, telefonlar... İstekliliğin ve azmini tahmin edebileceğinden de çok takdir ediyorum. Şimdi cebimizde iki yavru kitabımız var; umarım gelecekte sayıları artar.

Laura Barrett, editör Sara Brady, düzeltmen Jill Kramer, Thomas & Mercer ekibinde formattan kapak tasarımına kadar çalışan herkes... Detaylara gösterdiğiniz detaylar, yaratıcı yetenekleriniz ve bu romana desteğiniz için çok teşekkür ederim. Çabalarınızı bütün kalbimle takdir ediyorum.

Ve son olarak okurlarım... Benim için ne kadar önemli olduğunuzu hayal bile edemezsiniz. Bu kitabı seçtiğiniz, Gwen ve Robert'ın dünyasına adım attığınız için teşekkürler. Umarım yazarken aldığım keyfi okurken almışsınızdır.

Bir sonraki kitapta görüşmek üzere...

Alessandra

YAZAR HAKKINDA

A. R. Torre, New York Times en çok yazan yazarlarından Alessandra Torre'nin mahlasıdır. Torre yirmiden fazla romanıyla ödüllü ve çok satan bir yazar. *ELLE* ve *ELLE UK* gibi yayınlarda yer buldu, *Huffington Post* için yazılar yazdı. 2023'te *Her Bir Sır*, 2024'te *Hayalet Yazar* adlı gerilim romanları Türkçede yayımlandı. Yazılarına ek olarak Torre, gelecek vaat eden ve eserleri yayınlanmış yazarlar için çevrimiçi bir okul olan Alessandra Torre Ink'in yaratıcısıdır. Ayrıntılı bilgi için: www.alessandratorre.com.

HER BİR SİR

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

A. R. TORRE

sopalar ve taşlar

HAYALET

belki kemiklerimi kırabilir

YAZAR

ama kelimeler... beni onlar öldürecek.

New York Times Çoksatan Yazarı

A. R. TORRE

Bir yalan bugünü kurtarabilir ama asla geleceği yoktur.

Kaliforniya'nın seçkin şehirlerinden Beverly Hills'te ardı ardına yaşanan cinayetler, hem medyanın hem de halkın gündemini altüst eder. Altı gencin benzer şekilde ölümü, bir seri katilin şehri esir aldığına dair söylentilere yol açmış ve şüphelerin odağında yer alan bir lise öğretmeni halkta büyük şok etkisi yaratmıştır.

Seri katiller üzerine uzun yıllardır yaptığı çalışmalarıyla bilinen Psikiyatrist Dr. Gwen Moore, kendini Beverly Hills'i allak bullak eden bu davanın içinde bulduğunda bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkına varır. Savunma avukatı Robert Gavin'in geçmişı ve aralarındaki güvensizlik duygusu, birlikte çalışmalarının önündeki en büyük engel gibi görünse de birbirlerinden sakladıkları sırlar, gerçeğın seyrini değiştirecek türdedir.

